ॐ

तत्सत् परमात्मने नमः

નિરમલ ભજનમાળા.

પ્રસિદ્ધ કર્ત્તા.

નાનાભાઇ મનમોહનદાસ દયાળદાસ

કિં. ૬ આના.

श्री स्वामी निरमलदासजी.

श्री स्वामी जानकीदासजी.

ॐ

तत् सत् परमात्मने नमः

નિરમલ ભજનમાલા.

પ્રસિદ્ધ કર્ત્તા,

નાનાભાઇ મનમોહનદાસ દયાળદાસ.

(નં૦ ૫૪ દાદી શેઠ અગીયારી લેન.)

મુંબઈ.

સંવત્ ૧૯૭૦ આશો. સન ૧૯૧૪ અકટોબર.

કિંમત છ આના.

આ પુસ્તક મુંબઇ નં. ૯૩, ચીંચપોકલી પરેલ રોડ પર લેડી નૉર્થકોટ હિંદુ ઑર્ફનેજ કે. એન. સેલર પ્રેસમાં **ઘોંડીબા નારાયણ વનારસે** છાપ્યું છે અને **નાનાભાઈ મનમોહનદાસ દયાલદાસે** નં ૫૪. અગીયારી લેન મુંબઇ નં ૨ માં પ્રસિદ્ધ કર્યું છે.

ભૂમિકા.

સાહિત્યની જે ખૂટ ગુજર ભાષામાં છે તેની પૂર્ણિમા આ ગ્રંથનું પ્રકટ થવું નથી આ તો ગુર્જર પોષાકમાં હિંદી પુરૂષરૂપ કાવ્ય છે, તેથી આને ગુર્જર ગ્રંથોની પંક્તિનું માન ઘટિત નથી. તેમ કાવ્યોમાં લાલિત્ય, રસ અને અલંકારાદિની અગત્ય છે તેનું આમાં કવચિત્ અને કોઇ સ્થળે અવલોકન શોધકોને તો મળશે ખરૂં, કોઇ કોઇ સ્થળે અર્થચમત્કૃતિ પણ શોભે છે. પણ વિવેકી વાંચકે અને ગુણી ટીકાકારે આટલું ધ્યાનમાં રાખવું કે નિરમલદાસ સાધુનો ઉદ્દેશ કવિમાં ગણના કરાવવાનો હતોજ નહિ; પરંતુ ભક્તિબોધનો તો ખરો. પિંગળ અને વ્યાકરણ નિયમાનુસારે કાંઇ પોતે કાવ્યો રચ્યાં નથી. આ સંતે તો ગુરૂભક્તિની હદમાં રહી માયાના આવરણથી મુકત થઇ બ્રહ્મજ્ઞાનને કાવ્યભૂમિપર યથેચ્છ ખેડયો છે. કવિ કરતાં ભકત–સંતનું ઉપનામ એમને વિશેષ છાજતું છે.

આમાં 'ગુરૂ વગર જ્ઞાન' નહિ એ હેતુને અવલંબી મુખ્ય ઉપદેશ કરવામાં કાંઇ ન્યૂનતા રાખવામાં આવી નથી. તેમ ગુરૂ ઉપદેશે પ્રાપ્ત થયેલા જ્ઞાનતત્ત્વ વિના મુક્તિ નહિ એમ આ ગ્રંથમાં પદે પદે દર્શાવ્યું છે. વળી માયા એ બ્રહ્મજ્ઞાન પ્રાપ્તિનું એક સાધન સમજાવી મિથ્યા માયાવાદિયોના વિચારનું પોકલ પ્રકટ કરવામાં સંતનો પ્રયત્ન સાર્થ છે. મૂર્તિપૂજા જ્ઞાનતત્ત્વ પ્રાપ્તિનું આદિપાદ સમજાવવાનો આ જ્ઞાની સાધુનો ઉદ્દેશ સમયને અનુસર-

રતો હોય એમ છે. પરંતુ આખરે જે શુભ ફળ તે દ્વારાએ પ્રાપ્ત કરવાનું સ્વરૂપ એક આત્મજ્યોતિ છે એ તેમણે સિદ્ધ કર્યું છે.

નિર્મલ અંતઃકરણના આ નિર્મલદાસ સાધુએ પોતાના ભિન્ન ભિન્ન વૃત્તિના શિષ્યોને આ ભજનરૂપ ભોજનથાળમાં સાકાર, નિરાકાર, માયા, બ્રહ્મજ્ઞાન અને ગુરૂભકિત આદિ અનેક ઉપદેશો-રૂપ ન્યારી ન્યારી વાણીઓ પીરસી સૌ સૌને ભાવતું ભજન-ભોજન કરવાને યથેચ્છ સ્વતંત્ર રાખવામાં ઉત્તમ વૃત્તિ દર્શાવી સ્વ-મતસ્થાપક સંપ્રદાયીકોના મિથ્યાવાદના આવર્ણમાં લપટાઈ નહિ જવામાં સારી સાવચેતી રાખી છે.

આ પુસ્તકની બીજી આવૃત્તિ બહારગામ તેમજ અત્રેના લોકો તરફથી પુસ્તકની ઘણી માંગણીઓ થવાથી અમારા સ્વર્ગવાસી પિતાજીની ફરી છપાવવાની પ્રબળ ઇચ્છા હતી અને તેથી તેમની ઇચ્છાનુસાર આ પુસ્તક તેમના સ્મર્ણાર્થે છપાવી પ્રગટ કીધું છેઃ—

મુંબઇ
તા. ૧-૧૦-૧૪.

નાનાભાઈ મનમોહનદાસ દયાળદાસ.
પ્રસિદ્ધકર્તા.

સ્વર્ગવાસી સ્વામિ શ્રી નિરમલદાસ ઓધવ-પ્રસાદજીનું ટુંક વૃત્તાંત.

સાંભળવા પ્રમાણે આ સાધુજન બીજાપુરના શુકલ બ્રાહ્મણ બાલજીના પુત્ર હતા. એવું જણાવવામાં આવ્યું છે કે તેમનો જન્મ સંવત ૧૮૨૨ માં થયો હતો અને સંવત ૧૯૩૫ ના ભદ્રપદ વદ ૨ ને મંગળ વારે રાત્રીના બાર વાગતે તેઓ સુરત શહેરમાં પોતાના કોટસફીલ પરના મંદીરમાં દેવલોક પામ્યા હતા. તેમનું મૂળ નામ **અમરાવ શુકલ** હતું પોતે બાર વરસની ઉમ્મરે લખનૌના નવાબની સવારીમાં ચાકરીએ રહ્યા હતા. ઘણાં વર્ષો સુધી નવાબની ચાકરી કરી રજા લઇ પોતાને દેશ પાછા ફર્યા અને જેટલું કમાયા હતા તે સર્વ ગાન તાન, તમાસા, દાનપુણ્ય વિગેરેમાં ઉડાવી દીધું અને જયારે ખરચી ખુટી ગઇ અને પોતાની ચાકરીપર હાજર થઇ શકાયું નહિ ત્યારે લૂટારાનો ધંધો કરવા માંડયો. લૂંટારાની ટોળી ઉભી કરી અને ધાડો પાડી, લૂટો મારી, ગામડાંઓ બાળી મુકવા લાગ્યા. એવી રીતે લોકોમાં ભય અને ત્રાસ વર્તાવી મુકયો. એક વખત નવાબનો ખજાનો લૂટી જંગલમાં સંતાઇ બેઠા નવાબનું લશ્કર તેમની પાછળ લાગેલું તે એક વખત જાનબની નદીને કિનારે તેઓ સાંજ પડતાં જે કિનારેથી જંગલમાં જતા હતા ત્યાં આવી પહોંચ્યું. ત્યારે **અમરાવ શુકલે** બાધા લીધી કે જો લશ્કર પાછું ફરે તો બ્રાહ્મણો જમાડવા અને **સત્યનારાયણની** કથા કરાવવી. લૂટારાની શોધમાં નિકળેલું લશ્કર નદીને પેલે પારથી અટકી પાછું ફર્યું જયારે અમરાવ **શુકલે** અને તેના સાથીઓ ઠેકાણે પડયા ત્યારે **સત્યનારાયણની** કથા કરી બ્રાહ્મણોને જમણ કરાવવાની તૈયારી કરી રહ્યા

હતા તે વખતે તેમના વિષે નવાબને કોઇએ ખબર આપેલી હોવાથી નવાબનું લશ્કર રાતોરાત તેમની શોધમાં નિકળી પડ્યું. લશ્કર આવવાની ખબર તેઓને થતાંજ ચાર મિત્રોમાંના ત્રણ જણાઓ પોતાનું જમણ જ્યાં હતું ત્યાં રહેવા દઇ નાસી ગયા. લશ્કરે તેમની પુંઠ પકડી છતાં કોઇનો પત્તો લાગ્યો નહિં ત્યારે નિરાશ થઇ જે જગ્યાપર તેઓએ જમણ તૈયાર કર્યું હતું ત્યાં આવી લાગ્યા અને સર્વસ્વ ખાણું તેઓએ ચપાટી લીધું. છેવટે એક ઓરડી આગળ આવ્યા તેમાં **સુબદીન બેહુલીયા** નામનો તેમનો રહી ગયેલો સાથી ઠાકુરજીની પૂજા કરતો હતો તેને લશ્કરના ઉપરીએ પકડવાનો હુકમ કર્યો, પરંતુ જે કોઇ કોટડીના દરવાજામાં પકડવા જતો તેનું માથું તે કાપી નાંખવા લાગ્યો. એવી રીતે ઘણાકને તેણે મારી નાંખ્યા અને લશ્કરવાળાઓનું જયારે કાંઇ ચાલ્યું નહિ ત્યારે તેના ઉપરીએ તેને વચન આપ્યું કે “ જો તું બહાર આવીશ તો તને અમે મારીશું નહિં ” એ ઉપરથી **સુબદીન બેહુલીયો** બહાર આવ્યો કે તુરત તેનું ડોકું કાપી લેવામાં આવ્યું.

અમરાવ શુકલ, **ઓીલાખી** દવે અને **દીન**સાગોરા જેઓ જંગલમાંથી નાસી ગયા હતા તેઓ અગાઉ સાથેજ નવાબની ને કરીમાં હતા. જયારે તેઓ ઘેર પાછા ફર્યા અને **સુબદીન બેહુલીયાને** તેની સ્રીએ તેઓની સાથે દીઠો નહિ અને તેના મરણના માઠા સમાચાર સાંભળ્યા ત્યારે તેણીને સત્ ચઢયું અને પોતાના ધણીનું ડોકું પાછું લાવી આપવાને તેના મિત્રોને તેણીએ કહ્યું.

નવાબના લશ્કરે **સુબદીન બેહુલીયાનું** ડોકું લાવી લખનૌના દરવજામાં ટાંગેલું હતું. આ જગ્યાપર જવાની ઘણી મુસીબત હતી માટે અમરાવ શુકલે પોતાના સાથીઓ સાથે વિચાર કરી દરેક દરવાજે ચાર ચાર જણાઓએ જઇ દરવાનોને ઠાર કરી માથું લઇ આવ-

વા ગોઠવણ કરી અને તેવી રીતે **સુબદ્દીન બેહુલીયાનું** ડાકું તેઓએ તેની સ્ત્રીને લાવી આપ્યું. પરંતુ તેણી આખરે સતી થઇ નહિ. આ ઉપરથી **અમરાવ શુકલને** મનમાં ઘણો ખેદ થયો અને આ માયીક સંસાર કાંઇજ નથી અને **સુબદ્દીન બેહુલીયા** જેવા હાલ પોતાના પણ કોઇ દિવસ થશે એવો તેના મનમાં દૃઢ સંકલ્પ થયો તેથી પોતે સંસાર ત્યાગ કરી સાધુ થવાનો નિશ્ચય કર્યો. તુરતજ પોતે અયોધ્યા ગયા અને ત્યાં એક સાધુમંડળામાં જઇ તે મંડળીના મહંત ને દંડવત્ કરી પોતાને શિષ્ય કરવા અરજ કરી. પરંતુ મહંતે તેની ક્રૂર ચાલચલગત જાણી એવા પાપીને શિષ્ય કરવા ના કહી તે ઉપરથી **અમરાવ શુકલે** પોતાના પાસે જે કાંઇ પૈસા હતા તે સર્વના સાધુઓ જમાડી ફરી પાછા તે ગુરૂ પાસે આવી અરજ કરી કહ્યું કે હવે હું નિર્મળ થયો છું માટે મને શિષ્ય કરો. તે ઉપરથી મહંતના બીજા કેટલાક શિષ્યોના આગ્રહથી તેમને શિષ્ય કરવામાં આવ્યા અને ત્યારથી એમનું **નિરમલદાસ** નામ અપાયું છે. ગુરૂએ ઘણા વર્ષો સુધી સેવા ચાકરી સારી રીતે કર્યા પછી પોતે ગુરૂની આજ્ઞા લઇ તિર્થયાત્રા કરવા નીકળ્યા. આખા ભારત દેશમાં ચારે ધામોની પોતે યાત્રા કરી ફરતા ફરતા **સુરત** શેહેરમાં આવ્યા. જે જે જગ્યાએ નિરમલદાસ યાત્રાએ જતા ત્યાં દેવસ્થાનો બંધાવી તે સર્વ કૃષ્ણાર્પણ કરી દેતા. પરંતુ પોતાના ઉપયોગમાં કાંઇ રાખતા નહિ. તેમણે ભરૂચમાં પુરજા-પર અને સુરતમાં—કોટસફીલપર, દાંડીવાલામાં, ઓવારાપર પતાલી હનુમાનવાળું, સલાટપરામાં, રાંદેરમાં અને સુરતની આસપાસના ગામડાઓમાં મંદીરો બંધાવી સાધુસંતોને ઉતરવા અને રહેવાના મંદીરોની નામનાઓ કરી છે જે હજીસુધી કાયમ છે. તેમનો મુખ્ય મુકામ કોટસફીલપર રહેતો હતો. આ પ્રમાણે તેમણે સુરત શેહેરમાં ઘણાં વર્ષો કાઢયાં છે અને ઘણા શિષ્ય કર્યા છે જેમાં સ્વામી શ્રી

રઘુવરદાસજી જે હાલ તાપી નદીના ઓવારાપર પતાલી હનુમાનમાં આનંદમાં એકાંત નિવાસ કરે છે, સ્વામી શ્રી જાનકીદાસજી જેઓ આ પ્રાંતના મોટા યોગાભ્યાસમાં પરીપૂર્ણ છે તેઓનો મુકામ કોટ સફીલપર છે અને દ્વારકાદાસજી બાલાજીના ચકલાપર રામમંદીરમાં ભજન કીર્તનમાં રહે છે.

એમના વિષે એવું જણાવવામાં આવે છે કે પોતે સમાધિ ધ્યાનમાં અને યોગબળમાં વધારે પ્રવિણ હતા. એક વખત સંવત્ ૧૯૧૪ ની સાલમાં નિરમલદાસને નાનાસાહેબ જાણી સુરતમાં કેદ પકડવામાં આવ્યા હતા. પરંતુ ત્રણ દિવસો સુધી એ મહાત્માએ અન્નપાણી ત્યાગ કર્યું હતું તે દરમ્યાન તેમણે પોતાના યોગબળથી અદ્‌ભુત ચમત્કારો કરી સુરત શહેરના તે વખતના અમલદારોને દિંગમૂઢ બનાવી દીધા હતા. જે પછી તેમના ઉપરનો શક દૂર થઇ તેમને મુકત કર્યા હતા. આ સાધુનું તત્સંબંધી વૃતાંત આ પુસ્તકમાં તેમની જે લાવણી ૯૩ માં પાનામાં આપેલી છે તે ઉપરથી સ્પષ્ટ જણાશે. એ સાધુએ સુરત શહેરમાં ઘણા ઘણા દેશદેશના સાધુઓના મોટા જમાવ કરી ભંડારાઓ કરી જે ઘણું ધન વાપર્યું છે તે સુરતી ભાઇની જાણથી દુર નથી. હાલમાં એ સાધુનો સ્વર્ગવાસ થયો છે પરંતુ તેમની જે રહેણી અને કરણી હતી તે સુરતના ઉંચ અને નીચ સર્વેમાં હજી સુધી પ્રસરેલીજ છે. આ પ્રમાણે એમનો ટુંક વૃતાંત જે મલ્યો તે આ પુસ્તકદ્વારા દાખલ કર્યો છે.

મુંબઇ તા. ૧-૧૦-૧૪ } **નાનાભાઇ મનમોહનદાસ દયાલદાસ.**

પ્રસિદ્ધ કર્તા.

तत् ॐ सत्

નિરમળ ભજનમાળા.

दोहा.

ભક્તિ ભગ્ત ભગવંત ગુરૂ, ચતુર નામ વપુ એક,
જીનકે પદવંદન કિયે, નાશત વિઘ્ન અનેક;
મંગળઆદિ, વિચારહો, વસ્તુ ન ઓર અનુપ,
હરિજનકે ગુણુ ગાવને, હરિજન મંગળરૂપ.

ભાવાર્થ-ભક્તિ, ભક્ત, ભગવાન અને ગુરૂ એ ચારો નામ એક સ્વરૂપ છે. જેના પદને દંડવતપ્રણામ કર્યાથી અનેક વિઘ્નો નાશ પામે છે. પ્રથમ મંગળઆદિ વિચારમાં એથી બીજી અનુપમ વસ્તુ કોઇ નથી. હરિજન એટલે હરિની એકચિત્ત અને શુદ્ધ ભાવના અને દ્રઢ અનુરાગથી ભક્તિ કરવાવાળા મહાત્માજનો કે સાધુઓના ગુણુ ગાવાથી હરિજન મંગળરૂપ થઇ જાયછે.

ૐ

॥ श्रीगणेशायनमः ॥

ગણપતિની સ્તુતિ.

પદ.

(તુમબીન મોરી કોણ ખબરલે—એરાહ.)

વિઘન હરણ ગૌવરીકે નંદન, સમરૂ સદા સુખદાઇ. ટેક.
જે સમરેસે પાપ કટત હે, નિર્મલ બુદ્ધિ હોય મોરી. વિ. ૧
અષ્ટસિદ્ધિ નવ નિધિકે દાતા, કંઠ કોયલ હોય મોરી. વિ. ૨
અવગુણ બહુત નહીં ગુણ એકે, ચુક માફ કરો મોરી. વિ. ૩
નિરમલદાસ સંતનકો સેવક, ગુરૂચરણ સુખ પાઇ. વિ. ૪

શિવસ્તુતિ.

પદ.

હે ભોળાનાથવિના દુઃખ કોણ હરે, ટેક.
શેષ ચંદ્રમાંકી જોત ઝળે.
હાથ ચક્ર ત્રિશુળ બિરાજે,
રૂદ્રમાળ અંગે ભસ્મ ચડે. હે ભોળા. ૧
કર ડમરૂ કિરતાલ બજાવે,
નાચે સદાશિવ હરહર કરે. હે ભોળા. ૨
ઈંદ્રાદિક સનકાદિક મોહે,
પારવતી મુખમોરે વસે. હે ભોળા. ૩
જો કોઇ ધ્યાન ધરે શંકરકો,
જો માંગે સો તુરત ફળે. હે ભોળા. ૪
ધુંડે બેલ સ્વારી સોહે,
નિરમલદાસ વાકે ચરણ પડે. હે ભોળા. ૫

લાવણી.

આજ તો હમારે બાગો ભોળાનાથ આયે. ટેક.
અંગમે ભભુતી સોયે, ઓઢે મૃગછાલા,
ગળે શોભે રૂદ્રમાળા, નાગ લપટાએ. આજ. ૧
સંગકી સાહેલી સબ, પુછન લાગી ઉનસે બાતા,
ધન ભાગ્ય તેરા ગવરા, કે શંભુ બર પાયે. આજ. ૨
કહે ગુની તાનસેન, સુનો બ્રીજ બાવરે,
ધુંડે બેલ ચઢનેવાલે, મેરે મન ભાયે. આજ. ૩

શ્રી રણુછોડજીની સ્તુતિનું ભજન.

પદ.

રાજ કરે રણુછોડ શ્રી દ્વારકામાં રાજ કરે રણુછોડ. ટેક.
એસી કોસકી ઝાડી લગત હે—કાબા કઠણુ કઠોર. દ્વાર. ૧
ઝોલી ઝુંડા છીન લેતહે—તુંબા દાલત ફોડ. દ્વાર. ૨
આસ-પાસ રતનાગરસાગર—બિચમા ગોમતી કરત કલોલ. દ્વા. ૩
દેશ દેશના આવે આચારી—હોઇ ગયે ટુકડાખોર. દ્વાર. ૪
મંદિર મંદિર ઘડીઆળાં વાગે—શંખનકી ઘનગોર. દ્વાર. ૫
સુરશ્યામ પ્રભુ તુમારે મિલનકું—ઘુંઘટકા પટ ખોલ. દ્વાર. ૬

——— ———

મંગળાચરણ.

ગુરૂસ્તુતિ.

સાખી.

ગુરૂ મુરત ગત ચંદ્રમાં, સેવક નેન ચકોર;
આઠ પોર નિરખત રહે, ગુરૂ મુરતકી ઓર. ૧

શ્રી ગુરૂ ચરણુ સરોજ રજ, નિજ મન મુકુ સુધાર;
વરણો રઘુવર વિમલ જસા, જો દાએક ફળ ચાર. ૨

મંગળ મુની મરજાદ મુનિ, સકલ ધર્મ મુનિ ધીર;
રિદ્ધિવર સિદ્ધિવર મુક્તિવર, સિતાપતિ રઘુવીર. ૩

સમરણુ એસો ચાહીએ, જાકો ધરીએ ધ્યાન;
સત યુગ, ત્રેતા, દ્વાપર, કળિયુગ ચારો યુગ પ્રમાણુ. ૪

એક બુંદ સરિતા વહી, ભિન્ન ભાવ નહિં હોય;
સંત મિલે ભગવાનકું, મિલ ગાવે સબ કોય. ૫

બિન સતસંગ ન હરિકથા, તાબિન મોહ ન ભાવ;
મોહ ગયે બિન રામપદ, હોવે ન દ્દઢ અનુરાગ. ૬

મોમે ગુણુ કછુ હે નહિ, તુમ ગુણુ ભરો જહાજ;
ગુણુ અવગુણુ ના વિસરીએ, પ્રભુ બાંહેગ્રહેકી લાજ. ૭

ચૌદા સાર અઠાર હે, નવ ખટ કીનો તોલ;
તુલસી ભેદ જાને બિના, જીઉ ધુમે ચકડોળ. ૮

ચૌદા ચરણુ દસ નેત્ર હે, માથા વાકો પાંચ;
બોલનહારા ચાર હે, સંતો કરો બિચાર. ૯

જુઠી કાયા કહુત હે, હમમા ના ઇતબાર;
જુઠે સંગ કોઈ ના કરો, તે કયું જુઠે સાથ. ૧૦

મળ–મૂત્રકી દેહમેં, કહાં બસે કિરતાર;
જાણુત હોએ સો બોલીઓ, નહિતો લાગો પાય. ૧૧

આસ–પાસ સબ શ્વેત હે, સ્વેત બિચ એક શ્યામ;
શ્યામ બિચ એક પૂતળી, તાંમે બેઠે રામ. ૧૨

ચાર રંગકો ચક્ર હે, બિચમેં ચમકે તાર;
ગુરૂ ગમ હોએ સો શોધીયો, તિન લોક ઉજીઆર. ૧૩

એહી જગતકી ભૂલ હે, પરખે ના પરખાએ;
હરિજન વાકો જાણીએ, જબ રામનામ દરશાએ. ૧૪

તિલભર જોગી દેખીઆ, જવભર જટા બઢાએ;
સવા હાથકો હાડ હે, તાં મધ્યે દરશાએ. ૧૫

જળાધારીકે બિચમેં શંભુકો સ્થાન હે;
યું માયાકે બિચમે બ્રહ્મ સદા પ્રકાશ હે. ૧૬

જો સમજુ સો શિવ હે, મુરખકો ગમ ના પડે;
એસે માયા બ્રહ્મ દોનો એક હે નિરમલ હોઇ સોધન કરે. ૧૭

ભજન ૧ લું.

સુરત નિજ નામસે અટકો. ટેક.
નામબિના કચ્છુ કામ ન આવે, કાળ મારે પટકી. સુરત. ૧
કર સતસંગ રામ લઇ લાવો, જેસી કાળ નટકી. ,, ૨
ગુરૂગમ નાવ પડી સાગરમે, ઉતર ચલો ચટકી. ,, ૩
નિરમલદાસ આસ સત ગુરૂનકી, ફેરા મિટા જગકી ,, ૪

૨ જુ.

સત ગુરૂજીસે ધ્યાન લાગા હો. ટેક.
ચોરાસિસે તુરત બચાએ, કરલીયા આપ સમાના હો. સત. ૧
નિશદિન રસના લાગી રહી, સુરતા ચઢી કમાના હો. ,, ૨
પિલે પ્યાલા ભય મતવાલા, પાવે પદ નિરબાણા હો. ,, ૩
નિરમલદાસ દયા સત ગુરૂનકી, મિટ ગયે સકળ વિકારા હો. ,, ૪

૩ જુ.

ગુરૂ ગોવિંદ એક જાના હો. ટેક.
ગુરૂગુરૂ જાપ સદા ભજીલો, ગોવિંદ દીયો બતાય. જા૦ ગુરૂ. ૧
એસા ગુરૂનપર તન મન ધન વારૂ, કીનો જ્ઞાન પ્રકાશ જા૦ ૨
ખુલ ગઇ કેવડીયા મીટી અંધેરીયા, હોગયે દરસ દેદાર. જા૦ ૩
નિરમલદાસ ઓહી દેશકી રહેણી, પાવે સંત સુજાણ. જા૦ ૪

૪ થું.

માયાસે નામ પાયા હો. ટેક.
જેસે દૂધ મિલા પાણિમે, હંસ પિએ નિર છાંઠ પાયા હો. મા. ૧
એસે બ્રહ્મ મિલા માયામે, સતગુરૂસે દરસાય પાયા હો. મા. ૨
મિલગયે નામ ભુલ સબ ભાંગી, આવાગમનસે ન્યારા હો. મા. ૩
એસે ગુરૂનપર તન મન ધન વારૂ, આપલીઓ મિલાયા હો. મા. ૪
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂનકી, મિલગયે આપમે આપ હો. મા. ૫

૫ મું.

દુજા નહીં કોઇ જાના હો. ટેક.
જ્યાં દૂરભાવ તાહાં નહીં કોઇ દેખો જ્ઞાનવિચાર. જા. ૧

ઠર સતસંગ સતો ગુણુ લાવો નામ ચાર હોત ભરપુર. જા. ૨
એકાએક મિલો સતગુરૂકુ, દુશ્મનકુ કરો દૂર. જા. ૩
નિરમલદાસ આસ સબ છુટી, મિલગઇ જોતમે જોત. જા ૪

૬ ઠું.

એક રામકા નામ જાના હો. ટેક.
સંકટ પડે રામ સુમરણુ કરે, ચલે તો સબ કહે રામ. જા. ૧
રામવિના કછુ કામ ન આવે, દેખો જ્ઞાનવિચાર. જા. ૨
જોગી જતી તપી સન્યાસી, ગુણકા ચઢી વૈમાન. જા. ૩
કાંહાં લગી કહું નામકો મહિમા, વેદ ન પાવે પાર. જા. ૪
નિરમલદાસ રામ રટ લાગી, સેવક હે ભરપુર. જા. ૫

૭ મું.

રસના ભયે નામ આધાર જીનકે હો. ટેક.
જાણુ અજાણે ભુલગયે ઓહારે,
તજ ખટ કરમ વિકાર જીનકે હો. રસના. ૧
કોઇ જન કહે રે દુનીઆમાં,
ઓહો દુનીયાસે ન્યારા જીનકે હો. રસના. ૨
ઉનકે દરશન રામજીકે દરશન;
મિટેહી સકળ વિકાર જીનકે હો. રસના. ૩
ભયે નિરાશ પરમપદ પાએ;
ખુલગયે કપટકે વાડ જીનકે હો. રસના. ૪
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂકી,
ઉનકા મતા આધાર જીનકે હો. રસના. ૫

૮ મું.

મેં ભઇ મતવાલી જોગનીઆ. ટેક.

પિયુ હમારે અમરપુર વાસી;
લાગ રસી ચિત્તવણીઆ હો. મેં. ૧
જ્ઞાનકી દોર સુરત પનિહારી;
જન્મ કચડી ગઇ તેરી હો. મેં. ૨
ગુરૂકી સેન સુરત નહિ ચુકો;
પિયા મિલા દિલ ભરીઆં હો. મેં. ૩
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂકી;
પાયો મેં અપનો સેજડીઆં હો. મેં. ૪

૯ મું.

હાંરે મઠ ઉપર રામકા નામા. ટેક.

આકાશ ફોડ ચડે કોઇ હંસા;
તબ પહોંચે ઓહી ધામ હો. મઠ. ૧
ઓહં સોહં દોઉ રાહ ચલતહે,
ગુરૂ ગમ કરત બખાના હો. મઠ. ૨
બ્રહ્મા વિષ્ણુ ઓર મહેશ્વર;
નિત ઉઠી કરે રામરામા હો. મઠ. ૩
સાહેબ કૃપા નિરમલ પદ પાવા;
બોહોર નહીં જગ આના હો. મઠ. ૪
નિરમલદાસ રામ સમરણ કરે;
ગુરૂકે ચરણકો ધ્યાન લાગા હો. મઠ. ૫

૧૦ મું.

હારે ગુણ ગાત ધોબીઆ ધુવે રે ટેક.
કાહેકા ખાર કાહેકા સાબુન-
કાહેસે ડાઘ છોડાવો રે. હારે. ૧
જ્ઞાનકા ખાર સુરતકા સાબુન-
નામસે ડાઘ છોડાવો રે. હારે. ૨
ડાઘ છુટે અમર હોઇ ગયે-
તાહા બેઠે ગુણ ગાવો રે. હારે. ૩
નિરમલદાસ મિલે સતગુરૂકુ-
બોહોર જગ નહીં આવો રે. હારે. ૪

પદ. ૧ લું.

રહસા નિરગુણ નામકા, ગાવે કોઇ સમરથ જોગી,
અલગ રહે સંસારમે, સોતો રસના રે ભોગી. ટેક.
જબ લહેર ઉઠી ગુરૂજ્ઞાનકી, નિરખા નિરમળ મોતી,
અંત ઉજ્યાળા હોઇ રહ્યા, ઝળકે અખંડ જયોતી. રહ. ૧
સુન નગરીમે આસન કરે, ધુણી ધ્યાન લગાયા,
તિનો ગુણ વિસારકે, ચોથમે લાયા. રહ. ૨
જળકા કુંભ જળહળ ભર્યા, સોતો સાહેબ સમાયા,
આયા અપાન મિટકે, સોતો બ્રહ્મ સમાયા. રહ. ૩
પાંચ પ્યારીને પરહરે, પરકિરતી અમારી,
ચઢી ખુમારી નવ ઉત્તરે, લાગી અનહદ તાળી. રહ. ૪
સગુણસે નિરગુણ મિલે, નિરમલદાસ પેછાની,
કહે કબીરા ધરમદાસકું, એતો અનહદ બાની. રહ. ૫

૨ જુ

ગુરૂકા શબ્દ ચુકા નહિ, તેહી કાલ ન ખાયા રે. ટેક.
રોમરોમમે રમી રહે, સબ કાળકી માયારે;
નિરાકાર શોઈ શબ્દ હે, તેહી કાળ ન ખાયા રે. ગુરૂ. ૧
ઉતપત્ત પ્રળેકાળ હે, તિન લોકમે છાયા રે;
રરંકાર નિજ મંત્ર હે, વિરલેજન પાયા રે. ગુરૂ. ૨
જોગી જંગમ સેવક, ચારો વેદને ગાયા રે;
વેદસે ન્યારા ભેદ હે, તાહાં કાલ ડરાયા રે. ગુરૂ. ૩
સંગત કરત સત નામકી, તાહાં કાળ ન આયા રે;
નિરમલદાસ નિર્મલ ભયે, ગુરૂ પાસ બોલાયા રે. ગુરૂ. ૪

૩ જું.

ગુરૂકા શબ્દ જાણ્યા નહીં, મન ભયો રે હરામી;
ડુબિમુવા સંસારમે, બિન આગને પાણી. ગુરૂ. ટેક.
માયા કે પ્રપંચમે, ભુલે મુનિ જ્ઞાનિ;
કોઈ સંત ભાગી બચે, સોતો મનકુ રે આણી. ગુરૂ. ૧
કે'ણી કહે રે'ણી નહીં, રે'ણી રહી સોઈ સાધવા;
પાવે પદ નિર્વાણી, સોતો અકથ કહાની. ગુરૂ. ૨
સંગતસે સંશે મિટે, સતગુરૂ પેછાની;
ભ્રમકી વાડી ખુલગઇ, બેઠે પુરૂષ પુરાણી. ગુરૂ. ૩
હદ બેહદસે પાર હે, નિરમળદાસ પેછાણી;
કહે કબીરા ધર્મદાસસે, બુજે શોહી જ્ઞાની. ગુરૂ. ૪

૪ થું.

હદ બેહદ સો કોણુ હે, કોઇ કહો નિશાની;
કોણુ ગુરૂ નિર્બાણુ હે, કાહાં સુરત સમાની. હદ. ટેક.
નિર્ગુણુ સ્વામી કોણુ હે, નિર્ગુણુ મસ્તાની;
કોણુ ગુરૂ કોણુ શિષ્ય હે, કોણુ સેવક ધ્યાની. હદ. ૧
કહાં માયા કાહાં બ્રહ્મ હે, કાહાં સતગુરૂ જ્ઞાની;
કાહાં રામકા નામ હે, કાહાં ચોટ નિશાની. હદ. ૨
કાંહા જમીન આસમાન હે, કાહાં પવન યા પાણી;
કાહાં જ્યોતી જગમગ જલે, કાહાં સુન સમાની. હદ. ૩
પાંચ તત્ત્વય સો કોણુ હે, પચ્ચિસો નાડી;
નિરમલદાસ તિનો કોણુ હે, એતો ઉલટીરે બાની. હદ. ૪

૫ મું.

હદબેહદ ગુરૂ ગમ હે—વાકી બોઇ નિશાની,
નામ ગુરૂ નિરબાણુ હે—તાહાં સુરત સમાની. ટેક.
નિરગુણુ સાર સત સંગ હે—એમા મા તારી;
આણુ ગુરૂ મન શિષ હે—દયા સેવક જાણી. હદ. ૧
ધન માયા પ્રતિબિંબ હે—કિરતિ સતગુરૂ જાણી;
શબ્દ રામકા નામ હે—અનભે ચોટ નિસાની. હદ. ૨
ધિરજ જમીન આસમાન હે—બાહુ પવન આર પાણી;
રરંકાર જ્યોત ઝગમગે—તાંહા સુન સમાની. હદ. ૩
પાંચન સો બિંદ હે—તમો પચીસો નાડી,
તિન ગુણુ તિન દેવ હે—નિરમલદાસ પેછાની. હદ. ૪

૬ ઠું.

ખસમન ચિનેહુ આપના—ક્યા કરત બડાઇ રે,
કામ ક્રોધ મદ લોભમાં—સારી ઉમર ગુમાઇ રે. ટેક.
બિન દોરી બંધન પડા—મેરા મન ભાઈ રે,
અંતકાળ જબ હોયગા—મોહો ઢાંકયા જાઈ રે. ખ૦ ૧
મેરીમેરી કરતા જન્મ ગયો—તોરે સંગ ન આઇ કોઇ રે,
અબહું ચેત પિયાકુ મિલે—તોહે કાલ ન ખાઇ રે. ખ૦ ૨
સંગ કરો સત નામકી—દુરમત નહિં આઈ રે,
પાંચ પચીસ કે બિચમાં—બેઠા અદલ જમાઇ ખ૦ ૩
નિરમલ હોઇ પિયાકું મિલે—જબ સતી કહાઈ રે,
નિરમલદાસ નિરભે ભયે—ગુરૂ એહ બતાઇ રે. ખ૦ ૪

૭ મું.

નામ અખંડા નંદ હે—કાહુ ખંડિત નાહં રે. ટેક.
જ્યાં દેખું ત્યાં નામ હે—કાહુ ખાલી નાહી રે,
રામનામ જાણ્યા બિના—સબ જમપુર જાઇ રે. ના૦ ૧
પિંડ ઓર બ્રહ્માંડ હે—સબ નામકી ભાઈ રે,
નામ બિના કછુ ના મિલે—ખોજો મન માહી રે. ના૦ ૨
કોટી દેવ સમરણ કરે—ચારે વેદમાં ગાઇ રે,
ઓહી રામ કે નામસે—અમરાપૂર જાઈ રે. ના૦ ૩
દશો અવતાર ઓહી નામસે— ભગતન બસ ભાઇ રે.
નિરમલદાસ સુમરણ કરે—ગુરૂપદ દરસાઇ રે. ના૦ ૪

૮ મું.

કથની પાપકા મુલ હે—અમ રામ ઉપાસી રે. ટેક.

કથત કથત ચારે યુગ ગયે—કાંહુ થાગ ન લાગા રે.
આવાગમન લાગા રહ્યા—ત્યાંસે નામ સંભારા રે. ક૦ ૧
કથા પુરાણુ નિત સુને—અંતર બિચ ટાટી રે,
ગુરૂકા શબ્દ જાણ્યાવિના—ફિરા લખ ચોરાસી રે. ક૦ ૨
સબ સંતનકી સાખ હે—તન મન ધન વારી રે,
સત ભકિત કે કારણે—લઇ પુત્ર સંગારા રે. ક૦ ૩
ભેદ જગતકી જાળ હે—કોઇ મરમ ન પાયા રે,
નિરમલદાસ સતગુરૂ મિલે—સબ કુટ મિટાઇ રે. ક૦ ૪

૯ મું.

બિન દેખે ઓહી દેશકા—કયા કરત બખાના રે. ટેક.
જીઉં અંધેકી આરસી—સુજત નાહિ દ્વારા રે.
એસે બેદમાં ભેદ હે—કોઇ જાણત ન્યારા રે. બી૦ ૧
કામ ક્રોધ લોભ મોહકી—સબ ફોજ અપારા રે.
બિન પંચકી કામઠી—કહો કીનકું મારા રે. બી૦ ૨
રામનામ તક સાંભરો—સબ ફોજ સંગારા રે.
ડંકા ભય સત નામકા—તોમિટ ગયા જમકા દુવારા રે બી૦ ૩
બિના સતગુરૂ કછુ ના મિલે—મન કરોહી બિચારા રે.
સબ સંતનકી સાખ હે—નિરમલ હોઇ ન્યારા રે. બી૦ ૪

૧૦ મું

દોપડ ભીતર આયકે—સાબુત નહી કોઇ રે. ટેક.
ઇધર ઉધર મન ના કરો—નહી આટા હોઇ રે;
નામ ગુરૂ ખીલા કરો—બચીએ જન સોઇ રે. દો. ૧

સંતસમાગમ નિત કરો—ભુલો નહિ કોઇ રે;
સંતસમાગમ સાર હે—દુજા નહિ કોઈ રે દો. ૨
ચાંદા સુરજ દોનો ચલે—જેસે ગીનતી હોઈ રે;
એસિ રટન લાગી નામસે—આવાગમન નહી હોઇ રે. દો. ૩
લાખનમે કોઇ ના મિલે—કોટનમાં કોઈ રે;
નિરમલદાસ ગરૂ ગમવિના—પાવે નહી કોઇ રે.

૧૧ મું.

એ મન જરે દુતિ આગદે—તબ મેર, મન પાઇ રે. ટેક.
એ મન સાગર રૂપ હે—સબ દેત દુવાઇ રે;
એ રસરૂપિ રે નામ હે—સોબત બચાઇ રે. એ. ૧
રામનામ રમતી હે—તિન લોકમાં છાયા રે;
ઓહી રામ નામકા—શિવ ધ્યાન લગાયા રે. એ. ૨
જેસે અમ તેસે સબકુ ગિને—સોઇ સંત કહાઇ રે;
માન બડાઇ નહી રખા—છોડા જીને પાઇ રે. એ. ૩
કોઇ નિંદા સુમરણ કરે—કોઇ કરત બડાઈ રે;
તિનો એક સમ જાણીએ—સોઇ સાધ કહાઇ રે. એ. ૪
નમન બડિ તરવાર હે—સોઇ અસલ કહાઈ રે;
સબ દાસનકે દાસ હોઇ—નિરમલ પદ ગાઇ રે. એ. ૫

૧૨ મું.

રૂપિઆ બનાવત ધુળકા—નહિ બાજીગર જોગી રે;
આપણા ઘર ખાલી પડા—દુસરે પર મોહી રે; ટેક.
બાજીગર બાજી રચી—કમલા જેસી કુલી રે;
ચાર ઘડીકા ચાંદના—અંતે ધુળકી ધુળી રે. રૂ. ૧

કપટી કેન્ને બ્રહ્મજ્ઞાનકી—આપતરસ ભાગી રે;
અંતર ઘટકી જાનતા—જાકે હાથ દોરી રે. રૂ. ૨
સાધનસે અંતર કરે—સોતો નરકકા ભોગી રે;
ઉપરસે નવનિધ બની—ભિતર કપટકી છુરી રે. રૂ. ૩
રામનામ મંતર જપો—છાંડો કપટકી છુરી રે;
કોટી કરમ કટ જાયગા, ગાવે નિરમલ જોગી રે. રૂ. ૪

૧૩ મું.

નિંદા કરે સો મિત્ર હે—નિજ આપણુ હોઇ રે;
ગાંઠકા સાબુ લગાયકે—ઉજવલ કરે દેહી રે. ટેક.
ખેતી કરે કોઇ સુરવા—પોષન સબ કોઇ રે;
ખેત આપણો જાનકે—નિંદે સબ કોઇ રે. નિંદા. ૧
પાંચ પચિસો રે પાસ હે—જાને કોઇ કોઇ રે;
નામ ગુરૂ ખુરપી કરે—જડામુળસે ખોદી રે. નિંદા. ૨
કચરા નિકલ ગયા ખેતકા—પ્રફુલ્લિત હોઈ રે;
જાકા ખેત નિંદા નહિ—તામે દુજા ના હોઇ રે. નિંદા. ૩
નિંદકને તેડે રાખીએ—મેડી મેહેલ બનાઇ રે;
નિરમલદાસ નિરભે ભયે—નિંદા સુની ભાઇ રે. નિંદા. ૪

૧૪ મું.

વેદસે ન્યારા ભેદ હે—ગુરૂગમ કોઇ જાને રે. ટેક.
શાકાર ખંડન કરે—નિરાકાર કું ગાઇ રે,
શાકાર કું ખોજે બિના—નિરાકાર ન પાવે રે. વેદ. ૧

ચાર હાર છાર પત્ર હે—ઢુંઢે નહી પાવે રે,
અઢાર પુરાણી પંચ જુવે—સતગુરૂ દરસાઇ રે. વેદ૦ ૨
કેહેણી કેહે રેહેણી નહિ—નિરગુણ નિરધારી રે.
પાંચ તત્ત્વ બિચ બેઠકે—નિરાકાર લખાણી રે. વેદ૦ ૩
સંગત કરી સાધન કરો—તબ જાયે બિકારા રે
નિરમલદાસ નિરભે ભયે—છોડા જગતકા બિકારા રે. વેદ૦ ૪

માયાનાં ભજનો.

પદ ૧ લું.

માયાબિન બિજ ન હુવા રે, કોઈ ગેટ સમજ ભ્રમ હુવા રે. ટેક.
જીને જાના બિજ વિસ્તારા રે, સોતો ખેલત ન્યારા ન્યારા રે;
બિજપદ તાહાં માયા પસારા રે, કા હુવારા રે. માયા૦ ૧
માયાસે સહું ઉકારા રે, ચારો વેદમાં વિસ્તારા રે;
માયાસે તાદે ન્યારા રે, અગલ નહીં હુવા રે. માયા૦ ૨
હંમ રામ કૃષ્ણ બ્રહ્મ જાણા રે, પ્રહલાદકા રાખા પ્રાણા રે;
ભાસ પર તાહાં માયા, બ્રહ્મ નહી હુવા રે. માયા૦ ૩
જીને એક બ્રહ્મ પ્રકાશા રે, દુતીઆકો ભાવ નહીં રાખા રે,
સોતો ખેલે ગેબકે માંહીં રે, નિરમલ જોગી હુવા રે. માયા૦ ૪

૨.

ચારો બેદમાં પચપચ મરી રે, માયાબિના વસ્તુ ન જડી રે. ટેંક.
ચારો બેદમાં ફુટન ભઇ રે, સબ અપની અપની કહી રે;
અપને ઘર સુમતી નાહિ રે સમજ બિના હારી રે. માયા૦ ૧

કોઇ સમજે સુરાપુરા રે, માયાસે બ્રહ્મ નહીં દુરા રે;
જેની શબ્દમાં સુરતી લાગી રે, હિરામાં બિધી કણી રે માયા૦ ૨
એસે માયા બ્રહ્મ દોનો એકા રે, કોઇ જીની કહે કોઈ મોટા રે;
એતો ગત ગુરૂકી હે ન્યારી રે, સમજ બલિહારી રે. માયા૦ ૩
જીને અગમનિગમ પેછાના રે, સોતો આપને આપ દિવાના રે;
નિરમલદાસ લાગી તાળી રે, નાગ શિર મણી રે. માયા ૪

૩.

પેહેલે માયા પિછે બ્રહ્મ હે—ઘટ શોધલે ભાઇ રે,
ભેદ ભ્રમના છોડકે--ગુરૂ ચરણમે આઇ રે. ટેક.
માયા દિપક જાનકે--સુરતા કર બાતી રે,
પ્રેમકા તેલ જલાયકે--નિશદિન પ્રકાશી રે. પે૦ ૧
ઘટ માયા પ્રતિબિંબ હે--સો સુરતી શબ્દસે લાગી રે.
રંકારા નિજ મંત્ર હે—ઝળકે દિન રાત્રી રે. પે૦ ૨
યા તન બિંબા જાનકે—શબ્દ મિસરી છોડી રે,
કોઇ સંત રસ રેડકે--મુરત પ્રકાશી રે. પે૦ ૩
ભરમ ભરમના જાનકે—ભટકે બહુ ભાતીરે;
નિરમલદાસ સતગુરૂ મિલે—ઘટમે પ્રકાશી રે. પે૦ ૪

૪.

માયા ત્યાગી બ્રહ્મ હે—જ્ઞાની કરો રે વિચારા રે;
માયાં કે આધારસે—બ્રહ્મ કિયા હે પસારારે. ટેક
અગમ ભાન પ્રગટ ભયા—મિટ ગયા અંધારા રે;
બિના નેત્ર સુજે નહી—કાંહા ધુપ ઓર છાંયા રે. મા૦ ૧

માયા પડી અપને ઠામમાં—દેખી બ્રહ્મ લલચાયા રે;
ગઠડી બાંધ શિરપર ધરી—તબ સંગમે આયા રે. મા૦ ૨
માયા પુછન લાગી બ્રહ્મસે—ભગ આયા કે નાહિ રે;
દસે માસે બાહેર ગિરા—વામે બ્રહ્મ કે નાહિ રે. મા૦ ૩
એસા સંકટ જાણુકે—ગુરૂ ચરણુ મે આયા રે;
નિરમલદાસ નિરભે ભયે—ગુરૂપદ દરસાયા રે. મા૦ ૪

૫.

અમરપુરા નિચે બસે—મન શોધલે ભાઇ રે;
ઉપર લાલચ દેખકે—ફળ ખાને ન જાઇ રે. ટેક.
જેસે જગતમે ઝાડ હે—ફળ દેખલો ભાઇ રે;
ફળ ચાખ્યા બહુ ભાતકા—પિછે જગતમે આઇ રે. અમરપુરા૦ ૧
બિજ બોયા સંસારમાં—બાડી અજબ બનાઇ રે;
નાના વિધકે ફળ લગે—જેસે જાળ બંધાઇ રે. અમરપુરા૦ ૨
નવ દરવાજા કુદકે—દસમે ઘર આઇ રે;
નિરમલદાસ સતગુરૂ મિલે—જમદ્વાર છુડાઇ રે. અમરપુરા૦ ૩

૬.

કાહાંસે આએ કાહાં જાવગે કાહાં ધામ તુમારા રે. ટેક.
સુનસે આએ સુનમે ચલે, ગુરૂ સાખ પુકારા રે;
શબ્દ સુરત જીનકે વસી, આવાગમનસે ન્યારા રે. કાહાંસે૦ ૧
રામ નામ ટંકશાલહે, બાંધો કમર કટારા રે;
પાંચ પચીસકો વસ કરો, ઉતરો ભવ પારા રે. કાહાંસે૦ ૨

જોગી જંગમ સેવ રે, સબ જોગ પસારા રે;
ઓહી નામકે કારણે, છોડા કુલ પરિવારા રે   કાહાંસે૦ ૩
માયાકે પરપંચસે, કોઇ કોઈ ન્યારા રે;
નિરમલદાસ નિરમળ ભયે, છોડા જગત વિકારા રે. કાહાંસે૦ ૪

૭.

જગતમે જ્યાં દેખુ ત્યાં માયા--પિતાકું કોઇ સંત ઓલખાયા. ટેક.
ના કોઇ તેરા તું નહિં કિસીકા--માયા જાળ બંધાયા,
અંત સમે કોઇ કામ ન આવે—ફેર ચોરાસિ આયા.   જગ૦ ૧
હુમ જોગી આનતાં હાબિ નાહી—ભાયેગ બડા જીને પાયા,
નામ રહિત ભયો મન મેરા—જગત્ જાત નહિં આયા. જગ૦ ૨
કોઇ નિરંજન કોઇ અંજમે—કોઇ બેદમે ગાયા,
ગુરૂકા શબ્દ બેદસે ન્યારા—તાંહા કાલ નહિં આયા.   જગ૦ ૩
સુરતાકિ દોરિ શબ્દમે મિલ ગઇ—સુન ધ્યાનમે આયા,
નિરમલદાસ નામમે મિલ ગયે—બોર નહિં જગ આયા. જગ૦ ૪

ઠુમરી ૧ લી.

જીને માયા જાણુા સો જગત નહીં આના રે.   ટેક,
માયા હે રામનામકી દાસી રે, ઓહી બાળકું દુધ ખાના રે,
મુત નહી જાના રે.   જીને૦ ૧
માયા જાણ્યાસો બિજ કયાં બોવેરે, આપમેઆપ દીવાના રે,
મગન મસ્તા રે.   જીને૦ ૨
જેસે ગાત અપની માતાકે રે, એસે જગત સબ જાનારે,
બ્રહ્મ ઓળખાના રે.   જીને૦ ૩

નિરમલદાસ માઈકે ગોંદસે રે, નિરભે નિશાન ઉડાના રે,
ખેલત ચોગાના રે. જીને૦ ૪

૨.

માયા બિના રામકો દરસ નહી જાતારે. ટેક
માયાસે રામનામ દરસાવા રે. અસ્થુલકું માયા જાની રે,
ભુલા ફીરે ઘાટ રે. માયા૦ ૧
અનંત જીવજંત વાકે વાર નહી પાર રે, એસીમાયા જાણે સો રે,
ઉલટ ગોથા ખાત રે. માયા૦ ૨
પાણીહિ એક ઘાટ બોહો તેરા રે, એકઘાટ બીન સાર રે,
દુસરા બના ઠાઠ રે; માયા૦ ૩
ઘાટમાં ભુલા સો અવઘટમે ડુબા રે, વેદકા ભેદ જાને સોઈ રે,
બડા સાધ રે. માયા૦ ૪
માયા સે કાયા બની મનમાં વિચાર રે, માયાસે નિરમલદાસ રે,
બેઠા ગુરૂપાસ રે. માયા૦ ૫

૩.

જગતમાં માયા સિખાવે સબરંગ ટેક.
આઠમાસ નવ ઉદરમાં રાખ્યો—કરી કરી બહુત જતન,
દસે માસ જબ બાહેર આવે—સાફ કરત વાકો અંગ. જગ૦ ૧
ઝોલી બનાય અધર બિચ રાખે—કિડી ના પાવે વાકો અંગ;
આપણ કામ કરે ભિતરમાં—સુરતા વાકે સંગ. જગ૦ ૨
પાંચ પચીસ વરષ જબ બિતે—દિયા સતગુરૂકે સંગ;
તિસર નેત્ર ભયા ઘટભિતર—અબહું ના ચેતે મતીમંદ. જગ૦ ૩

ધ્રુવ પ્રેહેલાદ કબીરા આદે—સબ માયાસે રંગ;
બીસે જાણુ જો અરસપર ભયો—સોઇ પડે હે ફંદ. જગ૦ ૪
ધન જનુની જાસે પરગટ ભયે—ગુરૂ શબદ લાગો રંગ;
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂનકી—ચલ સતગુરૂકે સંગ, જગ૦ ૫

૪.

સંતો અમહી ખોટે હે ભાઇ—તાસે માયા ઠગણી કેવાઈ. ટેક.
જો કોઇ લુટા ગયા જગતમે—સોઇ પોકાર મચાઇ;
જો માયાસે રામ મિલત હે—નાહક દોશ લગાઇ. સંતો૦ ૧
બિન માયાકા ઝાડ નહિ દેખા—તુંમ કયું ખોટી બનાઇ;
જબ લગી કાયા તબ લગી માયા—દેખ વિચાર લે ભાઇ. સંતો૦ ૨
કોટીન ભક્ત માયાસે તરગયે—ધ્રુવ પ્રેહેલાદ ચેતાઈ,
સપ્તલોકમેં વાસ કરત હે—સો માયાકી બલ જાઇ. સંતો૦ ૩
માયા જાણી મિલો સતગુરૂનકું—બિન જાણે ફિરખાઇ;
નિરમલદાસ માયાકે ગોંદસે—ચલે નિશાન ઘુમાઇ. સંતો૦ ૪

રાગ ઢાળ ૧ લું.

પાંચ તત્વકો ઘાટ અંગમ તઇઆર હે;
મન બુધ ચિત્ત અહંકાર શાક્ષિ સાથ હે; ટેક.
જયું સ્વપનેકી બાત, ઘાટ દરશાત હે;
સોઈ માયાકા રૂપ, હંસ તાંહા જાત હે. પાંચ૦ ૧
એસા જ્ઞાન બિચાર, કોઈ ઠેરાત હે;
દેહિ દરસ મિટજાત, આતમ દરસાત હે. પાંચ૦ ૨
નવ દરવાજા મુંદ, દશો પ્રકાશ હે;
સોઇ માયાકા રૂપ, બ્રહ્મ દરસાત હે. પાંચ૦ ૩

માયાસે સમજા ભરમ, કમ કટ જાત હે;
દસ ઇંદ્રિકા સ્વાદ, સકળ મિટજાત હે. પાંચ. ૪
લાખનમે કોઇ એક, શિખર ચહુડજાત હે;
જીભ્યા ઇંદ્રિ એક નાળ, કાળકો ખાત હે. પાંચ. ૫
અનુભવ બિનાકા જ્ઞાન, ફોકટ કહેવાત હે;
નિરમલદાસ સતલોક, બ્રહ્મ દરસાત હે. પાંચ. ૬

૨ જું.

પરનારીકો સંગ દેખ કબીરા રોવહી,
જગતકો ધૂળ મિલાઇ અકેલી ખેલહી. ટેક.
આયો જગતમા શિવ, જીવ નહીં પાવહી;
સંગતસે જીવ હોએ, શિવ નહીં પાવહી. પર. ૧
પઢગએ બેદ પુરાણ, ભેદ નહી જાનહીં;
બ્રહ્મકી દાસી હે માયા, આપણ કરીજાનહિ. પર૦ ૨
એકડે એકકા જ્ઞાન, સમજ મન લાવહી;
બગડે જગતકી જાળ, આપ ફસ જાવહી. પર૦ ૩
મિલે કોઇ પૂરા સંત, જ્ઞાન દરસાવહી;
તવ હોવેબી જ્ઞાન, પરમપદ પાવહી. પર૦ ૪
બ્રહ્મ અગ્નિ ઉદયકાર, વિજ કોઇસે કહી;
ફિર ના ઉગનકી આસ, પિઆ સંગ ભેટહી. પર૦ ૫
નિરમલદાસકા જ્ઞાન, સમજ મન લાવહો;
આવાગમન મિટજાએ, પરમપદ પાવહી. પર૦ ૬

પદ ૧ લું.—(રાગ કાફી.)

મુક્તિ સુની નહિં કાહુકી બ્રહ્મકે કહેસે, ટેક.
અંતસમે સબ રામ પુકારેકી,
બ્રહ્મ કે કહેસે શુદ્ધ નહિ રહી કાહુકી. મુક્તિ૰ ૧
રામનામ પ્રેહેલાદ ઉગારે કી,
બ્રહ્મ કે ઉગારેકી નિશાની નારિ કાહુકી. મુક્તિ૰ ૨
રામનામ લીખી સેત બંધાવેકી,
બ્રહ્મ લીખેસે પથરી નહિં તરેકી. મુક્તિ૰ ૩
બ્રહ્મજ્ઞાની છળ કરે સિંદુમે સમાવેકી,
મગર જન્મ ધરે ફિરે જળ માહીકી. મુક્તિ૰ ૪
હું બ્રહ્મ કહે સ્વાદ ન જાનેકી,
જાકે હાથ દોરી સો તો જાને ઘટઘટકી. મુક્તિ૰ ૫
મનુષ્ય દેહ પાયો ભજન કરનકી,
બ્રહ્મજ્ઞાની બ્રહ્મ જાણે કહેત નહી કાહુકી. મુક્તિ૰ ૬
જેસે ગુંગા ગોરખાવા અપને મગનકી.
નિરમલદાશ રામ જાણ્યા નામમે મિલનકી. મુક્તિ૰ ૭

૨

એસારે જનમ—જરી જાવો જગ આય કે. ટેક.
ભકત દેવે અનધન—બ્રાહ્મણ બોલાય કે,
બ્રહ્મજ્ઞાની પરધન—લેવે ફાંસી દાલકે. એસા૰ ૧
માયાકી તો નાસ્તીકરે—આતમ દરશાયકે,
એક આત્મા સબમે દેખે—બૈરી ક્યાસેં લાયકે. એસા૰ ૨

ઘરકા મુરદા બાહેર ફુંકે—ભાઈ રામ બોલાયકે,
કોટીન મુરદાં ઘરમાં રાંધે—જીમોતો નહાયકે. એસા૦ ૩
નિરમલદાસ કહે—સુનોચિત્ત લાયકે,
રામ કે ભજન બિના—મરી હો બુરાયકે. એસા૦ ૪

૩.

મિથ્યા ખોઈ હાર્યો તનવા રામ ના ભજ્યો. ટેક.
જ્યાસે આયો તાંહા બિસરાયો;
દેખત અંધેરા પ્યારે કહાં જાઇયો લલના. મિ૦ ૧
વેદ પઢયા પણ ભેદ ન જાણ્યા;
હું બ્રહ્મ કહી ભુલ્યો પ્યારે લલના. મિ૦ ૨
મન પવન સુરતા નહિં પોંચ્યે;
પોથી બાંધત કહાં જાઉયો પ્યારે લલના. મિ૦ ૩
નિમ ધરમ સબકો બિસરાયો;
કોટિન પાપ બંધાયો પ્યારે લલના. મિ૦ ૪
અબહુ ચેત રામ ગુણ ગાવો;
ગાવે નિરમલદાસ મસ્તનવા. મિ૦ ૫

૪.

બતાવે નામ નાસ્તિ જાકે ગુરૂ નાહિં ટેક.
નામહિ નામ અનામ લાવા—નામકિ પરખ કરે કોઇ પારખી. ૧
તેનોહિ ગુણ અરૂપ અનુપા-નામકે આધાર બિનામિલે નહિ શાક્ષિ, ૨
જન્મ બતાવે ધન ઠગ ખાવે—ભકિતવિના નહિં મિલે અવિનાશિ. ૩
નરાકાર નિરગુણ અવિનાશિ—નિરમલદાસ સમજાવે બહુ ભાતી. ૫

૫. (રાગ–દાદરા.)

કરો મનમેલા રે, ગુરૂકે સંગ મિલા રહો. ટેક.
કોલ કરે જબ આયે જગતમે;
ગા માયાકો હોઈ ગયા ભેળા રે. કરો૦ ૧
ભાઈ બંધ ઓર કુટુંબ કબિલા;
સંગે નહીં આવે કોઇ તેરા રે. કરો૦ ૨
તન મન પકડે ગુરૂકે સંગ લિયો;
આવાગમનકા મિટા ફેરા રે. કરો૦ ૩
નિરમલદાસ ગુરૂકે સંગ લાગ્યા;
એકરૂપ હોઈ ગયા તેરા રે. કરો૦ ૪

સાકારનાં ભજનો.

પદ—(રાગ કાલીંગડા.)

જગત્ સબ પુંજા કરો સાકરકું.
નહિ તો દરસાવો નિરંજન નિરાકારકું. ટેક
આપને ધર્મકું સબ કોઇ માને, મેહેઝત દેવળ હનુમાનકું;
ધર્મ વિરોધ કરત નહિ રાજા, જાકો હુકમ સંસારકું જ૦ ૧
ચાર વેદ ખટ શાસ્ત્ર પઢગયે, નિંદા કરે સાકારકું;
બિન સાકર દરશ નહીં કાહુકો, ઉલટે દેખો પુરાણકું. જ૦ ૨
ચાર વેદ બ્રહ્મસે નિપજે, ઉનહી ન પાવત તત્ત્વ સારકું;
ઉનસે જુદા કોણ પઢેલા, હમકુ બતાવે નિરાકારકું. જ૦ ૩
સાકર પુંજ મિલે સતગુરૂકું, સો પોહોંચે નિજ ધામકું:
મૂરખ અંધ કહ્યા નહીં માને, માથા કુટે બે કાનકો. જ૦ ૪

સાત તખક ચોથેસે દેખે, સો જ્ઞાની મેરે કામકે।;
નિરમલદાસ અનભયઘર ખેલે, પકડલિયા હે રામનામકે। જ૦ ૫

૨.

(નાથ કેસે ગજકો બંધ છોડાયો.—એ રાહ.)

બિન દેખે સાકાર, નિરાકારકે। કહો કેસે દરસાવા રે. ટેક.
જ્ઞાન ધ્યાન સાકારશે મિલે હે, જબ ગુરૂ પદ દરસાવા;
બિન સાકાર ઝાડ નહિ કોઇ, કહો કેસેકે દરસાવા રે. બિ૦ ૧
સત્યા સત સકારશે બોલે, સતસે રામ મિલાવા,
નરસિંહ રૂપ ધર્યો પરમેશ્વર, પ્રેહુલાદજીકું દરસાવા રે. બિ૦ ૨
કાગદ કલમ હરફ સાકારા, શિકાર મૂરત બનાવા;
જેસે ઝાડમે ફળ હે, કાટેસે કછુ નહિ પાવા રે. બિ૦ ૩
પિંડ બ્રહ્માંડ સાકારસે દેખા, વ્યાપિ રહ્યાં રઘુરાયા;
નિરાકાર ઘટ ઘટ વ્યાપિક હે, મૂરખ રામ નહીં પાવા રે. બિ૦ ૪
સાકાર પુંજ મિલે સત ગુરૂકું, જીને રસ્તા બતલાવા;
નિચે કીના રામ સાકારા, તબ નિરમલ પદ ગાવા રે. બિ૦ ૫

૩.

ઉલટકર ચાર વેદમાં દેખ, નિરાકર હે કિસિકા ઉપદેશ. ટેક.
રામકૃષ્ણ ગુરૂ મંત્ર દીયો હે, બ્રહ્મકો નાહિ લેશ;
જો તુમકુ નિરાકાર બતાવે, ઉનસે પુછો ભેદ. ઉલ૦ ૧
શૂરનર મુનિ બ્રહ્માદિ દેવતા, રામકું સમરે મહેશ;
બિન દેખે કહો કેસે સુમરે, નિરાકારકો દેશ. ઉલ૦ ૨
રામકૃષ્ણ સાકાર હે મૂરતી, ચર ઓર અચરમે દેખ;
જાહાં જાહાં ભિડ પડે ભગતનકું, સાકાર દરશન દેત. ઉલ૦ ૩

સાહુકાર પુંજે મિલે સતગુરૂનકું, જબ પોચે ઓઇ દેશ;
નિરમલ હોય તાહાં પ્રકાશે, કોટી ભાન કર તેજ. ઉલ૦ ૪

૪.

નિરાકાર બ્રહ્મ હોય કે, જડમે લુક્ત ફીરે;
બિન જડ નિરાકાર સોધે ન મીલત હે. નિર૦ ટેક.
કાગદ હરફ જડ, કલમ ઓર શાહી જડ;
જડ જાણે ચેતન હોય કે, કાહેકું બાંચત ફીરત હે. નિરા૦ ૧
ઘર જડ બન જડ, તકીયા તોસક જડ;
જડ જાણે ચેતન હોય કે, કાહેકો રહત હે. નિરા૦ ૨
હાથ જડ પાંઉ જડ, હાલત ચાલત જડ;
જડસે પરખ ગુરૂ, ચેલાહી કરત હે. નિરા૦ ૩
સોના જડ રૂપા જડ, પાઈ ઓર પસા જડ;
જડકે કારણ ચેતન, નોકરી કરત હે. નિરા૦ ૪
ઘઉં જડ ચોખા જડ, દાર ઓર ભાજી જડ;
જડ જાણુ ચેતન હોય કે, કાયકું પાવત હે. નિરા૦ ૫
બોલત નિરમલ બાણી, બુઝે કોઇ અગમ જ્ઞાની;
રામ કૃષ્ણ જાણે બિના, ભૂલાઇ ફીરત હે. નિરા૦ ૬

૫.

ભેદ નહી પાવે ચારો વેદ, નિરાકાર પરમહંસકો દેશ. ટેક.
સઢ ચલે સુકાનિ નહિ ચલહું, સબ રસ્તા દેઇ દેહ;
જેસે પુત્ર બાપકે માકા, એસા ઉનકા દેશ. ભેદ૦ ૧
મસ્ત રહે અલમસ્ત દિવાના, નહિ કોઇસે હેત;
ભલી બુરીકા ભોજન પાવે. નહિ હરખ નહિ શોક. ભેદ૦ ૨

પાંચ પચીસ રામરંગ માતા પકડા એકજ દેશ;
ખટરસ ભોજન તિખા સુલુના, નહિ ઈંદ્રિકો ભોગ. ભેદ૦ ૩
નહિ ટકોરી નહીં ચાકરી, નહિં પૈસાસે હેત;
રિધી સિધી વાકી પિછે ફિરત હે, નહિ દેખે વાકી હોર. ભેદ૦ ૪
એસિ રેહેણી મિલે સતગુરૂકું, તબ પોંચે ઓઈ દેશ;
નિરમલદાસ રામરંગ માતા, રામ નામકી ટેક. ભેદ૦ ૫

૬. (ગરબી.)

ચલતા દેવલ દાસ હે, અખંડ મૂરતી પુજો રે. ટેક.
પોલ જગત નિરાકારોકો બાસા, બિન દિપક નહીં દેખા રે;
સતગુરૂ શબ્દ ભયા ઉજીઆરા, ઘટઘટ રામરંગ સુઝે રે. ચ૦ ૧
સાકારસે હે નિરાકાર, બેદ નેતી નેતી ગાવે રે;
ઈંદ્રિ સ્વાદ નજરસે દેખે, યમરાજા પકડ મંગાવે રે. ચ૦ ૨
ગુરૂ મૂરત નખશિખશે દેખે, તબ ગોવિંદકો પાવે રે.
તાંસે પ્રથમ ગુરૂકી સેવા, તબ એક બ્રહ્મ દરશાવે રે. ચ૦ ૩
જગત મિથ્યા કહેસે બોલો, સો હમકું બતલાવો રે;
નિરમલદાસ ભેદમે ગાવે, જોગી ભટકું સમજાવે રે. ચ૦ ૪

૭. (ચોપાયા.)

આદ્ય અંત સબ રામ હે, કાંહે નિરાકારા રે. આ૦ ટેક.
જસ બાસન પેહેલે બના, પિછે બસ્તુ ભરાયા રે;
એસે ગુરૂકા નામ હે, બાસન બિન સુખાયા રે. આ૦ ૧
ભક્તિરૂપ બાસન બના, વસ્તુ રામકો નામ રે;
જાકે ઘર ભાક્ત નહીં, નિરાકાર બખાણા રે. આ૦ ૨

જબ અમરત બરખા ભઇ, વસ્તુ ઉંગેસે જાણ્યા રે;
રામનામ નિજ મંત્ર હે, ગુરૂગમ કોઇ પેછાને રે. આ૦ ૩
ઉતપત્ત પ્રલ્લે કછું નહિ, નહિ રામકો નામ રે;
નિરમલદાસ સતગુરૂ મિલે, ઘટઘટમે જાણ્યા રે. આ૦ ૪

૮.

ભજરે મન મૂરખ રામ કૃષ્ણ,
જો તું બ્રહ્મ કહે તબ છોડ કર્મ. ભજ૦ ટેક.
જાકો કોટીન બ્રહ્મા કરત બિચાર,
સનકાદિક નારદ રટે અપાર;
જળથળ વ્યાપિક હે રરંકાર,
જાકો જપે સદાશિવ તિન કાળ. ભજ૦ ૧
જો તું ભકિત કરે તબ જ્ઞાન હોય,
જ્યાં બુદ્ધિપ્રકાશકા કોટ હોત;
વામે મન ચંચલ થીર રહ્યા હે સોઇ,
જબ ઇંદ્રિ સ્વાદ કબહુ ન હોઈ. ભજ૦ ૨
જો તું ધુપ છાયાકું જાણુ લેત
તાહાં ઇંદ્રિ ચલે વાકો સ્વાદ લેત;
તબ મનકો પકડ નહિ કરે વિવેક,
એતો ભ્રમ જ્ઞાનીકા નહિ હે દેશ. ભજ૦ ૩
જાકી પાંચ પચીસકી સુમતી એક,
તાંહાં તિન ગુણકી રહી ન ટેક;
જ્યાં રામનામ વ્યાપિક હે એક,
ગાવે નિરમલ નિરગુણ ગુરૂકા દેશ. ભજ૦ ૪

૯.

ભજરે મન કેવળ રામનામ,
સોતો અંતસમે તોરે આવે કામ. ભજ૦ ટેક.

પ્રહલાદકું બાંધા ખંભ લાલ,
હિરણ્યાકશ્યપ કોપ્યા ખડક કાળ,
બતલાદે પૂત્ર તેરા કાંહે હે રામ,
પ્રહલાદ મગ્ન મન કરે બિચાર. ભજ૦ ૧

મેરેમે રામ તેરેમે રામ,
જાહાં ખડગ ખંભ વ્યાપીક હે રામ;
સુણિ ભકતબછલ પહુચે કીરપાળ,
હિરણ્યાકશ્યપકે ખુલગયે હથિઆર. ભજ૦ ૨

ખંભ ફાડ પ્રગટે મુરાર,
થર કંપત ધરતી ડગમગાટ;
નરસિંહરૂપ ધરચો કહી ન જાત,
હિરણ્યાકશ્યપ માર્યા નખ બીંદાર ભજ૦ ૩

જ્યાં ધરતી નહીં હુવા નહીં આકાશ,
જ્યાં રાત નહીં નહીં દીન અપાર;
બીન ખડગ કટક આયો હે કાળ,
એસા જાણ નિરમલ લેવે રામનામ. ભજ૦ ૪

૧૦.

રામ રામાયણ બની, ભાગવત ગોવિંદ ગુણ ગાઇ,
સોઈ બ્રહ્મ સાકાર, ભકિત બિન નહિ કોઇ પાઇ. ટેક.

અહંકારરૂપી રાવણુ, શિષ દસ ઈંદ્રિ ઠરાઇ,
બિસ ભુજાપર કીરત, ખંડન કરી સિતા દરસાઇ. રામ૦ ૧
નહિ મંત્ર નહિ જંત્ર, નહીં ગુરૂને બતલાઇ;
રામકૃષ્ણુ બિન બ્રહ્મ બતાદે, તું કાંહાંસે લાઇ. રામ૦ ૨
જબલગ ઘર નહીં મિલા, બ્રહ્મના સબકે હોજાઇ,
રામકૃષ્ણુ ગુરૂમંત્ર. નિશ્ચેસે પકડ બ્રહ્મ જાઈ. રામ૦ ૩
ભકત બછલ ભગવાન, ઓર ભિલડીકે જુઠે ખાઇ,
નિરમલદાસ સતલોક સમજકે, રામકૃષ્ણુ ગુણુ ગાઇ. રામ૦ ૪

૧૧.

પરિબ્રહ્મ શ્રીકૃષ્ણુ સમજ કોઇ વિરલાને પાઇ, ટેક.
ભકત હેત અવતાર નંદ લાલાકે લાઈ,
જન્મ લીયો દેવકીકે, જસોદા ગોદ ખેલાઇ. પરિ. ૧
બ્રહ્મ ભુલે બ્રહ્માંડ ગ્વાલ સબ હરહર લેજાઇ;
ગ્વાલબાલ સબ સંગ સખાસંગ ખેલે જદુરાઇ પરિ૦ ૨
એસે કૌતક માસ બારામે પરખાઇ;
બ્રહ્મસ્તુતિ કંસકે મુરછાં હોજાઇ પરિ૦ ૩
મોરમુગટકી લટક દેખ સુનીવરમુનિ લલચાઈ;
જો કોઈ નિરમલ હોય સદા ગુણુ ગોવિંદકો ગાઇ. પરિ૦ ૪

૧૨. (કાલીંગડો.)

જાગો જાગો જાનેવાલે—રેન ભઇ હે ભોર, ટેક.
ઇસનગરીમાં હેત નહીં તેરો—પાંચ પચીસ ઠગોર;
મનરાજા છિન છિન બકાવે—લુટી લેરે ધન તોર. જાગો૦ ૧

જબ ધન ખોય સોયકે ઉઠીઓ—કાકરોગે રોય,
માલધણી ઘર ખબર ના હોવે—એ સબ બુદ્ધિબળ તોય. જાગો૦ ૨
બુદ્ધિકા કોટ શબ્દ નહીં ટુટે—મનરાજા બસ હોય;
મધમાં સુરજ છાયાં આપનમે—તબ સુખ જીવકા હોય. જાગો૦ ૩
જબ મન જાય સુરતમે મિલગયા—પિછેકી ઊંઘ ખોય;
નિરમલદાસ અગમ યા બાણી—બુજત વિરલા કોય. જાગો૦ ૪

જ્ઞાનપ્રકાશ ભજનો.

પદ. ૧ લું.

જ્ઞાની તો તેને કહિયે રે—કે ગુરૂકે સંગ મિલા રહે,
કે નિત ઉઠ જેની સુરતા રે—કે ખચીને ગુરૂ ચરણમાં રહે. ટેક.
જબસે શબ્દ દિયો ગુરૂ સમરણ—મિટગયે સકલ બિકાર,
આઠ પોહોરકિ ચોંસઠ ઘડિયાં—છુટ નહિં લગાર,
સતત તો જેની વૃતિ રે—કે નિશદિન લાગી રહે. જ્ઞાની૦ ૧
જોતન લાગી સોહિતન જાણે—ગુરૂ શબ્દકી બાત,
રોમ રોમ રંગ હોઇ રહ્યો હે—રરંકારકી સાથ,
શબ્દમે સુરતી રે—કે જ્યું મણિ નાગ મિલે. જ્ઞાની૦ ૨
પોથી પઢ પઢ પંડિત હારે—ભૂલે દેખા નહિં સાર,
ચાર વેદ ઢુંઢે નહિં પાવે—ખટ દરશન કે પાર,
અપાર દેશ ન્યારા રે—કે કોઇ સંત બિરલા ગ્રહે. જ્ઞાની૦ ૩
આદ્ય અનાદ નામ ગુરૂકા—નિરખી લ્યો નિરધાર,
નિરાલંબ સબહીસે ન્યારા—ગુરૂપદ હે નિરબાન,
નિરમલદાસ ન્યારા રે—કે ઘટઘટમાંહી રહે. જ્ઞાની૦ ૪

૨.

સંત મસ્તવાલા રે—કે રામરસ પિવત રહે,
દુઃખ સુખ નહિં વ્યાપે રે—આનંદ ઘર સદા રહે. ટેક.

ગુરૂમુખ હોઇ રામરસ પિવે—સદા રહે રંગલાલ,
શ્વાસોશ્વાસ સદા સમરણુમે—ટુટત નહિં તાલ;
સમુદ્ર બિચ લેહેરી રે—કે નિશદીન ઉઠત રહે. સંત૦ ૧

ઓર અમલ લેનેકું જાવે—તામે બેઠા દામ,
રામ અમલ ભંડાર ભરા હે—ખુટત નહીં લગાર;
ખુમારી નવ ઉતરે રે—કે હરદમ રટત રહે. સંત૦ ૨

ભયે મસ્તવાલા ખબર નહી તનકિ—કીયો ગગનમે વાસ,
ઉલટી સુરતા ચડી ગગનમે—ત્યાં નામ ભયો પ્રકાશ;
કોટી ભાણુ જેની શોભા રે—કે કેમ કરી વરનંન કરે. સંત૦ ૩

જેસે મસ્ત ભયે મતવાલા—સમજ સમજ મુસ્કાય,
આપણા હાલ કહે કોણુસે—જીઉ ગુંગા ગોરખાય;
નિરમલદાસ કહેછે રે—કે સતગુરૂ ચરણુ ગ્રહો. સં૦ ૪

૩.

રામનામ પ્યાલો રે—પિવે તો કોઇ ગુરૂમુખે,
સચરાચર વ્યાપિક રે—દેખા તો કાહુ ખાલી નહિ. ટેક.

પિએ પ્યાલા ભયે મસ્તવાલા—રોમ રોમ પરકાશ,
ઓહં સોહં દોઉ ધ્યાન ધરત હે—સતપુરૂષકી પાસ;
આનંદ ભયો મનમાં રે—કે દુરમતી દુર ગઇ. રા૦ ૧
જો કોઇ મિલે શબ્દ કે ભેદુ—સો જાણે નિરધાર,

નિરાકાર નિરગુણ અવિનાશી—કે ઝલકત જોત અપાર;
અપાર દેશ ન્યારા રે—કે નામવિના કછુ ના મિલે. રા૦ ૨

ચાર વેદ ખટ શાસતર પઢ ગયે—પઢ ગએ સકળ પુરાણ,
વાદવિવાદ કરે સંતનસે—જ્યું મરઘા વન માંહિ;
વસ્તુ તો તેની પાસે રે—જંગલ બિચ ઢુંઢત ફિરે. રા૦ ૩

ચાર વેદ બ્રહ્માસે નિપજ્યા—તિનહું નહીં પાયા પાર,
ઉનસે જાદા કોણ પઢેલા—કે નિકળ પડે મેદાન;
અકલગત ન્યારી રે—કે નિરમલદાસ કહે. રા૦ ૪

૪.

સાધુ તો તેને કહિએ રે—કે ઇચ્છા તો જેને નહિ આવે,
બ્રહ્મ ઈચ્છા માયા રે—તેને તો બ્રહ્મ કેમ કહિએ ટેક.

ઇચ્છા કરી સોઇ માયા હે—બિન ઇચ્છા દરસાય,
જ્યું પ્રતિબિંબ પઠા પાણીમાં—યું; દરસે ઘટમાંહે
અક્ષર અક્ષર બોલે રે--કે માયાસે તો બ્રહ્મ મીલે. સા૦ ૧

હું બ્રહ્મ કરી બ્રહ્મા ભુલ્યા--દેખા નાહિં કોઇ,
જબ સુરતા ગઈ નાંભી કમળપર--ઊતરાનાંભીમાંહી;
છતીસ યુગ બેહેગયે રે--કે અંતે કછુ નાહિ મીલા. સા૦ ૨

વ્યાકુળ ભયે ખબર નહિ તનકી—આપા દીએ ભુલાય,
આદ પુરૂષકો શબ્દ ભયો હે—ચાર વેદ મુખમાંહે;
નામ દરસાવા રે—તાંહાસે તો સૃષ્ટિ ભઇ. સા૦ ૩

સતયુગ દ્વાપર ત્રૈતા કળયુગ—ચારો યુગ ભરપુર,
ના કોઇ ગયા નહી આયા હે—કે ખંડીત નાહિ કોય;
અંધે સે આગે આરસી રે—કે નિરમલ બિના સુજત નહિ. સા૦ ૪

૫.

અલખ લેહે લાગી રે—કે લખમે તો નહિ આવે,
સુરત ઉઠી જાગી રે—કે અલખ લખમે લાવે. ટેક.
મન બુધ ચિત્તહુંકાર સમજકે—આપ આપમે આય;
અનભેરખો જેસે પાવે—સુનશીખર મુકામ,
અલખ જયાં દરસેરે--અકલ ઘર દરસ કરે. અ૦ ૧
જયું રવિ જોત પ્રકાશ ભયે--સુની નાશ ભયો અંધકાર,
યું ગુરૂ શબ્દ દિઓ સમરણુ બિચ—મિટ ગયે સકલ વિકાર;
અખંડ જયાં દરસે રે--ખંડિત કોઇ કરી નાશકે. અ૦ ૨
ખંડિત નહિ સમજકર દેખો—શ્યામ ઘટ રેહે ભરપુર,
સાન અસાન સાનમે સમજે--કોઇ એક વિરલા સુર;
અકલ ઘર ખેલે રે--નામસે અનામ લેખે. અ૦ ૩
નામવિનાની વસ્તુ નિરખે--લાખનમે કોઇ એક,
અનહદ અંધમે નાહિ--લાગી શબ્દકી ચોટ;
ગગન ઊજીયાલા રે--કે નિરમલદાસ લખે. અ૦ ૪

૬. (રાગ સોરઠ)

મોજ ઉઠચલી પવનકે સંગ--જબ મિલગએ પાંચો રંગ. મો૦ ટેક.
જબલગ આશા તબલગ બાસા—ખેલતહે ચો રંગ;
તૂટી દોરી હાથ ન આવે—જયું ઉડચલા પતંગ. મોજ૦ ૧
મેરી મેરી કર ધન ધામ મિલાયા—મેહેલ બના ચોરંગ;
ભાઈબંધ ઓર કુટુંબ કબિલા—કોઇ ન આવે તોરે સંગ. મોજ૦ ૨
અબહુ ચેત હેત કર હરિસે—ગુરૂ શબ્દમે રંગ;
રામ નામકી નાવ બનાલે—ઉતર ચલ સતરંગ. મોજ૦ ૩

સપ્ત લોક સતગુરૂકા બાસા—મિલગએ એકઈ રંગ;
નિરમલદાસ રામરંગ માતા—ચડેના દુજા રંગ. મોજ૦ ૪

૭.

હરે મન સમજ દેખ બાંકડા—કે યા તન પાણી જેસા ઘડા. ટેક.

બંગલા બના ખંબ દો લાગા—ચેતનવાલા અડા;
ઈંગલા પિંગલા સુષમન નાડી—બંકનાદ ઘર ખુલા. હરે૦ ૧

જેસે સુર ચઢે લડનેકું—ફિર પિછા નહીં ફિરા;
એસો ધ્યાન લગાવો સતગુરૂસે—સુન શિખર ઘર ચઢા. હરે૦ ૨

સુન્ શિખર પર અધર સિંહાસન—તાહાં પુરૂષ એક ખડા;
કોટી ભાન જાકી નખકી શોભા—તાહાં દેખ મન અડા હરે૦ ૩

ભએ પરતિત દરશ જબ પાયા—અનહદ બાજા ઝરા;
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂકી—પ્રેમ મગન હોઇ લડા. હરે૦ ૪

૮.

નાવમે નદીયાં ડુબીજાએ—અરે કોઇ દેખો રે લોક; નાવ૦ ટેક.

કિડી ચાલી સાવરે—નવ મણ કાજલ સાર;
હાથી ઘોડા લીયા બગલમે—ઉંટ લીએ લટકાય. નાવ૦ ૧

ઓઇ કિડીકે મુતસે રે—નદી નાવ વહી જાય;
બ્રાહ્મણ આવે ધોતી છાંટે—સાધુ જાપ કર જાય. નાવ૦ ૨

ઓઇ કિડીકે મરેસે—નવસેં ગિધ અધાય;
ઓહીમાંસે જો બચીગયા—ચીલ લીએ મરડાય. નાવ૦ ૩

કહે કબીરા સુનો ભાઇ સાધુ —એ પદ હે નિરબા;
એ પદકા જો અર્થ બતાવે—સોઇ સંતસમાન. નાવ૦ ૪

૯ ઉપલા પદનો જુવાબ.

લોભ મોહ નદીયાં ડુબી જાએ—જ્યાં ભક્તિ નાવ તરી જાએ;
લોભ મોહ નદીયાં ડુબી જાએ. ટેક.

સુરતા ચલી ગુરૂ કરવાને—નવ તત્ત્વ લીએ સાંધ;
અહંકાર તુરંગ બગલમે લીના—લીએ ઉંટ લટકાય. લો૦ ૧

ઓહો સુરતાકે પ્રેમસે—દયા નદી બેહે જાએ;
નિમ ધર્મસે પાપ કટત હે—ગુરૂ જાપ મીલ જાય. લો૦ ૨

આ સુરતા કે મીલેસે—નવસેં નાડી છક જાય;
જ્ઞાન વૈરાગ પાંખ બને દોનો—અણુભયસે ઉડ જાય. લો૦ ૩

નિરમલદાસ શબ્દકો સાંધા—નિરબંધન હો જાય;
ગુરૂ કૃપાસે અર્થ બતાવા—સમજ લીયો મન માંહે. લો૦ ૪

૧૦.

એક ઘર જાના દોનો દીન—કોઇ સંત રહે લવલીન;
એક ઘર જાના દોનો દીન. ટેક.

નહિ કોઇ પંડિત નહિ કોઇ કાજી—પાંચ તત્ત્વ ગુણુ તીન;
કોઇ સુણુત કોઇ કાન છેદાવત—દુગધા આપે કિન. એ૦ ૧

કોઇ ગાડે કોઇ ફુંકિ આવે—દેખો જગતકી રીત;
કોઇ ભૂત કોઇ પ્રેત બનો હે—કોઇ જિંદ કોઇ પીર. એ૦ ૨

કોઇ સંધ્યા નિમાજ પઢત હે—કોઇ ધ્યાનમે લિન;
રામ રહિમ એક કર જાણે—શોઇ સંત પ્રવિણ. એ૦ ૩

ચાર બેદસે નહીં કોઇં ન્યારા—ભેદ સંતકુ દીન;
નિરમલદાસ જગતસે ન્યારા—રામ રહીમમે લિન. એ૦ ૪

૧૧.

અબ મોહે જાણ્યુપડી—દુનિયાં મતલબકી ગરજી. ટેક.

જબ લગી બેલ વહે ગાડીમાં—તબલગી એના ધણી;
પુરૂ કંથકો ગ્રાસ નહીં હેવે—ફિરતા રે ગલી ગલી. અ૦ ૧

ભાઈબંધ ઔર કુટુંબ કબીલા--સબ માયાકે ધણી;
ઉડ ગયે હંસ કાયાકુ મીલાની—ઘરમે સુત કંકરી. અ૦ ૨

ઘર બેઠી અરધંગી સ્રીઆ—સોઈ નહિ સંગ ચલી;
તિન દિન તેરાકે ભિતર—દુસરે ખસમ કરી. અ૦ ૩

નિરમલદાસ અયોધ્યાવાસી—ઘરકું પતન કરી;
ચાહે આવે ચાહે કોઈ નહિ આવે—નિરમલ મસ્ત પડી. અ૦ ૪

૧૨ લાવણી.

મન બિચ કરમ કથે જો કોઈ, આપહી જ્ઞાન વિચાર. ટેક.

ચંચળ ચપળ બુદ્ધિકા ખેલા—અગ્નિ પાણી પવનકા મેળા,
માંહિકી ગુંજ પવનકા સુવના—પાંચ તત્ત્વલે પ્રગટ હુવા,
તિનો ગુણ વિસ્તાર—તાર. મન બિચ કરમ કથે જો૦ ૧

મનકી તેજસે બોલત પવના—બુજ બુજ પંડિત મુવાસોકવના,
મરગયા લોભ બડા હુંકારા—એક ન મુવા સાધુ બોલનહારા,
કહે ગયે સંત પોકાર—કાર. મન બિચ કરમ કથે જો૦ ૨

મર ગયે પંડિત પઢ પઢ વેદા—અપને ઘરકા લિયા ન ભેદા,
જ્યા કારણ સબ તિરથ જાવે—રતન પદારથ સો ઘટ પાવે,
રામ નામ આધાર—ધાર. મન બિચ કરમ કથે જો૦ ૩

કહે કબીર ગુરૂ દયાસે પાવે—આવત જાવત નજરે આવે,

ગુરૂ ચરણુકો ધ્યાન લગાવે,—સચરાચર એકહી દરસાવે,
નિરમલદાસ વિચાર—વિચાર. મન બિચ કરમ કથે જો૦ ૪

૧૩.

બિના મુલકા ઝાડ બતાદે—બિન પાણીકા તાલ,
બિના નીંદ સોવે સુખ પછી—સો અબ ધુતા જ્ઞાન. બિના૦ ૧
બિન ભોજનકા ભોજન પાવે—બીના નાસીકાવાસ,
બિન ઇંદરી ભોગે સબ દુનિઆ—બીન કુલ પરીવાર. બિના૦ ૨
બિન પગલે સુને બિન કાના—બીન વાણીકા રાગ,
બિન બાજા અનહદ ધુન બાજે—બીન સુરતાકા ધ્યાન. બિના૦ ૩
બિના બ્રહ્મકા બ્રહ્મ બતાદે—બીન માયા મંડાન,
નિરમલદાસ અગમ હે બાણી—બુજે સંત સુજાણ. બિના૦ ૪

પદ ૧૪.

ગુરૂતો મેરે ઘટમે રહે શ્યામ. ટેક.
સબકો પિયા પરદેશ સિધારે, કાગદ આવે ને જાય;
અમેરા પિયા રૂદે વસતહે, છાંટી ખોલો તો દરસાય. ગુરૂ૦ ૧
જ્યાં દેખું ત્યાં આપ વિરાજે, સ્થાવર જંગમ માંહિ;
એસો ધ્યાન લગોમનસે, મુખસે કહો નહિ જાય. ગુરૂ૦ ૨
એસિ તાળિ લાગી ભજનમે, પળભર વિસરી ન જાય;
આઠ પહોરકિ ચોંસઠ ઘડિયાં, આનંદ ઉર ના સમાય. ગુરૂ૦ ૩
અરધ ઊરધકે બિચ મેરે, હુરદમ પિયા દરસાય;
એસી રેહેણી રેહેજો કોઇ, તો આવાગમન મિટજાય. ગુરૂ૦ ૪
આદ અંત કછુ ના બને રે, મધ્યમાં સૌ બનીજાય;
નિરમલદાસ કહે ભગતનકું, સોઇ પરમપદ પાય. ગુરૂ૦ ૫

૧૫.

ભમર ભુલાના એહી બનમે, વિસરાવ્યો હરિનામ. ટેક.

કાગદકી પુતળી બની હો—દોરી સાહેબ હાથ,
જેમ જેમ નાચ નચતોહો રે—નાચે સબ નાચ. ભ૦ ૧

ગુનાવાંસકા પિંજરાહો—લાગે દોહુ દુવાર;
પછી પવન બસેરા હો—લાગે ઉડતા નહિ વાર. ભ૦ ૨

કોલ કરે જબ આએ હો—રહી ગરભકે માંહિ;
આયે શુદ્ધ ભૂલગયે હો—માયામાં રે લપટાયે. ભ૦ ૩

સતગુરૂ ચરણ ગ્રહો—રહોનામકે માંય;
ઇસબિંધ પાર લગાયો હો—નહી આન ઉપાન. ભ૦ ૪

નવ દરવાજા મુંદકે હો—દસમે ઘર આવ;
જેસા હે સોઇ મિલે હો—કહે નિરમલદાસ. ભ૦ ૫

૧૬.

જબસે નિરમલ એક નામ ગ્રહો. ટેક.

માગાસે રહિત ભયે મન મેરા,
આવાગમન સબ દૂર ગયે તેરા. જબ૦ ૧

હરખ શોક વ્યાપે નહિ મનકો,
ભે તજી અનભે ભયો હે તેરા. જબ૦ ૨

નિશદિન સુરતા લાગી ભજંનમે,
ગગનમેહેલમેં બાસ કીયો તુને. જબ૦ ૩

નિરમલદાસ મિલે જબ સતગુરૂકું,
આનંદ મંગળ હોઇ ગયો મનકું. જબ૦ ૪

૧૭.

મેરી સુરત શ્યામસે લાગી રહી. ટેક.

નિશદિન વ્યાકુલ ફિરત જગતમે,
સતગુરૂ આય દરસાય ગયે. મેરી૦ ૧

જેસે નિરધનીયાકોધન પાયો,
દેખ દેખ મુસકાય રહ્યો. મેરી૦ ૨

એસી સુરતા લાગી શબ્દમે,
દેખત મનકી આસ ભઇ. મેરી૦ ૩

જયજય કાર ભયો મન તબહી,
રોમ રોમ રંગ છાહી રહી. મેરી૦ ૪

નિરમલદાસ મિલે જબ સંતગુરૂકું,
અરસ પરસ એક હોઇ રહી. મેરી૦ ૫

૧૮.

હાંરે મન ભયો હે વેરાગી હો, રતનારે એક લાગીહો. ટેક.

રોમ રોમ રટના રે સબ લાગી;
સુનમાં સિંગી વાગી હો. મન૦ ૧

પાંચ પચીસ ઉઠીરે સબ જાગી;
ઉનકી દુરમત ભાંગી હો. મન૦ ૨

અગમનિગમની ધુન જબ લાગી;
રાગદ્વેષ દિયો ત્યાગી હો. મન૦ ૩

નિરમલદાસ મિલે બિન રાગી;
તબ સુરત નુરત ધુન લાગી હો. મન૦ ૪

—:૦:—

વૃંદાવનમાં શ્રીકૃષ્ણનાં ભજનો.

પદ. ૧ લું. (રાહ-ઠુમરી).

આલી રે કુંજનવન છુપા રહે કાના. ટેક.

એસો ચોર ચતુર વનમાળિ, નંદરાજકે લાલા,
હમશે તોડી અવર જોડી, એસોહે ધિન ગોપાલા. આલી૦ ૧

મોરમુકટ પિતાંબર સોચે, નખપર ગિરિવરધારી,
ગ્વાલ બાલ સબ સંગ સખા લીએ, કંસરાય ગયે હારી. આલી૦ ૨

સબમેં રમે સબીસે ન્યારા, એસો હે વનમાલી,
ઉનકા ભેદ કોઇ કોઈ પાવા, શેષસહસ્ત્ર મુખહારી. આલી૦ ૩

વ્યાકુલ સખી ડુબી સાગરમે, બાંહે પકડ નંદલાલા,
નિરમલદાસ સખા સંગલીના, ઊતર ચલે ભવપારા. આલી૦ ૪

૨.

આલી રે સિયાકે બસ રહે રામ. ટેક.

હે રામનામ મેરે મનભાવે, દુસર નાહિં સોહાસ,
રામહી છાંડે અવર કો ગાવે, સોનર જમપુર વાસ. આલી૦ ૧

કાંહા લગી કહું રામકો મહિમા, શેષ નહિ પાવે પાર,
શિવ સનકાદી આદ બ્રહ્માદી, તિનકે રામ આધાર. આલી૦ ૨

કોટીન ભકત રામસે તરગયે, દેખો જ્ઞાન વિચાર,
વેદસે રામ વસત હે ન્યારા, સતગુરૂ દીઓ હે દરસાય. આલી૦ ૩

નિરમલદાસ અયોધ્યા વાસી, રામનામ આધાર,
ભગત હેત પ્રભુ કાંહા નહી પ્રગટે, પ્રેમકે બસ હે ભગવાન. આ૦ ૪

૩.

આલી રે ગુરૂકે સંગ લાગી રહે પ્રિત. ટેક.
જસબે શબ્દ દીઓ ગુરૂ શ્રવન, અંતરગત પ્રકાશી,
સુરતા લગી ગુરૂકે ચરણુમાં, ઓર વાસના છુટી. આલી૦ ૧
ખુલ ગયે કેવડીયાં મીટી અંધેરીયાં, કપટકી બારી ટુટી,
કોટી ભાનજાકી નખકી શોભા, તાંહા બેઠે પરબીન. આલી૦ ૨
સુન સિખરપર અધર સિંહાસન, કોઇ સંતને દેખા,
પિલે પ્યાલા ભય મતવાલા, આઠ પોહોર લવલીન. આલી૦ ૩
એસે સંત કોઇ કોઇ જગમે; હરિજન દરશન કીના,
નિરમલદાસ મિલે સતગુરૂકું, સંગ સખા સબ લીના. આલી૦ ૪

૪. (કાપી).

[illegible]રખત કાંનૈયા, એરી એરી માઈ, નિ૦ ટેક.
તારન તાર તંબુરા બાજે, સારંગીમે સૂર લૈયાં;
અધુર મધુર મોરલી ધુન બાજે, રાગ અલાપત કાંનૈયા.
એરી એરી માઇ. નિ૦ ૧
સુનિવર મુનિ બ્રહ્માદી દેવતા, મોહે રહી બ્રિજનાગરીયાં,
બંસીમે કછુ અચરજગાવે, તનમન હરલીંનો કાંનૈયા;
એરી એરી માઇ. નિ૦ ૨
વ્યાકુલ ભઈ ખબર નહિ તનકી છોડચલી ઘર દ્વારનિયાં,
બિંદરાબિંદકી કુંજગલનમે, નિરત કરત સંગ કાંનૈયા;
એરી એરી માઇ નિ૦ ૩
યા છબી મોસે બરણી ન જાયે, રોમ રોમ હરિ રમૈયાં,
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂકી, ઝળક બતા ગયો કાંનૈયા;
એરી એરી માઇ. નિ૦ ૪

૫.

હાંરે અમ ચંચલાઇ હિતછળ ભઇ રે,
હાંરે મોહનકે ફંદે પડી રે. ટેક.
હાંરે હમ ગઇતી દહીકી સવારી રે,
હાંરે મોહે નિરખપરખ દેઇ ગાલી રે. મોહ૦ ૧
હાંરે નેક ધરમ નહિં ચિના રે,
હાંરે ગુરજ વામે ઠાડી રે. મોહ૦ ૨
હાંરે હમ ગઇતી કંસકે વાડી રે,
હાંરે મોરી લપટ ઝપટ ગઇ સાડી રે. મોહ૦ ૩
હાંરે દેખત હે બ્રિજનારી રે,
હાંરે સરમ નહિં આઇ રે. મોહ૦ ૪
હાંરે હમ બરષાનેકી નારી રે,
હાંરે તુમ ગોકુળકે ગુવાલી રે. મોહ૦ ૫
હાંરે દાણુ તુમારો માંગો રે,
હાંરે છોડો ને ગિરધારી રે. મોહ૦ ૬
હાંરે જો કંસરાય સુની પાવે રે,
હાંરે તેરો ગોકુળ પકડ મંગાવે રે. મોહ૦ ૭
હાંરે સુરશ્યામ બલિહારી રે,
હાંરે મોહેની માપે દારી રે. મોહ૦ ૮

૬.

રામનામ ના વિસારૂ તનમન ધનસે. ટેક.
ઇતઊઠ સુરત ભૂલ ગઈ મનકી;
આઠ પોહોર જેસી ચડી હે ખુમારી. રામ૦ ૧

પાંચ પચીસકી એક ભઈ;
બંકનાદકિ ખીરકી ઉગાડી. રામ૦ ૨

દાઉં આગણુમે તાજ ગગનકે;
કોઇ સંત દેખે અવધ બેહારી. રામ૦ ૩

ખુલ ગઈ કેવડીયાં, મિટી અંધેરીયાં;
નિરમલદાસ રામનામ ના વિસરી. રામ૦ ૪

૭.

મોહે મિલે ગોપાલ ગલીયનમે. ટેક.

છોટી છોટી આંગળી ને મોરલી બજાવે;
નહિ બિસરે વા જસોમતિલાલ ગલીયનમે. મોહે૦ ૧

પિતાંબરકિ કચ્છની રે કાછી;
ગળે સોહે બેજનતી માળ ગલીયનમે. મોહે૦ ૨

નટવર ભેખ ધરે મોહનકું;
નહિ વિસરે વા ઠુમકતી ચાલ ગલીયનમે. મોહે૦ ૩

સુરકે સ્વામી નિત્ય નિત્ય દરશન દિયો;
નિરમલદાસ ચરણુ ધરે ધ્યાન ગલીયનમે. મોહે૦ ૪

૮.

રાધા ઠાડી મુસ્કાન કુંજન બનમે. ટેક.

વનદરાવન મે રાસ રચ્યો હે;
નાચે શ્યામ સખિયનકે સાથ. કુંજનબનમે રાધા૦ ૧

મોર મુકટ ધરી આયે કદમપર;
સોળહિ સિંગાર પેરી બની બ્રિજનાર. કુંજનબનમે રાધા૦ ૨

કોઇ સખિનકો ચિર છુટ ગયો;
કોઇ સખિ નાંગી નાંગી ભગી જાત. કુંજનબનમે રાધા૦ ૩
હુરખત ગગન સુમન સુર બરખે;
નિરમલદાસ ચરણુ લપટાય. કુંજનબનમે રાધા૦ ૪

૯.

બાજી બાજી રે મોરલીયાં કોન વનમે. ટેક.
જાજા કાના મોરલી બજાવે;
બિન સસિભાન હોઇ જાત ઊજલીયા. કોન૦ ૧
બનસીકી ધુન સુની ભઇ હે બાવરી;
કસકત હૈડામસક ગઇ પાસુરીયાં. કોન૦ ૨
ઘરવન મોહે કછુ નહિં ભાવે;
ભુલી ફિરૂ નહિં મિલત દગરીયાં. કોન૦ ૩
નિરમલદાસ ઢુંઢત કુંજનમે;
મિલ ગયે શ્યામ ભુલ ગયે દુનિયાં. કોન૦ ૪

૧૦.

સબ મોહે બ્રિજનારી તોરી બાંકી ચિત્તવન. ટેક.
લટકિત ચાલ ચલે મનમોહન;
દેખ પડી છબિ ન્યારી બલીહારી. તોરી૦ ૧
મોરમુગટ કર મોરલી સોહે;
કુંડલકિ છબી ન્યારી લાગે પ્યારી. તોરી૦ ૨
લોક કુટુંબ પરિવાર ત્યાગકે;
સુરતા લગી નહિ ભુલત મોરારી. તોરી૦ ૩

દિન નહિ ચેન રેન નહિ નિંદ્રા;
નિરમલદાસ બલિહારી લાગી તાલી. તોરી૦ ૪

૧૧.

આજ મંગળ મોરા નંદાનંદ ગ્રામે. ટેક.

કંચન થાલ સજ પ્રિજત બનિતા;
છબી નિરખે બલ દાઉજીકીયા. આજ૦ ૧

બાજત તાલ મરદંગ ઝાંઝદફ;
જોગીચલી ગુણ ગાવત બીલોદ. આજ૦ ૨

રતન સિંહાસન આપ બિરાજે;
બિનતી કરૂં ચલો નંદકિસોર. આજ૦ ૩

ચલે કૃષ્ણ સબ સખા સંગ લીયે;
બાજી રહી મોરલી ઘનઘોર. આજ૦ ૪

મનમોહન ઘેર આએ પોહોંચે;
નિરમલદાસ મગન મન હોયે. આજ૦ ૫

૧૨ ઠુમરી—રાગ ચંચેરી.

મોરો રૂદે બસરહ્યો ગોવિંદા. ટેક.

અરે મેતો છોડ દિયો હે મનસે ફંદા;
લિયા સતકા ડંકા, પ્યારે લલના ગોવિંદા. મોરો૦ ૧

છોટેપનકી પ્રિત કરતા, તબસે શ્યામ તુમ રૂદે બસંતા;
મન ભયો હે આનંદા, પ્યારે લલના ગોવિંદા. મોરો૦ ૨

જો જો વસ્તુ તુમ મનાએ કરંતા, સોહી કરેસે પહાડે અમ ફંદા;
અબ જાન લિયે એ છંદા, પ્યારે લલના ગોવિંદા. મોરો૦ ૩

અવગુણ માફ કરો નંદા, બાંહ્ય પકડકર છોડાઓ જગ ફંદા;
અબ ન્યારા ભયા હે બંદા, પ્યારે લલના ગોવિંદા. મોરો૦ ૪
નિરભે હોઇ ભજો બાલમુકંદા, નિશદિન ધ્યાન ધરો ઓહિ બંદા;
તબ મિલત હે ગોવિંદા, પ્યારે લલના ગોવિંદા. મોરો૦ ૫
નિરમલદાસ ઉનકે ચરણુ પડંતા, આવાગમનકા મિટગયા ફંદા;
દિઓ નામ અખંડા, પ્યારે લલના ગોવિંદા. મોરો૦ ૬

૧૩.

મોરો સતગુરૂ બક્ષ્યો ગોવિંદા—હું તો ભુલ્યો ફિરૂનવખંડા;
તબ મિલાહે ગોવિંદા—પ્યારે લલના રે ગોવિંદા. ટેક.
ઇસ નગરીમાં નાર હોઉ રંડા—ઉનકુ પકડકે પેરાય દિએ ફંદા;
જબ ન્યારા ભયા હે બંદા—પ્યારે લલના રે ગોવિંદા. મોરો૦ ૧
જય જયકાર ભયો નવખંડા—પ્રગટ ભયો હે પુનેમકો ચંદા;
અબ ભજીલો ગોવિંદા, પ્યારે લલના રે ગોવિંદા. મોરો૦ ૨
ઘર ઘરસે નિકસી વંદા—જ્યાં દેખુ તાંહાં બેઠા સખડાં;
ખાલિ દેખા નહિં કોઇ ખંડા—પ્યારે લલના રે ગોવિંદા. મોરો૦ ૩
ઘટઘટ વ્યાપિક દેખો રે ગોવિંદા—નિરમલદાસ જાણે ઓહિ છંદા;
ભયે બાલમુકંદા—પ્યારે લલના રે ગોવિંદા. મોરો૦ ૪

ઠુંમરી ૧.

હરે જાગ જાગરે મન જોગી—ધંતુરા ભાંગકા ભોગી. ટેક.
ઝેહેર પ્યાલા ઘોટ પાયા- સાહેબકા નામ વિસરાયા. જા૦ ૧
સુરતકર ગગનકે ઘરમો—ફિરા કયા ભુલ આય જગમો. જા૦ ૨
ગુરૂકે શબ્દ તનખોજો—અમલ કરી પાંચ પરમોદો. જા૦ ૩
કહે નિરમલદાસ જન તેરા—ગુરૂકે ચરણકું ચેલા. જા૦ ૪

૨.

ઇસ જીંદગીકા કોણુ ભરૂસા, કર સતસંગ સુમત ઘર દેખા. ટેક.
જે કોઇ જસ ગાયે તોકે મુખ મીઠો,
નિંદા કરત સકળ દીન ફીકો. ઈસ૦ ૧
તજ અભિમાન જગત રેહેણીકો,
ગુરૂકા વચન માની લે સિરમો. ઈસ૦ ૨
પાંચકું માર પચીસકું જીત્યા.
તિનો ત્યાગ ગયે અમરપુર દેખા. ઈસ૦ ૩
એસી રેહેણી મીલે સતગુરૂકો,
નિરમલ હોયકે જગત રેહેનીકો. ઈસ૦ ૪

૩.

ગુરૂગત જાણે કોઇ સંત ખેલાડી. ટેક.
જબ ગરૂ શબ્દ દીયો શ્રવન, મન અમલ ચડા હે અધિકારી. ગુરૂ૦ ૧
ઇત ઉત સુરત ભુલ ગઇ મનકી, આઠ પોહોર ધુન કાઢી. ગુરૂ૦ ૨
નવ દીસા મુંદી દસો દીસ લાગી, ચડ ગયે અટમ અટારી. ગુરૂ૦ ૩
અગમ અનાદી સતકા બાસા, નિરમલદાસ બલીહારી. ગુરૂ૦ ૪

૪.

પિયા એક નામકા પ્યાલા—દયા કરી ગુરૂદીન બાલા. ટેક.
પિયા જબ મનને પ્યાલા—ખુલ ગયે કપટકા તાલા,
જપે એક નામકી માળા—ધરી ઘટહી માતકમાળા. પિ૦ ૧
ભર દોઉ નેનકા પ્યાલા—બરસત અમરીતકી ધારા,
ચલી જબ નામ કે ધારા—જલકત રહે પ્રેમકા તાલા. પિ૦ ૨

ખુલ ગયે અગમકા દુવારા—કોટી ભાન હુવા હે ઉજીઆલા.
આનંદ ભયે શકલ બ્રિજબાલા—કરત રહિ શબ્દ ધુન કાલા. પિ૦ ૩
ગાવત નિરમલ જોગી બાલા—ચલત રહી ભજન કયારા,
બરસત મોહીનકી ધારા—કરે કોઇ પ્રેમી અંશ જન ચારા. પિ૦ ૪

મલાર ૧.

જબ ગુરૂ શબ્દ દીનો—અંદર દીપક કીનો;
તબસે સુરત લાગી—પિયાકે મિલનકું. જબ૦ ટેક.
ખુલગઇ કપટ ટાટી—મીટીહે જમકી ફાંસી;
આનંદ બરખાકી ભઇ—રોમ રોમ હરખે. જબ૦ ૧
મનકી પવન ચાલી—સનનનન કરી;
સબ્દકો તડાકો ભયો—ગરજ ઘુમરકે. જબ૦ ૨
અમર પિયાકું પાવા—પાંચેકુ પકડ લાવા;
પચીસોકું બસ નહિ—રામરંગ છાયા હે. જબ૦ ૩
અનભયકી ઘટા ચઢી પ્રેમકી લાગી હે ઝડી;
જ્ઞાનકો ઘુમર શબ્દ—નિરમલ હોઇ બરશાવા હે. જબ૦ ૪

૨.

નામકીતો નાસ્તી નાહી—સપ્ત લોક દીપમાંહી;
પિંડઓર બ્રહ્માંડ—રોમ રોમ રંગ છાવાહે. આલી ના૦ ટેક.
ઓહં સોહં નામા—સુનમાહ સુન નામા;
શબ્દશે રહિત નામા—કુળ નહીં નામ હે. આલી ના૦ ૧
અક્ષરને અક્ષર નામા—બાવનસે રહિત નામા;
નામબિના કછુ નાહી—દેખનમે આવા હે. આલી ના૦ ૨

દેખત અદેખત નામા, બાહેર ભિતર નામા;
ધુપ ઔર છાહી નામા, બિંબકાર નામ હે. આલી ના૦ ૩
સતગુરૂસે ભેદ પાવા, નામકો આકાશ છાવા;
નામકિ ઉતપત્તિ સબ, નિર્મલકું દર્શાવા હે. આલી ના૦ ૪

૩.

બેદ થકે બ્રહ્મા થકે—શેષ ઔર મહેષ થકે;
ગિતાહુકી ગમ નાહિ—સતગુરૂકા દેશ હે. ટેક.
નામ લિયા સબ કીયા—શાસ્ત્રહુકા ભેદ લીયા;
બિના નામ નર્કે, ગયે—પઢે ચારો બેદ હે. બે૦ ૧
જગતકી ઉતપત્તિ —માયા બિના કછુ નાહી;
સાધુ હોય કે સાધા નાહીં—જમપૂર બાસ હે. બે૦ ૨
બોલત નિર્મલ બાણી—બુઝે કોઇ અગમ જ્ઞાની;
નામકા પ્રકાશા—તીન લોકહુમે છાવા હે બે૦ ૩

૪.

સતગુરૂકા દેશ ન્યારા, જાણે કોઇ ગુરૂકા પ્યારા;
કેહેણી તો સબ કહે, રેહેણીકા ઘર ન્યારા હે. ટેક.
લીખને પઢનેસે ન્યારા, કેહેને સુનનેસે ન્યારા;
ગુરૂ બિના જ્ઞાન, કહુ સ્વપને ન પાવા હે. સ૦ ૧
તનસે મનસે ન્યારા, જુઠી ઔર સાચીસે ન્યારા;
શબ્દશે રહિત નામ, મુઠીમે નહીં આવા હે સ૦ ૨
મેરી ઔર તેરીસે ન્યારા, માન અપમાનસે ન્યારા;
રેહેણી કેહેણીસે ન્યારા, દેખત અદેખ હે. સ૦ ૩

સતગુરૂસે ભેદ પાયા—નામકો પ્રકાશ છાંયા;
કોટી ભાન જાકી શોભા—નિરમલ હોઇ દરશાવા હે   સ૦ ૪

૫.

રામજીકે હુકમ બિના—હાલે નહી પાંખડી;
ધરા રહે ભેદ—ઓર ધરા રહે ચાતુરી.   રા૦ ટેક.
નામઇ નામ સંસાર—સબ ધ્યાન ધરે;
નામકો તો ભેદ કોઇ—ગુરૂગમ પાવા હે.   રા૦ ૧
જનુનીકી જોનીમે—નામ તો આવત નાહી;
નામકું પરખે—ઓર નહીં કાયા હે.   રા૦ ૨
પિંડ ઓર બહ્માંડ નામ—રોમ રોમમેં નામ;
નામકો નગર એક ન્યારા—એહી વસાવા હે.   રા૦ ૩
બોલત નિરમલદાસ વાણી—બુઝે કોઇ અગમ જ્ઞાની;
નામકો તો ભેદ—સતગુરૂને લીખાવા હે.   રા૦ ૪

૬.

મેરી આલી પવન ચલત પૂર ભૈયાં.   ટેક.
ઝરન લાગે બિરછનકે પતવા, પિયા બિના કછુ ન સોહીઇઆ. મે૦ ૧
ઘન ગરજે ઘન બિજળી તડાપે, રૂમક ઝુમક ઝડ લૈયાં   મેરી૦ ૨
દાદુર મોર પપૈઆં બોલે, કોએલ શબ્દ સુનૈયાં   મેરી૦ ૩
આપતો જાય દ્વારિકાં છાંએ, શૂદ્ધ બિસરીયાં.   મેરી૦ ૪
ઉધવ શૂર શ્યામસે કહીયો, કુબરી સવત મન ભૈયાં.   મેરી૦ ૫

પદ ૧.

અરે જોગી જોગ સાંધો, ભોગ સબ ત્યાગો રે;
ઘરમાં રોગ નહીં આવે રે—અરે જોગી૦   ટેક.

રામરસ ભોજન કરો—ઉપાધી અલગ કરો રે;
હાંરે જોગી હો અપનેમે—આપ અનુરાગો રે-ભોગ સબ ત્યાગો રે૦ ૧
જોગી જપી તપી ધ્યાની—સબી રામરસ છાની રે;
હાંરે જોગી હો અમરત પ્યાલા—મતવાલો રે-ભોગ સબ ત્યાગો રે૦ ૨
રોમ રોમ રંગ છાંયા—ગુરૂકે ચરણે આવે રે;
હાંરે જોગી હો —અંતર ઘટ પ્રકાશો રે-ભોગ સબ ત્યાગો રે૦ ૩
એસા સંત કોઇ કોઇ—જગતસે ન્યારા હોઇ રે;
હાંરે જોગી નિરમલદાસ રંગ લાગો રે-ભોગ સબ ત્યાગો રે૦ ૪

૨.

હાંરે જોગી તનકિ બાજી, મનકી રમત રે;
પાસા ઉલટકર ફેંકો રે-હરે જોગી૦ ટેક.

શબ્દકા પાસા ફેંકો, રામનામ બાજી જીતો રે;
હાંરે જોગી દુસરે પર નહીં આસા રે. મનકી રમત પા૦ ૧
શોલા દુના ત્રિસ જોની એકકું પકડ દેખો રે;
હાંરે જોગી સુન નગરી મેરો બાસા રે. મનકી રમત પા૦ ૨
સુરત સેવા જીતો, ગુરૂકે ચરણ દેખો રે;
હાંરે જોગી જોતમે જોત પ્રકાશો રે. મનકી રમત પા૦ ૩
નિરમલદાસ ગુરૂ જ્ઞાની, બોલત અગમ વાણી રે;
હાંરે જોગી હો બાજી જીતો અવિનાશી રે. મનકી રમત પા૦ ૪

૩.

પિછે ઘુમે ગિરધારી, કે જાકી સુરતા ન ચુકે; પિછે૦ ટેક.
જેસે પનીઆરી ભરત કુપ જળ;
પગડગ ધરત સુરત લગત તાલી. પિછે૦ ૧

જેસે નટણી ચઢજાત બાંસપર;
ખેલત ખેલ ખસમન બિસારી. પિછે૦ ૨
જેસે પતંગ સંગ દીપકકે;
છોડત પ્રાણ બિલમ ન ધારી. પિછે૦ ૩
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂનકી;
અપને પિયાકે સંગ ખેલે પાસા સારી. પિછે૦ ૪

૪.

એસી કોટી રાધાવારી, જાકે હૃદય ગિરધારી. એ૦ ટેક.
સુરત રાધિકા ખસમન મોરારી;
આઠ પેહેર સંગ કરત વિહારી. એસી૦ ૧
મથુરા છાંડ ગોકુલ આએ;
કોઇ સંત જાણી લીના બ્રહ્મચારી. એસી૦ ૨
એસા જ્ઞાન ભકિત જીને કીના;
આવાગમન તન દિયોહે બિસારી. એસી૦ ૩
નિરમલદાસ ભજનકું રે નિશદીન;
તૂટે ન તાર શૂર બલિહારી. એસી૦ ૪

૫.

એસા કોઇ અવધુતા મનકું પકડ બાંધે;
સુરત નાર ઘર લાવે રે—હોજી. એસા૦ ટેક.
અગમકી ખિડકી ખોલે, પછમ દિશાકું ચલે;
બંકનાદ ઘર પાવે, રે—હોજી. એસા ૦
બંકનાદ ઘર પાવા, સૂનકે શિખર ગ્માવા;
શબ્દમાં સુરતી સમાવે રે—હોજી. એસા૦ ૨

અનભયકી ઘટા ચઢી, પ્રેમકી લાગી ઝરી;
નિર્ભય નિસાના ઉડાવે રે—હોજી. એસા૦ ૩
સપ્ત લોક બાસ કિના, ગુરૂકે ચરણુ ચીના;
નિરમલદાસ જસ ગાવે રે—હોજી. એસા૦ ૪

૬.

એસા કોઇ હરિજન, પ્રેમકા પ્યાલા પીવે;
સદા રહત રંગ લાલ રે—હોજી. એસા૦ ટેક.
ના કાહુસે રાગદ્વેખ, ના કાહુસે બેરભાવ;
ગુરૂકા શબ્દ પિયો પ્યાલા રે—હોજી. એસા૦ ૧
ના કાહુસે મેરીતેરી, ના કાહુસે પ્રિત જોડી;
આપમે આપ સમાવે રે—હોજી. એસા૦ ૨
અમરકો પ્યાલા પિયા, સુનમે દિપક કિયા;
રોમ રોમ રંગ છાવા રે—હોજી. એસા૦ ૩
જેસે ગુંગા ગુડખાવા, આપમે અપન પાયા;
નિરમલદાસ જસ ગાવે રે—હોજી. એસા૦ ૪

——:o:——

નામદેવજીનું ભજન.

૭

સુરત ના ટળી ભજન કરત ઘર દાસી મરી. ટેક.
દાસી મરે લડકાબી મર જાય,
રામ ચાહે તો અમહીકું લે જાય. સુરત૦ ૧
ઉઠો ઉઠો **નામદેવ** લકડી લે આવ,
ઓઇ મુરદાકી ગતી કરી આવ. સુરત૦ ૨

નહિં બન લકડી નહિ બન આગ,
ઓહી મુરદાકો બડો હે ભાગ. સુરત૦ ૩
ઉઠો ઉઠો **નામદેવ** તોરી કરી કિરિઆ,
સોવત જાગત હે તોરી તિરીઆ. સુરત૦ ૪
સુરકે સ્વામી પ્રભુ દિનદયાળ,
નિરમલ હોય ત્યાં ઊઠી ધાય. સુરત૦ ૫

૮ **પદ.**—રાગ કલ્યાણ.

પ્યારે બંસી બાજી, પ્યારે બંસી બાજી. ટેક.
બાજત નેંણુકી રેણુ સરસ ગુણ;
મનક પડી શ્રવણ શ્રનન શ્રનનનન. પ્યારે૦ ૧
નિરત કરત ઘન શામરો લાડીલો;
ઘુંઘુંરૂ બજત છુમ છનનન છનનનન. પ્યારે૦ ૨
બાજત તાલ મૃદંગ ઝાંઝ ડફ,
ગતહી મીલત તુમ તનન તનનનન; પ્યારે૦ ૩
દાસ નિરમલ વારી વારી ચરણુન પર,
આસરો દીજો ગુરૂ ચરનન ચરનનન; પ્યારે૦ ૪

શ્રીકૃષ્ણમાયાપ્રકાશ ભજનો.

હોરી ૧ લી.

સુમર ગણપતિકો ખેલો હોરી—મિટે આવાગમનકી ફેરી. ટેક.
જેહિ સુમરેસે પાપ કટત હે—નિરમલ હોયે બુદ્ધિ મોરી. સુ૦ ૧
અવગુણ બોહોત નહિં ગુણ એકો—ચુક માફ કરો મોરી. સુ૦ ૨
નિરમલદાસ સંતનકો સેવક—પ્રિત પાછલી તોડી. સુ૦ ૩

૨.

દેવ સુમનજર લાયે। રે—હો હોરી ખેલે કુંજનબન. ટેક.
શિવજીકે હાથ ચંદન પિચકારી—ભ્રમર ગુલાલ ઉડાવે રે. હો૦ ૧
ઈંદ્રાદિક સનકાદીક મોહે—નારદ બેન બજાયે। રે. હો૦ ૨
કંસરાયકે પ્રાણુ દુખીત ભયે—સંત ઓહોત સુખ પાયે। રે. હો૦ ૩
હરખત ગગન સૂમન સુરબરખે—દેવન દુંદભી બજાયે। રે. હો૦ ૪
ભક્તહેત પ્રભુ કાંહા નહિં પ્રગટે—બીનજાને માનુખ બનાયે। રે.હો૦ ૫
નિરમલદાસ વ્યાકુલ કુંજનમે—ઝનનન ઝલક દરસાયે। રે. હો૦ ૬

૩.

મેતો બારબાર બલિહારી—ઝમક ચલો રાધાકે સંગ ન્યારી. ટેક.
વનદ્રાવનકી કુંજગલનમે—નૃત કરત કુંજબિહારી;
ઈત મથુરા ઉત ગોકુલનકી—ધુમ મચી પિચકારી. ઝમક૦ ૧
હરખત ગગન સુમન સુરબરખત—શિવ સમાધિ વાગી તાલી;
નિરગુણુ સગુણ કૃષ્ણુ બ્રહ્મ હે—નિરમલ હોય સોઈ જાની, ઝ૦ ૨

૪.

હોરી ખેલત કૃષ્ણુ મોરારી,
સખી સબ દેખન આઇ બ્રિજનારી. ટેક.
પગસે ન ડોલે મુખસે ન બોલે,
એક ટક લાગી હે તાળી. સખી૦ ૧
તૃષ્ણા છકીત ભઈ-મનમે મગન ભઇ,
કામ ક્રોધકો બિસારી. સખી૦ ૨
ખુલ ગઇ કેવડીયાં-મિટી અંધેરીયાં,
ચઢે ગઇ હે અગમ અટારી. સખી૦ ૩

સુન સિખરપર—અધર સિંહાસન,
ત્યાં ખેલે કૃષ્ણુ મોરારી. સખી૦ ૪

કોટી ભાન રંગ—બરસન લાગો,
નિરમલદાસ બલિહારી. સખી૦ ૫

૫.

મોરી અંગીયા મસક ડારી સારી રે,
રાધા કહે હમસે ન બોલો ગિરધારી. ટેક.

તુમતો હો છોરા નંદબાવાજીકે,
એજી હમ બ્રિખુભાન દુલારી, રાધા પ્યારી મોરી૦ ૧

બંનસી બજાવે મોરા મન લલચાવે,
એજી બહિંયા પકડ રંગ ડારી, ચુનર ફાડી. મોરી૦ ૨

ફગવા લિયેબિન જાને ન દઉંગી,
એજી હસકે બોલત રાધા પ્યારી, સુંદરનારી. મોરી૦ ૩

રાધા કૃષ્ણુજીકે દરસન કારણુ,
નિરમલદાસ છોડી જગતકી યારી, લાગી ગુરૂસંગ તાલી ૪

૬.

હોરી ખેલત અવધ બિહારી—જનકપુર ધુમ મચી પિચકારી. ટેક
સીતા રામ લક્ષ્મણુ ભરત સત્રુઘન—આગે ખેલે જનક દુલારી. ૧
કોનકે હાથ ચંદન ડફ બાજે—કોન હાથ પિચકારી. જનક૦ ૨
રામકે હાથ ચંદન ડફ બાજે—લક્ષમન હાથ પિચકારી. જ૦ ૩
શિવ સનકાદીક ઓર બ્રહ્માદીક—ગુરૂ વસિષ્ટ અધિકારી. જ૦ ૪
યા છબી દેખ મગન ભયે તુલસી—નિરમલદાસ બલિહારી. જ૦ ૫

૭.

કનૈયાકું પકડ મંગાવો રે—દારૂ લગ ગઇ કલેજવાં. ટેક.
મોર મુગટકી સુધ નહિં તનમે—પિતાંબર નહિં ભાવેરે. હો૦ ૧
બ્રિજ બનીતાકો નેહુ છાંડકે—કુબરી સવત મન ભાવે રે. હો૦ ૨
સિતલ જલ જમુનાકો છાંડી—ખારી ઓહોત મન ભાયો રે હો૦ ૩
આપતો જાય દ્વારિકાં છાંયે—હમારી સુધ બિસરાયે રે. હો૦ ૪
સુરકે સ્વામી જબ આયે મિલેગે— નિરમલ સુખ પાવે રે. હો૦ ૫

૮.

દેહો દરસીકો દુભધા જનવા—આતમ દરસકો મરમ નહી પાવા ટેક.
ગુણ અવગુણ સબકો બતલાવે—અપને ગુણકો છુપાવા,
આતમ દરસી એક બ્રહ્મ દેખે—દુજા નજર નહિ આવા,
ત્યાંસે મન મુસકાવા. આતમ દર૦ ૧
એક બ્રહ્મ દુતીયાકો નાશ જયાં—બેદ પુરાણમે ગાવા,
ખટરસ ભોજન સ્વાદ જાનકે—મધમાખી લપટાવા,
તાસે જાન ગુમાવા. આતમ દર૦
દેહિ દરસકો રૂપ દેખકે—આપમે આપ ભુલાવા,
આતમ દરસી બિ કાંહા બોવે— જયાં દેખતવાં માયા,
નારી નજરે ન આવા. આતમ દર૦ ૩
નિરમલ હોયવાં પ્રકાશા—કચરા મે નહિં દરસાવા,
અગમ અનાદ અગમ યા બાની—સુરા તડનેકો ધાવા,
કાયેર પિઠ દેખાવા. આતમ દર૦ ૪

૯.

હેજી મોહે લુટ લહી નંદલાલા, હેજી વનમાં એકલી જાન. ટેક
હોઈરે કદમકી છૈયાં, હેજી બંસી બજાવે નંદલાલ,
હે સિરકી મટુકીયાં ફોડી, હેજી જસોમતી નંદદુલારા.
મોહે લુટ૦ ૧
હેજી વનદરાવનકી રે ગલીયાં, હેજી પકડ ખડે નંદલાલા,
હેજી ફગવા હમારા દીજે, હેજી હસી હસી બોલો બ્રિજબાલા.
મોહે લુટ૦ ૨
હેજી ફગવા મેં લેઉંગી મિલકે, હેજી ચસ્મા મરોડી મલકે,
હેજી રંગદાસકિયા હોરી, હેજી ચરણ રહો દોઊ જોડી.
મોહે લુટ૦ ૩

૧૦.

હેજી ચાલો દેખીયે બરસાના, હારે જ્યાં મચી રંગીલી હોરી. ટેક.
હેજી અપને મંદિરસે નિકસી, અબીર લીયે ભર જોળી;
હેજી ચિરીયાંકી એસી બોલી, માનો પ્રેમસે રંગ બોલી. ચાલો૦ ૧
હેજી સંગ લીયે રાધકા ગોરી, સબ આરતી મંગળ જોડી,
હેજી બંદરાવનમાં ધુન મચોડી, સબ વરણ ભઈ ગોરી. ચાલો૦ ૨
હેજી બાજે તાલ મંજીરાકી જોડી, જ્યાં રંગ બરસે ચોહોરી,
હેજી નિરમલદાસ ગાવે યા હોરી, દેખો કેસી બની દોઈ જોડી. ચા૦ ૩

૧૧.

હેજી મોહે સતગુરૂ બક્ષ્યો રામ, તબસે ભયો બિસરામ. ટેક.
હેજી જ્યાં અરધ ઉરધપર ધામ, જ્યાં સુન સિખર મુકામ,
હેજી દેહ ખોટામાં બિરાજત રામ, સબ ઉનકું કરો પ્રણામ. મો૦ ૧

હેજી ઓઇ બ્રહ્મ ઓઇ રામ, સબ સંતનકો વિરામ,
હેજી જળ થળ વ્યાપીક હે રામ, ઘટ ઘટમે બસત હો નામ. મો૦ ૨
હેજી બીન જાને હોત નહી આરામ, છોડ ચલે આજ ધનધામ,
હેજી સતગુરૂને બતાઇદિએ નામ, તબ મનકું ભયા હે આરામ મો૦ ૩
હેજી બોલે નિરમલદાસ સુખધામ, હેજી જપો રરંકાર એક નામ,
હેજી નિષ દિન ઝરો નીસંગ રામ, તબ પહોચેગે વૈકુંઠ ધામ. મો૦ ૪

૧૨.

સદા આનંદ રહે યાદુવારા—જ્યાં મોહન ખેલે હોરી હો. ટેક.
ઇતસે આયે કુંવર કનૈયા—ઉતસે રાધા ગોરી હો. સદા૦ ૧
અબીલ ગુલાલકો બાદલ ભયો—રંગ બરસે ચોહોરી હો. સદા૦ ૨
મારત આવે કુંવર કનૈયા—ભાગત રાધા ગોરી હો. સદા૦ ૩
ચંદ્ર સખી ભજો બાળકૃષ્ણ છબી–અખંડ રહો દો જોડી હો. સદા૦ ૪

૧૩.

હોરી ખેલત નિરમળ રંગમે,
આજ સુરતા શબ્દ સંગ મચ્યોહે ફાગ. ટેક.
ગાવત રાઘ છભસો ધુનમે, અર્થ કરત એહીતનમે. આજ૦ ૧
આંબર ગુલાલકે વાદળ છાયો, રંગબરસતહે સુરતનમે. આજ૦ ૨
બાજત ઢોલ સિતાર મંજીરા, તબલા સારંગી સંગમે. આજ૦ ૩
લછમનદાસ ભિજરહે રંગમે, નિરમલ દરશાવે ઓહીતનમે. આ૦ ૪

૧૪.

સુરત મોરીહાં ચુંદરી રંગ દેરે. ટેક.
ઇસ ચુંદરીકો બ્રહ્મ બનાયો—કુદરતી રંગ રંગોરે. સુરત૦ ૧

જ્ઞાન ધ્યાનકો સંગ બન્યોહે—શબ્દમો સુરલી મીલોરે. સુરત૦ ૨
ઇસ ચુંદરી ક્યા ક્યા રંગાઈ—લાખ મોહોર ગજ દેરે. સુરત૦ ૩
ધ્રુ પ્રેહેલાદકો રંગ લગ્યો હે—નિરમલ નામ મિલ્યો રે. સુરત૦ ૪

૧૫.

સરંગ ઉડત મહારાજકે મંદીરમે;
હેજી બજરંગ ઓલીયા ખેલે નગરમે. ટેક.
ધુનિ ખોદ માહાબિર પ્રગટ ભયે,
સોર ભયા હે સારે જગમે. હેજી૦ ૧
બેઠે સિંહાસન નરસિંહ બિરાજે,
હાથિ ઘોડા ઉનકે દલમે. હેજી૦ ૨
નિરમલદાસ સંતનકો સેવક,
ભસ્મ ચઢાવે ગોરે અંગમે. હેજી૦ ૩

૧૬.

મોપે બરજોરી કર રંગ દારોરે, નંદમોરો બ્રિજ છોડે. ટેક.
લાગી રહી જબ લાજ કહાં હે, કયા કહું કહ્યા નહિ માને. મો૦ ૧
એસી મારી પિચકારી મોપે, ભિજ ગઇ શિષ બદન અંગિયા. મો૦ ૨
અપને મોરો પકડ લીનો, મોરી બૈયાં મરોડી રે. મો૦ ૩
બરજી રહો બરજો નહીં માને, આખેર જાત નઠારો. મો૦ ૪
એસિ આઇ સબ ગ્વાલન મિલકે, પકડ લીનો બરજોરી કરકે. મો૦ ૫
સુરશ્યામ ભાગે ન બચિયો, લાખ કરો ચતુરાઈ રે. મો૦ ૬

૧૭.

સુરતમે રંગ ઉડાયા હો નિરમલ હોરી ગયા. ટેક.
પાંચ પચીસકો રંગ બન્યો હે, જ્ઞાન ધ્યાન જડીલીયા. નિ૦ ૧

રોમ રોમ રંગ છાયા, આત્મારામ હરશાયા. નિ૦ ૨
બાજત તાલ મૃદંગ ઝાઝ દફ, તાળસુરસે ગાયા. નિ૦ ૩
લછમન મગન ભજવતી નિરમલ કોપ ધ્યાયા. નિ૦ ૪

૧૮.

ભર્યો આજ રંગ ભરી ભરી લાવે,
હોરી ખેલે શંકર પારવતી રે. ભર્યો૦ ટેક
ચોંસેટ જોગીન રંગ ઉડાવે, ભુત પ્રેત સંગ હાકન મારે. ભર્યો૦ ૧
જટામે ગંગા ચંદ્ર બિરાજે, રૂંદ્રમાળ ભસ્મ અંગ જોડે. ભર્યો૦ ૨
કૈલાસ સિખરપર ધુમ મચ્યોહે, પુષ્પનકો બરખા બરખે રે. ભ૦ ૩
લછમનદાસ ધ્યાન સતગુરૂકી, નિરમળ રંગ રંગમે મિલો રે. ભ૦ ૪

૧૯.

સાહેબ તુંને કેસા રંગ બનાયા,
એહિ રંગકો મરમ નહિ જાના. સાહેબ ટેક.
હેજી પાંચ રંગકો પિંડ બનાયા, દસહિ દ્વાર લગાયા,
એહિ દ્વારકા ભેદ જીને પાયા, સોહિ પકડ પાંચો પાયા,
ગુરૂપર ધ્યાન લગાયા. સાહેબ૦ ૧
હેજી પાંચ પચીસકો રંગ બનાયા, પ્રેમકા પાસ લગાયા,
તિન ગુણનકી બની પિચકારી, તો મનકી ચાંપ દબાયા,
સુરકો સંગ ચઢાયા. સાહેબ૦ ૨
હેજી તેરા રંગ બનાહે એસા, કોઈ ભેદ નહિં પાયા,
તેરા રંગ પડયાહે જીનપર, સોજન આન સમાયા,
દુજા નજરે નહીં આયા. સાહેબ૦ ૩

હેજી એક બ્રહ્મ દુતિયાકો નાશ જ્યાં, અનભે પદ દરસાયા,
નિરમલદાસ મિલે સતગુરૂકું, રોમ રોમ રંગ છાંયા,
અખંડ એક ધ્યાન લગાયા. સાહેબ૦ ૪

૨૦.

હેજી ભજો વાસુદેવ ભગવાન—હેજી જ્યાં સુનસિખર મૂકામ. ટેક.
હેજી મનવા ભયા સાવધાના—હેજી કયા સુનમાં હે ધ્યાના,
જ્યાં બેઠા છે પુરૂષ પુરાના—હેજી જ્યાં કોટી રંગ દરસાના. ભજો ૧
હેજી જ્યાં અગમ નિગમસે બજાના—હેજી છુટ ગયા દેહ અભિમાના,
તબ એક બ્રહ્મ સબ જાના—હેજી દુસરા નજર નહી આના. ભજો૦ ૨
હેજી મનવા ભયા મસ્તાના—હેજી નહિં સુને કાહૂકી કાના,
ભયા આપમાં આપ દિવાના—હેજી રોમ રોમમાં રંગ બરસાના. ભ૦૩
હેજી નિરમલદાસ કહે જ્ઞાના—હેજી કરણીબિના હિરા નહિં બિંધાના,
તુમ નહિ કરો ખેચતાણા—હેજી દેખો આખર નહિં પસ્તાના. ભ૦૪

૨૧.

હોરી ખેલે ગુરૂન સંગ લાગી પ્રિત,
એજી મન થિર કર સુરતી ન જાયે. ટેક.
પાંચ પચીસકો રંગ બનો હે—તૃષ્ણા છકીત કર ધરકો અંગ,
ચાંદા સૂરજ હોરી ખેલે ગુન સંગ—ધુમ મચી હે સતગુરૂ કે સંગ.
હોરી૦ ૧

મનુષ્ય જન્મ દુર્લભ ધન પાયો—ચેતનકો તેરા એહી ગમ,
હરદમ ફાગ ખેલો સતગુરૂ સંગ— ફિર ના રહે આવનકી આસ.
હોરી૦ ૨

અબહુ ચેત હેત કર હરસે—જ્ઞાન ગુલાલકો મચાઓ રંગ,
કર સતસંગ સુમતી ઘર આવો—તબ હોવે સતગુરૂકા સંગ.
હોરી૦ ૩

નિરમલદાસ મિલે સતગુરૂકો—ઠાઠ બાઠ લીયે સખા સંગ,
બાજત તાલ મ્રદંગ ઝાંઝ ડફ—ધુમ મચી સતગુરૂકે સંગ.
હોરી૦ ૪

૨૨.

સમજ બ્રહ્મજ્ઞાની સોધ કર, સુન નગર બચ રહા. ટેક.

તોરા આસરા રામ મિલનકા—કથી બ્રહ્મજ્ઞાન ગમાયા,
કરમ છુટે પણ બ્રહ્મ ના પાયે—વૃથા જનમ ગમાયા,
રામ સ્વપ્ને નહીં પાયા. સુન૦ ૧

ના હરિ ભજન ન ગુરૂકી સેવા—નિમ ધરમ બિસરાયા,
બાસના લિંગ ખંડીત નહિ કબહુ—ભૂત દેખ નીચે આયા,
ભટક સારી ઉમર ગમાયા. સુન૦ ૨

તજો બ્રહ્મજ્ઞાન રામ લેઇ લાવો—આપો આપ મિટાયા,
તેરેમે તું દેખ ઉલટ કર—સતગુરૂ કહે સમજાયા,
એક સબ ઘટ દરસાયા. સુન૦ ૩

અવલા મારગ બ્રહ્મજ્ઞાનકા—લાખનમાં કોઇ પાયા,
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂકી—બ્રહ્મજ્ઞાનકો સમાયા,
ઉલટ રામ નામ લખાયા. સુન૦ ૪

૨૩.

તેરા આવા ગમન મિટજાત—સમજકર ગુરૂકે સંગ ખેલો ફાગ. ટેક.
તજ અભિમાન ગુલાલ ઉડાવો—એક રંગ મચ્યો ઠાઠ. સમ૦ ૧

ઓહું સોહુંકિ કરો પિચકારી—ખેલો સતગુરૂકે સાથ. સમ૦ ૨
એક રંગ દ્વિતિયાકો નાશ જહાં—નિરમલ હોઇ મિલ જાત.સમ૦ ૩

૨૪.

ભિંધી જાઆગે નેનમે—ડગર મોરી છાંડ દે શ્યામ. ટેક.
રાહા મોરી રોકે ડગર ન ચલન દેવે—મારત સેનનમે. ડ૦ ૧
અબીર ગુલાલ કુમકુમ કેસર—મારત અંખનમે. ડ૦ ૨
ફગવા લિયે બિન જાને ન દઉંગી—ઝગરત લાખનમે. ડ૦ ૩
સુરશ્યામ હોરી ખેલે સખીન સંગ—ખેલે નિરમલદાસ રંગમે. ડ૦ ૪

૨૫.

એરી સખી ફાગનમે મહિવાલા—કોઇ આન મિલાવો ભલા. ટેક.
અપને અપને મંદિરસે નિકસી—હોડે જરદ દોસાલા. કોઇ૦ ૧
કોઇ તો રંગ કેસર રંગ છીરકે—કોઇ કોઇ ભર મારે ગુલાલા. ૨
જુગલરૂપ દોનો એક બરણ ભયે—ઢુંડે નહિ મિલત ગોપાલ. કોઇ૦ ૩
નિરમલદાસ વાકે કારણ—છોડ ચલે પરિવારા. કોઇ૦ ૪

૨૬.

બેદ બ્રહ્મા નિતી નિતી ગાવે—વિદ્યા પઢે સો બ્રહ્મ બની જાવે. ટેક.
છતીયુગ કમલમાં બીતે—નહિ સુજે વારંવારા. બેદ૦ ૧
પાંચ પચીસ કુમતી એહિ તનમે—સ્વાદ ઇંદ્રિ દોર જાયા. બેદ૦ ૨
વાસના લિંગ ખંડિત નહિ કબહુ—ભટક ભટક મરગયા. બેદ૦ ૩
નિરમલદાસ બેહોત સમજાવે—રામનામ આવે કામા. બેદ૦ ૪

૨૭.

તુમસે પ્રિત ન કરી હે—મોહન તુમ બડે હર જાઇ. ટેક.

વસુદેવકે ઘર જનમ લીયો હે—દેવકી કુંવર કહાઇ;
તિનકું ત્યાગ નંદ ઘર આયે--ઘર ઘર બાજત બધાઈ. મો૦ ૧
સારી રાત સખીઅન સંગ ખેલે--ભોર ભયે ઘર આઇ;
ના માલુમ તુમ ચોર કરતહો--હમકુ પરખ ન આઇ. મો૦ ૨
કુબરી સવત કંસાકી દાસી--તિનસે પ્રિત લગાઇ;
તુમ જેસે નિરલજ કુટીલ ન કોઇ--સબ કહે કુવર કનાઇ. મો૦ ૩
દિનબંધુ દિનાનાથ કહાએ--દેવન બંધ છોડાઈ;
માતા પિતા કાલેગ્રહમે પડે હે—તિનકું કયું ન છોડાઇ. મો૦ ૪
પ્રિત કરી બ્રિજકે સખીયનમે--કુટુંબ છોડ ઘર આઇ;
નિરમલદાસ દરશનકે કારણ--છોડ ચલે ઠકુરાઇ. મો૦ ૫

૨૮.

જન જાવરે આજ કોઇ પાનીલા ભરન ઠાડો બનમે કાન,
એક એકકું મારત પિચકારી. ટેક.
ઉનકું દેખ મેતો ઉલટ પલટ આવું,
સુધ રહી મોરી તનકી ખબર;
શિષ ધુમન પાઉં કંપન લાગે,
છતીયાં કરન લાગી સારી ધડક ધડક. જન૦ ૧
બાજત તાલ મૃદંગ ઝાંઝ દફ,
મોરલી બાજ સારી છકછક;
ઉડત ગુલાલ લાલ ભયે બાદલ,
રંગ બરસત ગાજે વિજલી તડપ તડપ. જન૦ ૨
સુરનર મુનિ જાકો પાર ન પાવે,
હોરી ખેલત નંદ દવારે હસત હસત;

જુગલરૂપ દોનો એક બરણુ ભયો,
ઇત પિચકારી ઊત અબિરા મલત મલત. જન૦ ૩

યા છબી મોસે બરની ન જાવે,
રૂદે વશ્યો ગિરધારી હરદમ હરદમ;
નિરમલદાસ સંતનકો સેવક,
ગુરૂ કૃપા કરી દેખત ઝલક ઝલક. જન૦ ૪

૨૯.

રંગ લાગો રે ગુરૂકે સંગ થોરી જીંદગી હે,
નહિ કાલ ઝપટ કરે મારે ચટપટ,
ફિર સુધ ના રહેગી કાંહા સુરતા ચલી હો. ટેક.
ચાંદા સુરજ દોનો માટ ભરે હે,
સુરત ચલત પિચકારી સનનન;
ગુરૂકી સેન સુરત નહિ ચુકો,
ફિર ન આવત જોગી એહી નગરી હો. રંગ૦ ૧

તનમન ખોજ કરો નગર બિચ,
દુગધા દુર કરો મનસે રહીત;
એક બ્રહ્મપ્રકાશ રહ્યા હે,
દુસરા નહીં કોઇ આવે નજરી હો. રંગ૦ ૨

સુન સિખરપર અધર સિંહાસન,
કોઈ સંત નિત દેખે ઝલક ઝલક,
નિરમલદાસ ભિંજ રહ્યા રંગમે,
ગુરૂકે ચરણુ મિલે તોરી સંગતી હો. રંગ૦ ૩

૩૦.

સુરતનાર મચ્યો હે ફાગ,
એજી ગુરૂકે શબ્દ પિચકારી માર. ટેક.
પાંચ પચીસ બસે ઘટ ભિતર,
તિનસે સુમત કર રંગદાર;
અબીર ગુલાલ કુમકુમ કેસર,
તિન રંગકો હે ન્યારા ઠાઠ. સુરત૦ ૧

બિન સતગુરૂ કોઈ પાર ન પાવે,
જયું રજની દિન બિતત જાત;
ગુરૂગમ ફાગ મચ્ચા ઘટ ભિતર,
ભવ સાગરકી હે ચોડા પાટ. સુરત૦ ૨

અવસર ચુકે ફિર પસ્તાઇયો,
જબ તેરો આવેગો લેનેહાર;
હરદમ ફાગ ખેલો સતગુરૂ સંગ,
ચોથે તબકપર હોવે બાસ. સુરત૦ ૩

ઇસ બિંધ ફાગ ખેલો સતગુરૂ સંગ,
તબ હોવે વૈકુંઠ વાસ;
નિરમલદાસ મગન ભયે જબહી,
ખુલ ગયે કપટકેરા દસમા દ્વાર. સુરત૦ ૪

૩૧.

એજી સુરતા કહે લાગી શબ્દસે યારી,
મોરે રૂદય બસ્યા ગિરધારી. ટેક.

રૂદેમે હોરી લાગી પ્રેમસે,
એજી આઠ પોહોર ધુન લાગી તાલી. મોરે૦ ૧
કામ ક્રોધકો ગુલાલ ઉડાવો,
એજી પાંચ પચીસ પિચકારી છુટે ન્યારી. મોરે૦ ૨
રોમ રોમ રંગ છાંઇ રહ્યા હે,
એજી ભિંજ ગઇ તન સારી ખુલ ગઇ બારી. મોરે૦ ૩
કોટી ભાન રંગ બરસન લાગે,
એજી નિરમલદાસ બલિહારી ખેલે ન્યારી. મોરે૦ ૪

૩૨.

એજી બ્રહ્મા કહે વાકો કરમ ન છુટા–તાસે ભકિતબીના ઘર લુખા. ટેક.
પાંચ પચીસ કુમતી એહિ તનમે—ગુરૂગમ રાખે બગલમેં;
કુમતી પરમોદ સુમતી ઘર લાવે—તબ હોરી ખેલે ગગનમે એ૦ ૧
તિન ગુણનકી કરો પિચકારી—ઓહં સોહં દોનો રંગમેં;
સુરત નાર હોરી ખેલે પિયાસંગ—ધુમ મચી હે સારે જગમેં એ૦ ૨
એક બ્રહ્મ સબ ઘટ વ્યાપિક હે—દુસરા નહિં નજરમેં;
નિરમલદાસ ભિંજ રહ્યા રંગમે—દરસ કરત એહિ તનમે. એ૦ ૩

૩૩.

કલિયુગમાં **બ્રહ્મ** લાખો લાખ— **રામકૃષ્ણકો** નહિ હે થાક. ટેક.
ઓરનકો બ્રહ્મજ્ઞાન સિખાવે—આપ ચાટે બારબાર. રામ૦ ૧
પોથી બાંચે આતમ સમજાવે—નહીં ગિને પુન્ય ઓર પાપ. રામ૦ ૨
ભોગવિલાસ સ્વાદકે કારણ—આપે બ્રહ્મ બની જાય. રામ૦ ૩
કોઇ કાહુકો કહ્યા નહિં માને—મન મુખી પંથ ચલાય. રામ૦ ૪

કોઇ બ્રહ્મ નિત ચોરી કરત હે—કોઇ કથે બ્રહ્મજ્ઞાન. રામ૦ ૫
સુરત નગરમે બ્રહ્મ બોહોત હે—નિરમલદાસ મુસ્કાત. રામ૦ ૬

૩૪.

બિન દેખે બ્રહ્મ કહે જુઠ—અંધે અંધે સબ કરત કુટ. ટેક.
બ્રહ્મ ઓઇ શ્રીકૃષ્ણ કહાવે—નહિં પકડે મજબુત. અંધે૦ ૧
પ્રેમસે બસ સખીયન સંગ ખેલે—અબીર ગુલાલોકી ધુમ. અંધે૦ ૨
હે ઘટમે જાને સબ ઘટકી—સબ દેવનકા નુર. અંધે૦ ૩
નિરમલદાસ રામકૃષ્ણ સુમરકે—ભજન કરે મજબુત. અંધે૦ ૪

૩૫.

આજ હોરી ખેલે નંદકો લાલા—જાંહાં ચહુદીશ ઉડત ગુલાલા. ટેક.
ઇતસે આઇ હે સુઘડ રાધીકા—ઉતસે આયે હે ગોપાલા. હો૦ ૧
બાજ તાલ મૃદંગ ઝાઝ ડફ—મોરલી બજાવે ઘનશ્યામા. હો૦ ૨
અબીર ગુલાલકી ધુમ મચી હે—રંગકે ઉડત હે દુવારા. હો૦ ૩
ઉઠી હે કિચ મધ બીચ બિંદ્રાબન—નહિં સુજે વાર ન પારા. હો૦ ૪
જુગલરૂપ દોનો એક બરન ભયે—સબ સખી લાલમલાલા. હો૦ ૫
નિરમલદાસ દુરસેં દેખે—હેજી લીલા અપરંપારા. હો૦ ૬

૩૬.

તૃષ્ણા ઉઠ જાગી ગોરી ચેત સબે રે. ટેક.
મન કોટવાલ કરો નગર બીચ, કુમતી કુમકમાં મારી. ગોરી૦ ૧
પાંચ પચીસકો રંગ બનો હે, તિન ગુનન પિચકારી. ગોરી૦ ૨
ચોથે ધામ બસે મેરે સતગુરૂ, ત્યાં હિલમિલ ખેલો હોરી. ગોરી૦ ૩
નિરમલદાસ ઝમક હોરી ખેલે, પ્રીત પાછલી તોડી. ગોરી૦ ૪

વસંત હોરી ૧.

સંગ છોડ દે અગમપુર જાના. ટેક.
અગમપુરાકી સાંકડી ગલીયાં, અની રે લેલા રે,
તાંહા બસે કોઈ પુરૂષ પુરાના. સંગ૦ ૧
અગમપુરાસે તનકો મેલા, અની રે લેલા રે,
તાંહા દેખ મન ભયા હે દિવાના. સંગ૦ ૨
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂકી, અની રે લેલા રે,
ઓર ઓર એહી જગ નહીં આના. સંગ૦ ૩

૨.

છાંડ મન સંગ કુસંગ દુરમતકો. ટેક.
એહિ દુરમતકો સંગ નહીં કરનાં, અની રે લેલા રે,
ચાલોની મન જ્યાં દોષ નહિ રાત કરે. છાંડ૦ ૧
મનુષ્ય જન્મ દુરલભ ધન પાયો, અની રે લેલા રે,
ભજ નિજ નામ વિકારા બહુ વચનકે. છાંડ૦ ૨
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂકી, અની રે લેલા રે,
બડી ન ભાગ મિલો સાથ સંગતકો. છાંડ૦ ૩

૩.

દસમી ખિડકી ઊઘડાવો, અની રે લેલા રે.
આપા માર આપ ઘર ન આવો. ટેક.
રામનામકા માન ભરા હે, અની રે લેલા રે,
સુરત કુમકુમ ભર ભર લાવો. દસ૦ ૧

મનુષ્ય જન્મ દુરલભ ધન પામ્યો અની રે લેલા રે,
તિનો ત્યાગકે ધુમ મચાયો. દસ૦ ૨
ધુમ મચી સતગુરૂકે દેશ જ્યાં, અની રે લેલા રે,
એક રૂપ હોઇ રંગ બરસાયો. દસ૦ ૩
એક રંગ દ્વિતિઆકા નાશ જ્યાં, અની રે લેલા રે,
નિરમલ હોયકે રામ રંગ લાગો. દસ૦ ૪

૪.

સંગ છોડદે બોહોત સુખ પાવા. ટેક.
લોભ નેહેરકી નદીયાં બની હે, અની રે લેલા રે,
ગુરૂકી ગમસે પાર લગાવા. સંગ૦ ૧
નિરમલદાસ દયા સતગુરૂનકી, અની રે લેલા રે,
ગુરૂકી કિરપાસે અમરપુર આવા. સંગ૦ ૨

૫.

ઘરમે અંધિઆરી છાંઇ ઘરમે. ટેક.
સતગુરૂ મિલે તો કુંચી ખોલે, અની રે લેલા રે,
નહીં યમરાજાકે હાથ બિકાઇ. ઘરમે૦ ૧
બિન સતગુરૂ તિરથ બ્રહ્મ ભુલા, અની રે લેલા રે,
કપટ ગાંઠ હરદેસે ન જાઇ. ઘરમે૦ ૨
સતગુરૂ પાસ આંખ નહિ સુજે, અની રે લેલા રે,
ભટક ભટક સારી ઉમર ગુમાઇ. ઘરમે૦ ૩
નિરમલદાસ સમજ કે અની રે લેલા રે,
સતગુરૂ લપટાઇ. ઘરમે૦ ૪

૬.

કેસે આવત નંદકો લાલા, કોઈ દેખો સખીરી. ટેક.
ગ્વાલ બાલ સબ સંગ સખા લીયે;
બનસી બજાવે નંદલાલ. કોઇ૦ ૧
બાજત તાલ મૃદંગ ઝાંઝ ડફ;
ગાવત ફાગ રીસાલા. કોઇ૦ ૨
દેખત છકીત ભયે બ્રીજનારી;
ઉઠ ચલી બ્રીજબાલા. કોઇ૦ ૩
કોઇ તો મારે ચંદન પિચકારી;
કોઇ ભરી મારે ગુલાલા. કોઇ૦ ૪
નિરમલદાસ ભિંજ રહે રંગમે;
હુર છલી દેખ દેખ ગોપાલા. કોઇ૦ ૫

૭.

મેતો કોસુંગી કુંજબિહારી—લાલ મોરી નવીરે ચુંદરયાં ફાડી. ટેક
અબ કયાં ભાગો બચો મોકે આગે—ભર મારી પિચકારી. લાલ૦ ૧
ઊંચી અટારીયાં ને ચંદન કેવડીયાં—રાસ રમે ગિરધારી. લાલ૦ ૨
અબીર ગુલાલકે બાદલ છાંયે—ધુન મચી પિચકારી. લાલ૦ ૩
સુરશ્યામ પ્રભુ તુમારે મિલનકું—સામરી સુરત પરવારી લાલ૦ ૪

૮.

મેતો અબના આઊ તોરી વાડી—ગેલ મોરી રોકત હે ગિરધારી. ટેક.
કમહું સુની પાવે કંસરાયજી—બાંધી મારે ગિરધારી. ગેલ૦ ૧
એસે કંસ મોરે ગ્વાલ ફિરત હે—સુજત નહિ ગવારી. ગેલ૦ ૨

તુમતો હો તિન લોકકે ઠાકોર—ફગવા લ્યો ગિરધારી. ગેલ૦ ૩
ચંદ્ર સખી ભજ્જે બાળકૃષ્ણ છબી—તુમ જીતે હમ હારી. ગેલ૦ ૪

૯.

મોરી સાસુ સુને દે ગારી,
આવત મોરી ગલીયનમેં ગિરધારી. ટેક.
કબહુ ઇત આવે કબહુ ઉઠત જાવે,
કબહુ હસીને દેવે તાલી. આવત૦ ૧
તુમ તો છોડા નંદબાવાકે,
હમ બ્રિખુભાન દુલારી. આવત૦ ૨
ફગવા લેઉંગી જબ જાને દેઉંગી,
હસીને બોલત રાધા પ્યારી. આવત૦ ૩
ચંદ્ર સખી ભજો બાળકૃષ્ણ છબી,
તુમહુ એનોકે ખેલાડી. આવત૦ ૪

૧૦.

દેખો અબહી જાત હે વનમાળી,
મોરી આંખોમે અબીરાસો રંગ દાલી. ટેક.
ચુવા ચુવા ચંદન ઓર અરગ જયાં,
મોરી તાસકી અંગીયા મસક દારી. મોરી૦ ૧
ભર પિચકારી મોરે મુખપર દારી,
મોઇ લાખ રૂપેકે બિગાડી સાડી. મોરી૦ ૨
બાજત તાલ મૃદંગ ઝાંઝ ડફ,
મોરલી બાજત ઘટ સારી. મોરી૦ ૩

વનદરાવનકી કુંજ ગલનમે,
મોરી લાખ રૂપયેકી ચુંદરી ફાડી. મોરી૦ ૪
અબીર ગુલાલકી ધુન મચી હે,
હોરી ખેલત કૃષ્ણ મુગટ ધારી. મોરી૦ ૫
સુરશ્યામ હોરી ખેલે સખીયન સંગ,
નિરમલદાસ ગાવે બલિહારી. મોરી૦ ૬

૧૧.

ખેલત બસંત ગુરૂં ગમકે સંગ,
જ્યાં રોગ દોખ વ્યાપે ન અંગ.—ખેલત૦ ટેક.

જ્યાં ઓહી પાર સતગુરૂકા શબ્દ,
કોઇ જન પોંચે બિરલા સંત;
તજો કામ ક્રોધ માયાકી સંગ,
જ્યાં રંરંકાર બરસત હે રંગ. ખેલત૦ ૧

સબ ભાઇબંધ માયાકે સંગ,
કોઇ ન આવે તનકે સંગ;
સતગુરૂકા શબ્દ લેકે ખેલ રંગ,
જ્યાં આવાગમન નહિં પડત ફંદ. ખેલત૦ ૨

જ્યાં કોટી બ્રહ્મા પડે ફંદ,
સનકાદિક નારદ ખોજે બ્રહ્મ;
સબ સંતન હિલમિલ કીયો હે સંગ,
સતસંગ બિના લાગે નહિં રંગ ખેલત૦ ૩

ચોદસ દિસાપર કલીયુગ દેખા છંદ,
કોઇ કોઇ પાવા હે ગુરૂકા ગંમ;

ગાવે નિરમલદાસ નિરગુણ કરકે સંગ,
સતસંગ કરો તબ લાગે રંગ. ખેલત૦ ૪

૧૨.

નવરંગ જોબન નહિં બાહાર,
તું તો અબહુ ચેત ગુરૂ ચરણ લાગ. ટેક.

તેરા ગુને બાંસકા હે ઠાઠ બાઠ,
વામે નવ દરવાજેસે પવન જાત;
તું તો દસમાં દરવાજા ખોલ દેખ,
જયાં સતગુરૂ બેઠે સતકે દેશ. નવ૦ ૧

એસી જાઉ રજની બિતત જાત,
તેરા રંગ જોબન ધન માલ જાત;
તું તો અબહુ ચેત ગુરૂ ચરણ દેખ,
જયાં રરંકાર વ્યાપિક હે એક. નવ૦ ૨

તું તો કોલક જબ આયે યા દેશ,
યા માયા દેખી ભયે લેટ પેટ;
તું તો શબ્દ સુરત પિચકારી દેખ,
જયાં રંગ મચ્યા સતગુરૂકે દેશ. નવ૦ ૩

જયાં સપ્ત લોકને કિના બાસ,
જયાં એક બ્રહ્મ દુતિયાકો નાશ;
જયાં અખંડ જોત ઝળકે અપાર,
ગાવે નિરમલદાસ સતગુરૂકે પાસ. નવ૦ ૪

——:o:——

સુરદાસજીના ભજનો.

હિંદુસ્થાની ફાગ.

કેસરસે રાધા રંગા ભરી—કેસરસે રાધા રંગા ભરી. ટેક.
કિને બોલાયો કેસર બ્રિજમે, કિને બોલાયો કેસર બ્રિજમે,
હો કિને હો કિને હો કિને, બોલાયો ગોલાબી હરિ. કેસર૦ ૧
રાધાને બોલાયો કેસર બ્રિજમે, રાધાને બોલાયો કેસર બ્રિજમે,
કૃષ્ણે શ્રીહરિ, કૃષ્ણે શ્રીહરિ, હો બોલાયો ગુલાબી હરિ. કેસર૦ ૨
કઈ મણ કેસર ઉડે બ્રિજમે, કઇ મણ કેસર ઉડે બ્રિજમે,
હો કઇ મણ હો કઈ મણ હો કઇ મણ, ઉડે ગુલાલ હરિ. કેસર૦ ૩
નવ મણ કેસર ઉડે બ્રિજમે, નવ મણ કેસર ઉડે બ્રિજમે,
દસ મણ હો દસ મણ હો, હો દસ મણ ઉડે ગુલાલ હરિ. કેસર૦ ૪
સુરશ્યામ પ્રભુ તુમારે મિલનકું, સુરશ્યામ પ્રભુ તુમારે મિલનકું,
હરિકે હો હરિકે હો, હરિકે ચરણુકો લોટી પડી. કેસર૦ ૫

૨.

પડી પડી અબિરાકી માર, બ્રિજમેં ભુલા હમારા કાંનયા. ટેક.
ઘરઘરસે સબ આઈ ગુવાલન, ઘરઘરસે સબ આઇ ગુવાલન,
પકડલીયે ગોવાલ, બ્રિજમેં ભુલા હમારા કાંનૈયા. ૧
બોત દીનસે આયે હાથમે, બોતદીનસે આયે હાથમેં,
કરીયે કોન ઉપાય. બ્રિજ૦ ૨
કોઇતો રંગ કેસર રંગ છીટકે, કોઇતો રંગ કેસર રંગ છીટકે,
કોઇ ભરી મારે ગુલાલ. બ્રિજ૦ ૩

કોઇ તો મારે ચંદન પિચકારી, કોઇ તો મારે ચંદન પિચકારી,
કોઇ પકડ ખણે ગાલ. બ્રિજ૦ ૪
સુરશ્યામ બલિજાઉં ચરણુપર, સુરશ્યામ બલિજાઉં ચરણુપર,
ઘેરલિયે ગોપાલ. બ્રિજ૦ ૫

૩ પદ.—(રાગ કાલીંગડો.)

બોલી નાહિ બોલો રે ચપલ વનમાલી. ટેક.
ના હમ ચાકર નંદબાવાકે, ના હમ દાસ તુમારી;
કાહા જાનકે છેડત હો, હમ દેઇંગે ગાલી બોલી૦ ૧
તમતો છોરા નંદબાવાકે, હમ બ્રિખુભાન દુલારી;
તુમ જેસે કુટીલ ના કહુ હે, જાણુત બાત તુમારી. બોલી૦ ૨
જાય પોકારૂં નંદબાવાસો, ઔર સુનાઉં મા તારી,
બાલ તુમારો આડ કરત હે, રાજ કંસકો ભારી. બોલી૦ ૩
સુરશ્યામ ગ્વાલનસે કેવે, સુનીહો ગુજરવાલી;
દિલ ચાહેસો કર લે રાધે, સ્નેહ રીત હે ન્યારી. બોલી૦ ૪

૪ કાલીંગડો.

સામરો કનૈયા રે, મે તુમસે યારી કીની હો. ટેક.
દ્વાદસકું અસનાંન કરન ગયે, નંદરાય પકડૈયાં,
ગયે ગોવિંદ છોડાયકે લાયે, ઘર ઘર બાજત બધૈયાં. હો સા૦ ૧
ખેલત ગેંદ ગિરિ જમુનામે, તામે કુદ પડૈયાં,
કાંલિદ્રીમેં નાગજ નાથ્યો, ફેણુપર નિરત કરૈયાં. હો સા૦ ૨
ઇંદ્ર કોપ કિયો બ્રિજ ઉપર, સાત દિન ઝર લૈયાં,
ગિરિગોવરધન નખપર રાખ્યો, ગ્વાલ બાલ સુખ પૈયાં. હો સા૦ ૩

ગ્વાલ બાલ સબ સંગ સખા લિયે, ઓર બછન સબ ગૈયાં,
બ્રિંદરાવનકી કુંજગલનમેં, નવ લખ ધેન ચરૈયાં. હો સા૦ ૪
સાંજ પડે ગૌવા ઘર લાયે, સખા સંગ સબ ભૈયાં,
કંચન થાલ કપુર આરતી, જસોમતિ લેત બલૈયાં. હો સા૦ ૫
મોરમુગટ પિતાંબર સોચે, કુંડળ ઝલક બતૈયાં,
સુરદાસ પ્રભૂ એહિ લિલા, દુબત બાંહ્ય પકડૈયાં. હો સા૦ ૬

ગજલ ૫.

નાગેણુકે બચે નાગ—ઉનસે પ્યાર ન કરના. ટેક.
દુસમનકું કબી ભૂલકે—ઇતબાર ન કરના. ના૦ ૧
અગર હોવે કડવા લિંબ—ઉસકું મિઠા ના કેના. ના૦ ૨
કબી હોવો અપના દુસ્મન—ઉસ્કુ યાર ન કેહેના. ના૦ ૩
અગર હોવે ઇલમદાર—ઇલમ અલમકુ દેના. ના૦ ૪
કમસલકું ઇલમ દેખકે—હુશિયાર ના કરના. ના૦ ૫
અગર કરના જો હુશિયાર—તોઇતબાર ના કરના. ના૦ ૬
અગર કરના જો ઈતબારતો—હુંશિયારીમેં રેહેના. ના૦ ૭
અગડસ્થાન હિંદુસ્તાન—બડી મોજમે રેહેના. ના૦ ૮
યું બોલે નિરમલદાસ—ગજલ સુરતમે કેના. ના૦ ૯

૬.

કુચ ખુબ બનાથા—આંખ કિસી સાથ ન લગાના
ઇસ ચંગે ભલે દિલકું—કયું આફતમે ફસાના. ટેક.
અમ ચાહાતે હે તુમકું—તુમ મારો ઓરકું,
નાલત તેરી ઓખત—કોઇ યું કે ગજ બાના. કુચ૦ ૧

ક્યું તિરસ નિંદા કરતે—હો કિસબાસ્તે સાહેબ,
ગરદન મેરી હાજર હે—એ તુ કરલે નિસાના. કુચ૦ ૨
માસુકકે કુચમે—તું હરભકત ન જાના,
જો દિલ પર ગુજરતી હે સોહિ રંગ સેન બતાના. કુચ૦ ૩
નિરમલદાસ એહી ગજલકો—સુરતમે બનાના,
દસો દરવાજે બંધ ભયે—જબ મનમેં પસ્તાના. કુચ૦ ૪

હોરી ૭.

ધુમ મચી નંદગામ સદાશિવ ખેલત હોરી. ટેક.
કર દમરૂ કિરતાલ ભસ્મ સિર સોહે ભૂરી,
નંદી ગન અસવાર, માલા રૂંઢનકી પેહેરી. ધુમ૦ ૧
કાલીનાગ સંગ બાંધ, સખીરે સબ દેખન દોરી.
દેખી છકીત ભયે દેવ, સુમન બરખા રહી બોલી. ધુમ૦ ૨
સુક્ર સનિશ્ચર સાથ, સખા ભેરવકી જોડી,
આએ હે નંદજીકે દુવાર, જસોદા છબી દેખન દોરી. ધુમ૦ ૩
કાંહાં કૃષ્ણ બળદેવ, કાંહાં સંગ રાધા ગોરી,
શિવ આયે કૈલાસ, સુરકે શ્યામ મિલોરી. ધુમ૦ ૪

૮.

છોરા હરિકે લાલા રે, કાહેકુ બનસિ બજાઈ રે. ટેક
બનસિ બજાઇ મેરે મન હર લીના,
ઘર અગના ના સોહાઇ, લાલા રે. કાહેકુ૦ ૧
કસકત હે જીઆ નિકસત નહિં,
કટત કલેજવામે આઇ, લાલા રે. કાહેકુ૦ ૨

બંનસિકી ધુન સુનિ ભઇ હે બાવરી,
કુટુંબ છોડ સંગ આઇ, લાલારે. કાહેકુ૰ ૩
સુરદાસ બલિ જાઉં ચરણુકે,
અબ ના બજાવો કનૈયાં, લાલા રે કાહેકુ૰ ૪

રાગ ચંચેરી ૯.

પ્યારે મોહનાને જાદુ કરી—હેજી મોહનાને જાદુ કરી. ટેક.
મોરમુગટ મકરાકૃત કુંડલ—મોરલી અધર ધરી,
પિતાંબરકી કચ્છનીકા છે—માનો રવિ કીરણુ ફિરી. પ્યારે૰ ૧
બનસી બાજ ત્રટ ધેન્ ચરાવે—સખીયા સંગ લઇ,
રાધા છોડી કુંજગલનમે—કુબડીકુ સંગ લઇ. પ્યારે૰ ૨
પાત પાત બ્રિંદરાબીન ઢુઢું—ગલીઆં ઢુંઢ ફિરી,
બનસી બજાય લુકાય રહ્યો હે—હરે ઢુંડે નહિ મીલત હરિ. પ્યારે૰ ૩
સુરદાસ પ્રભુ તુમારે મિલનકું—એસે નીઠાર ભઇ,
સિતલ જલ જમનાજીકો છાંડી—જાકેરવારી મે પડી. પ્યારે૰ ૪

૧૦.

જાગો જાગો મોહના રે મેતો કબકી ખડી. ટેક.
ગુમ રહી ગુગવાય રહી—રવિ સશિ કીરણુ ફરી,
સુનીવર મુની બ્રહ્માદિ દેવતા—દરસન હેત ખડી. જાગો૰ ૧
કોઇ સખી દાતણુ લેઇ આઇ—કોઇ સખી મંજન કરી,
કોઇ સખી આરતી લે ઠાડી—કોઇ સખી ચરનન પડી. જાગો૰ ૨
સબમે રમે સબોસે ન્યારા—એસો ખેલ કરી,
ઉનાકા મરમ કોઇ કોઇ પાવા—ભેદમે સંત કહી. જાગો૰ ૩

સુરશ્યામ જસોદા ઘર ખેલે—નંદસુત જાણ પડી,
મુખ પસાર તિન લોક દેખાયે—તબસે પરખ પડી. જાગો૦ ૪

ઠુમરી ૧૧.

આલી રે મોહન કબ મિલીએ આઇ. ટેક.
પ્રિત કરી કરને ના જાણી—કયા કરકે પસ્તાની,
જેસે નાવ ભ્રમર બિચ સજની—છુટે ના અનતે ભારી. આલી૦ ૧
જબસે પ્રિત કરી મીનાને—જલ બિસરે જીવ જાઇ,
સોગત ભઇ હમારી ઓધું—નંદા નંદન રહો છાંઇ. આલી૦ ૨
દીન નહિ ચેન રેન નહિ નિંદરા—હર બિના કછુ ના સોહાઇ,
કાહો કહું સનકો મોરી—કો મધુબન લગ જાઇ. આલી૦ ૩
જેસે ચકોર ચંદાકુ ચિતવે—ચિતવન બિસરત જાઇ,
સુરશ્યામ ભકત મધુબનમે—યા બિચ રહે સોહાઇ. આલી૦ ૪

૧૨.

આલી રે મોહનજીસે કહીઓ જાઇ. ટેક.
તુમ બિન મોરી યાગત ભઇ હે—ઘર અજ્ઞાન સોહાઇ,
આપતો જાયે દ્વારીકાં છાયે—હમેરી સુધ બિસરાઇ. આલી૦ ૧
પાત પાત બિનદરાબન ઢુંડું—કુંજગલીનમે રાહી,
આપ ના આયે ના લીએ જાયે—નહિ રે સંધેસા પોંહોચાઇ આ૦ ૨
સુરશ્યામસે યું જા કહીએ—બીતી અવધ જીઆ જાઇ,
કુબડી સવતી કંસકી દાસી—રાખ હરિ મોરી બિરમાઇ. આલી૦ ૩

૧૩.

ઇતના સંદેશા મેરા—ઓધવ મોહનસે કહીયો,
દરસનકું અખીયાં તરસે—રોઇ રોઇ સમુદ્ર વરસે. ટેક.

ક્યા રૂસરહે અમનસે—યા બાત ઉનસે કહીયો,
તકસીર હમારી લીજે—એકદમ દેદાર દીજે. ઈત૦ ૧
આવનકી અવધ બાંધીતી—જાલમ બીદેશ છાયા,
તમકુ ના એ સાચ આએ—બ્રિજ છોડ અંત રહીએ. ઈત૦ ૨
કુંજનમે ક્રિડા કીના—છતીઆ લગાય લીના,
વા દીનકી સુરત વિસારી—એદિલે લાડ સ્વારી. ઈત૦ ૩
વ્યાકુલ ફિરૂ દિન રાતી—મોહે મિલે ના પતર સંગાથી,
તલપતલપ ફિરૂ મદમાતી—જોબન બહાર જાતી. ઈત૦ ૪
કુબડી હે સવત અમારી—જીને પડ પડ જાદુ ડારી,
દલપત બસ હોઈ ગયે— પ્રેમકે ફંદમે પડ ગયે. ઈત૦ ૫
દલપત કાહુસે કહીએ—દીલપર બી તો સોહીએ,
કિસમતમે લિખા હે અચુંબા—વાહી માંહી ખુબ ખુંબા. ઈત૦ ૬

૧૪.

આજ સખી કુંજન ભોવન ખેલત ગિરધારી. ટેક.
ઠુમ ઠુમ ઠુમ ઠુમક ચાલ—મોહે સબ ગોપી ગોવાલ,
છકીત ભયે નંદલાલ—જસોદા બલીહારી. આજ૦ ૧
મુર મુર મુસકાત જાત—માનો રવિ પ્રાતકાલ,
શોભા ના કહી જાત—શેષ સુધ બિસારી. આજ૦ ૨
બાજત મૃદંગ તાલ—મોરલી મરચંગ નાદ,
નટવરકો ભેખ ધારી—નાચત બનમાલી. આજ૦ ૩
તનનનનન વાનમાન—રાગરંગ સુરબીમાન,
તીનલોક મોહિ રહે—દરસ શોભા સારી. આજ૦ ૪

તિનલોક ઉપમા ના કહી જાત—સરગુણ બીચ રચ્યો ખ્યાલ,
કોઇ સંત પકડ લીના—બ્રહ્મ બનમાલી. આજ૦ ૫
ઘટ ઘટ બાસ કરે—દેખન અદેખ ફિરે,
સંતનકે સાથ રમે—ભકતન હેતકારી. આજ૦ ૬
સંતનકે ચરન નિરમલદાસ—નાથકે અનાથ નાથ,
જસોદાકે બડા ભાગ—પુત્ર નામ ધારી. આજ૦ ૭

કાલાંગડો ૧૫.

દ્વારે મોરે જોગી ઠાડો બાવરો નિસંગ. ટેક.
બેલકી સવારી તન ભભૂત લેલાટ ચંદ્ર,
દેખનકો આયો મેતો કૃષ્ણકો મુખારબિંદ,
સાથકી જનોઇ લંગોટ બાજુ આડ બંધ,
સિરપર લટુરીયા મે ગંગ. દ્વારે૦ ૧
કાખ લીયે કુંડી— બિછાયે નાથ બાઘ છાલ,
લાલ લાલ નેના— બિસાલે ગલે રૂંઢમાલ,
ઝોલીભર આંકડ ધંતુર—સેર પાંચ ભસકત સુકીભંગ. દ્વા૦ ૨
ભુતનકી સંગ ફિરે—લોક કહે બડો જતી,
કાન ફાડે મુંદ્રા પેહેરે—બાંહે અંગ પારવતી;
દેહને ગણેસ—સિર નામ સપહાયો હે,
ભયરવ કોટવાલ વાકો સંગ દ્વારે૦ ૩
કાખમે લગાઇ આઇ—આનકે દેખાયો લાલ,
સેલી પેહેર પરકમા કિયે—કુક દિયે જેગોપાલ;

સુરદાસ કહે તુને એસો સુત જાયો હે,
ધન હે જસોદાકો રંગ. દ્વારે૦ ૪

પદ ૧૬.

સ્વાન નિંદ્રા અલ્પ આહારી—કોઇ સંતને પાયા હે,
બિન જોડીકા ફકડ ઘુમે—ના માલુમ કયા ખિલા હે, ટેક.
દયા ધરમસે જબ લલકા રે—તાંહા દોર કહાયા હે,
કામ ક્રોધકા લકડી દેખકે—તન બદન નહી આયા હે. સુ૦ ૧
બગકા ધ્યાન કાગ ચેષ્ટાકી—સોઇ સંત મન ભાયા હે,
ભલી બુરીકા ભોજન પાવે—હરખ શોક નહિ લાયા હે. સુ૦ ૨
એસે સંત કો કોઇ જગમે—હરિજનકું દરસાયા હે,
શાકુત ભેદ ભરમ નહિ જાને—મિથ્યા જન્મ ગુમાયા હે. સુ૦ ૩
નિરમલદાસ સુની સુખ પાવા—સમજ સમજ મુસ્કાવા હે,
ભાયેગ બડે જબ સતગુરૂ મિલ ગયે---સુવાન સમાધિ બનાવા હે. સુ૦૪

હનુમાનજીનું ભજન.

પદ ૧.

જય જય હનુમાન બલીયો હે, સંતકે પ્રતિપાલ ધણી હે ટેક.
કરી કિલકાર કુદ ગયો સાગર, લંકાપતિકું ખબર પડીં હે. સંત૦ ૧
રામદૂત બાંદર એક આયો, પકડ લેઈ આવો ખેલ કરી હે. સંત૦ ૨
એકકું કેહેત સહસ્ર ઉઠી ધાયે, પકડે વાકી ગરદ્ન કરી હે. સંત૦ ૩
ઈંદ્રજીત રાવણકો બેટો, બ્રમફાસ લઇ આણુ ખડો હે. સંત૦ ૪
નિરમલદાસે આસ રઘુબરકી, લંકા જાલકે ભસ્મ કિયો હે. સંત૦ ૫

નીરમળ બારમાસી.

પદ ૨.

જબ ગુરૂ શબ્દ કીયો પરકાશા, તબસે જ્ઞાન ભયો મનમે રે. જ૦ ટેક.
ચૈત્રમાસ સતનામ બતાવા, સંગત કરી જબ મન લાગા રે,
ઓર બાસના છુટ ગઈ હે, ગુરૂકે બચનકા ધ્યાન લાગા રે. જબ૦ ૧
બૈશાખે બાસના ગુરુચરણુકી, ઓર બાસના સબ ત્યાગી રે,
ઓર બાસના ચાર દીનકી, ગુરૂગમહે ઘટમે બાસી રે, જબ૦ ૨
જેષ્ઠે દસોદિસ દેખન લગા, શબ્દ સુરત ઘટમે બસા રે,
રામનામ ટંકશાલ હમારે, દુસરા નહીં મનમે ભાતારે. જબ૦ ૩
અષાડે આસ પિયા મીલનેકી, સુરતા ચડી પવન સાથા રે,
અગમ નિગમ જયા ગંમ નહીં હે, ત્યાં સતગુરૂ કીના બાસા રે. જબ૦ ૪
શ્રાવણે શબ્દ ભયો પરકાશા, ગગન મેહેલકી શુધ લાગા રે,
ઇંગલા પિંગલા સુષ્મના નાડી, બંકનાદ ખુલગયા અપારરે. જબ૦ ૫
ભાદો ભિડ અગમ ભઇ ભારી, પાંચ પચીસ ઠાઠ રાખા રે;
તિન ગુણ રહિત ભયો મન મેરો, ગુરૂકે ચરણુકો ધ્યાન લાગા રે ,જ૦ ૬
આસોએ આસ લગી હે પ્રિતમસે, હરખ નિરખ જબ જસ ગાતા રે;
ઉલટા શબ્દ દીયો જબ સતગુરૂ, જનમ મરણુસે કીયા ન્યારા રે. જ૦ ૭
કારતકે કષ્ઠ કરો તન મનસે, અંતર ધ્યાન લગા ખાસા રે.
એક બ્રહ્મ પરકાશ રહો હે, જાણુત હે કોઈ કોઇ સાચા રે. જ૦ ૮
માગશર માસ બાસના મારી, ગુરૂકે ચરણુકો ધ્યાન લાગા રે;
ખુલગએ કપટકે વાડ જનમકો, અનહદ નાદ ભઆ ખાસા રે. જ૦ ૯
પોષ માસ પોશન ભયો મનકો, રરંકાર રશના લાગા રે;
ભાગ્ય બડે જબ સતગુરૂ મિલગયે, આપસમાન કીયા ન્યારા રે. જ૦ ૧૦

માહા માસ મન ભયો હે તુરંગા, ચિત લાગો સત ગુરૂશગારે;
પાંચ પચીસકો રંગ બન્યો હે, ઉડગયે તિન દીપક લાગા રે જ૦ ૧૧
ફાગુણે ફાળ પડી પાંચોકું, ફાગ મચ્યો સતગુરૂ સાથા રે;
ઉડત ગુલાલ લાલ ભયે બાદલ, રંગમે રંગ મિલા ખાસા રે જ૦ ૧૨
બારા માસ જ્ઞાન કરી ગાવા, ગુરૂ કિરપા નિરમલદાસા રે;
અધિક માસ પુરૂષોત્તમ લાગા, નિરમલ જ્ઞાન ભયા ખાસા રે જ૦ ૧૩

પંદર તિથી-ગરબી ૩.

હરિગુરૂ સંતન ધ્યાન ધરીએ રે,
રામ કૃષ્ણ સદા મૂખ રટીએ. હરી૦ ટેક.
પડવે પ્રથમ ગુરૂસેવા કરીએ રે,
ત્યાંથી જ્ઞાન અનુપમ લઇએ રે;
પછી સંત સમાગમ કરીયે. હરી૦ ૧
બિજે બાવન બાહેર બોલે રે,
ગુરૂ શબ્દ છે આ તોલે રે;
જેની શુરતી લાગી તે તો તોલે. હરી૦ ૨
ત્રિજે ત્રિગુણાતિત જેને કહીએ રે,
જેને નિગમ નિત જંસ ગાઇએ રે;
જ્યારે વેદ ભેદમાં લહીએ. હરી૦ ૩
ચોથે ચતુરદરશન જાણો રે,
તેના ઉપર શબ્દ પ્રમાણો રે;
અનુભવ બિના નહીં ઠેકાણો. હરી૦ ૪
પાંચમ પંચબિસય પરહરીએ રે,

પાંચો તત્ત્વસે હરિ નિત ભજીએ રે;
અ-નીત પદારથ તજીએ. હરી૦ ૫
છઠે ખટ ચક્રથી ધારો રે,
ઈંગલા પિંગલાથી સુષ્મણા આવો રે;
ત્રિકુટી તિરે આસન વાલો. હરી૦ ૬
સાતેમ જોત થઇ પરકાશા રે,
જ્યારે બંકનાદ ખુલ્યા ખાસા રે;
ત્યારે ધ્યાન ધરે ગુરૂ પાસા રે. હરી૦ ૭
આઠમે અષ્ટાંગ જોગથી પામી રે,
ત્યારે અનહદ નાદ સાંભળીએ રે;
વગર બાજે થાએ ઘનઘોર. હરી૦ ૮
નોમે નવ દરવાજા રોકો રે,
જ્યારે રસ્તો અગમનો શોધે રે;
માટે પાંચ પચીસ પરમોદો રે. હરી૦ ૯
દસમે દસમું દ્વાર ઉઘડશે રે,
જ્યારે આપથી આપ ઓળખાશે રે;
ત્યારે ખંડીત નહીં કેહેવાશે રે. હરી૦ ૧૦
એકાદશી એક કરીને જાણો રે,
બીજા કોઇનું મનમાં ન આણો રે;
જ્યારે ગુરૂ બચન પરમાણો રે. હરી૦ ૧૧
દ્વાદશ કરો અજંપા જપા રે,
તે તો કરે છે ધ્રુરવજી આપા રે;
જેનો સતલોકમે વાસા રે. હરી૦ ૧૨

તેરસે તનની સુરતા ભૂલી રે,
મળ્યું રામ નામ અમુલી રે;
ત્યાંતો સબ ઘટ રહ્યું ભરપૂરી રે. હરી૦ ૧૩
ચઉદશ ચોદીસે થયું અજવાળું રે,
જ્યાં બેઠા છે પરમદયાળુ રે;
તેનાં નખસિખ વદન નિહાળું રે. હરી૦ ૧૪
પુનેમ પૂરણપદને પામ્મા રે,
જ્યારે કૃષ્ણ બ્રહ્મ ઓળખાવ્યા રે;
તે તો આદિપુરૂષ પરમાણો રે. હરી૦ ૧૫
પંદર તિથી સમજ કોઇ ગાશે રે,
તેના આવાગમન મટી જાસે રે;
ગુરૂ કીરપાએ કહે નિરમલદાસ રે. હરી૦ ૧૬

૧ લાવણી.

ભજો રામનામ કહુ તોતા, નહિં તો ખાવગે ભજનબિના ગોથા ટેક.
ઉસ રસકે સબ ખ્યાલે, તર ગયે કબીર કમાલે,
ભયે વિક્રમ ઓર વૈતાલે, કયા જોગી ઓર જંપાલે.

સાખી.

રામનામ કરતી તરી એ શ્રી મિરાંબાઇ,
ઉસી નામસે તરગયે ચાતુર સજન કસાઇ,
ગયે રોહીદાસ ગંગાધર ભિતર આઇ,
સુવાપગવતી ઓહી તરી હે પીકસણી ગુકા,
ભજન કરો મત ભુલીઓ રે, જીવના દો દિનકા રે,
નહિ તો ખાવગે ભજન વિના ગોથા. ૧

નાથ મછંદર ગોરખ જોગી જોડી ભરથરિકી,
તુલસીદાસ ભયો રામાનંદી બાની નાનકકી,
ધનાદ જાત ધનુ ભકત રે તરગયે અહુલ્યાનાર,
સન્યાસી ઓર સેવડા રે, સબ બોલે જયજયકાર,
એતો રામ ભગવતગીતા રે, નહીં તો ખાવગે ભજનવિના ગોથા. ૨
તારી ગૌતમકી નારી, ભયે વાલમિક હિતકારી,
નારદમુની ભયે અવતારી, ભયે વ્યાસમુનિ બ્રહ્મચારી,
સાધુ સંત વેરાગી વિષ્ણુ અવિનાશી જ્ઞાની,
દાદુર ઓર દરવેશ પંથી નાંગણે નિરબાની,
ક્યા આગોરપંથી કાનફટારા માનત ઓર મુની,
તાનસેન ઓર બિજુ બાવરે પરંમહંસ જ્ઞાની,
ખટદરસનકે બિચમે રે તું ભજલે સિતારામ,
હરનામી હરકું ભજે રે દસ નામી દસ નામા,
બિના ભજન ઉમર કયું ખોતા,
નહિ તો ખાવગે ભજનબિના ગોથા. ૩
ભયા ભકત વિભિક્ષણ ભાઇ, રહ્યા નામદેવ લવલાઇ,
તરગયે ગિધા ઓર જટાઇ, કહે સુરદાસ ભકતાઇ,
ઓધદાસ ઓર મલુકદાસ વાહવાહ માધવજી,
સંત સુદામા ઓર વિદુરપર, હે તેરી મરજી,
સિવરીકે જુઠે ફળ ખાયે, કર કર હો રાજી,
ચરણદાસ હરિકે ચરણમે, નિત રહેતે રાજી,
કિતને ખલક હુવે બેનવા રે, કુબડી કંસાકી,
માખનદાસી મગન ભાઇ રે, સોનાદાસીકી,
એતો તરગયે નરસિંહ મેહેતા રે, નહિતો ખાવગે ભજનવિના ગોથા ૩.

૨ લાવણી.

સાખી.

અગડબંમ ઘોસા ફકડકા, સુરત એક નગર બસે બાંકા,
ઉસમે રહે નિરમલદાસા, ઉનકે નહિ માઇ બાપા,
એક પરમેશ્વરકા આસા, દુસરેસે નહિ ડરતા જી. ૧
કે ઓલીયા મહાબીર બાંકા, કે દુનિયાં દરસનકું આતા,
કે જો માંગે સોહી પાતા, કે કોઇ બેમૂખ નહિ જાતા જી. ૨
બોલ સતગુરૂ નિરમલદાસ જીનોકી અકલ કલા ન્યારી,
ચઢે ભસ્મ અંગપર કરે તપસ્યા બેઠે જટાધારી.
આયોધ્યામે જન્મ જીનોને ખુબ રંગ કીયા,
ખાયા પિયા દિયા દિલાયા ખુબ નામ કીયા;
ચઢી જ્ઞાનકી લેહેર શિર સાચા સતગુરૂ કીયા,
કંઠી માલા તિલક મંત્ર જીને રામનામ લીયા;
વાંસે લીયા જોગ તિરથવાસી, ઓ ફિરે ચારો ધામ દ્વારકા કાશી,
ઉને છોડ સકલ સંસાર નામ બિસવાસી, નહિં માયાકા સંગ જીનોકું
નહિં માયા પ્યારી. ચઢે ભસ્મ૦ ૧
રમતા જોગી આયા સુરતમે જાગા જો બનવાઇ,
ઉંડા ખાડા ખોદા ઉસમે ધુણી રે ચેતાઇ,
સિંહાસનપર દેવ ચોકી બંજરંગકી છાંઇ,
કોટ શેરીપર મંદીર આગે ઇંગલાજમાઇ.
તસ્વીર બની સિવરૂપ છબી દેખનકીં,
ઓઢે બાગમબર મૃગછાલ ઘોડી બેઠનકી,

બેટ આડ બંદ લંગોટ સકલ લોહેકી,
શિરછત્ર બડે અવધુત એસી વિક્રાલ છબી ન્યારી. ચઢે ભસ્મ૦ ૨

કરે મુલકોકી સેહેલ બટવા નરસિંહ હે સંગે,
ઝોલી ઝુંડા ચિપીયા તુંબા ખુબ લગા રંગે,
અડસેઠ તિરથ નાહે નાહે ગોદાવરી ગંગે,
અટલ ભસ્મ જયાં ચડે ગુરૂકા નિરમલ હોય અંગે.
કોઇ મુલકો ઉપર ચડે જગા જો બનાઇ,
ઉસ જગા છોડ ઉઠ ચલે ધુણી રે લગાઇ,
ઉને છોડી અમીરી ભયે ફકીર વાં લેહેર બસાઇ,
સબ સંતનમે નામ જીનોકી અકલ કલા ન્યારી. ચઢે ભસ્મ૦ ૩

ઇતવારકે દિન લશકરી ખુબ મચ્યા જંગે,
સારંગી સિતાર તબલે તંબુરા સંગે;
ગાવે ખાખી રાગ ચલીત ધુંન મચા ખુબ રંગે,
ઇંદ્ર કચેરી શોભા બની સારી સભા દેખ ડંગે;
ઉને સાત ભંડારા કિયા સુનો મેરે ભાઇ,
આસન ખાખીનકી જોડી ધુણી રે લગાઇ,
સબસંત લગાવે ભોગ ઘટા ખુબ છાંઇ,
પડે સાંજ કરે આરતી સંત ગાવે ભજન ધુન ન્યારી ચઢે ભસ્મ૦ ૪

જલસે જયા જોકી ઠંડમે આયા ઠંડ કાલા,
પંચ ધુની જયાંતપે સુરજ સિર તપે ધુપ કાલા,
ચત્રમાસ ચોમાસા શિર જલ ફિરાવતે માલા,
તજા અંન ઘોટ પિયે ભભુતિ એસા જોગી બાલા.
કિયા દાંડી વલેકા મુકામ હનુમાન લંકા,

જયાં ઉંચી રાવટી ચડે નિશાન લાલ રંગકા,
આસન ખાખી કિયા બાજ રહ્યા ડંકા,
નયા જો મંદીર બાંધા ગુફા ખુબ ઉપર ધુણી રે ન્યારી. ચઢે૦ ૫
ધરમ પુન્ય ઉઠ ગયા દાન કલયુગકી નિસાની,
રમતા જોગી બંધ કિયા દસ દરવાજે જ્ઞાની,
આઇ ઊદાસી દિલપે સંતને તજયા હે અન્નપાણી,
ચાડી ખોરને ચુગલી ખાઇ ધુળ હે જીંદગાનિ.
કોઇ ભલા બુરા નહી છુપતારે સુન જ્ઞાની,
અસદાફ કરે ભલાઇ સફલ જીંદગાની,
કોઇ બુરા કરે બુરાઇ ઊતર ગયા પાની,
ફિરા જમાના સાધુસંતપે જુલમ હુઆ ભારી,
નિરમલદાસકા ચેલા જમનાદાસ ગાવે ધુન ન્યારી. ચઢે ભસ્મ૦ ૬

૩ લાવણી.

જગતમે ખબર નહીં પળકી રે,
સુકરીત કરલે રામ સમરલે, કોણ જાણે કલકી. ટેક.
જબલગ હંસ વસે કાયામે, ખુસીઆ મંગળકી;
હંસા દેહી છાંડ ચલેગા, તબ માટી જંગલકી. જગ૦ ૧
તારા મંડળ રવિ ચંદરમાં, સબહી ચલા ચલકી;
દિના ચારકા ચમતકાર મે, વિજળી જાય ભળકી. જગ૦ ૨
માત પિતા સુત કુટુંબ કબીલો, દુનિયા મતલબકી;
કાયા માયા નાર સ્નેહી, એ તેરે કબકી. જગ૦ ૩
યા સંસાર સ્વપ્નકી માયા, ઓસ બુંદ જલકી;
વિણસ વાંજતા વાર ન લાગે, દુનિયાં જાય ખલકી. જગ૦ ૪

કુડ કપટ કર માયા જોડી, કરે વારાં સબ છળકી,
પાપકી પોટ ધરે શિર ઉપર, કેસે હોય હલકી. જગ૦ ૫

તુલસીદાસનાં પદો.

૧.

રઘુનંદન રથપર આવત હે,
ચાલો સખી દરસન કરીએ. ટેક.
રઘુવર લક્ષમન ભરત સત્રુધન,
હનુમાન ચમર ઢોલત હે. ચાલો૦ ૧
સંખ વાજત ઘડિયાલ બાજ હે,
નારદ વેણું બજાવત હે. ચાલો૦ ૨
કિટ મુગટ મકરાકૃત કુંડળ,
ભાલ તિલક સિર રાચત હે. ચાલો૦ ૩
આસપાસ મોતીયનકી ઝુલર,
બિચમે હરી આપ બિરાજત હે. ચાલો૦ ૪
સંખ ચક્ર ગદા પદ્મ બિરાજત,
ધનુષ્ય બાન કર ચઢાવત હે. ચાલો૦ ૫
તુલસીદાસ છબી દેખ મગન ભયે,
હરિકે ચરણ શિર નમાવત હે. ચાલો૦ ૬

૨.

જપાકર માલા કાહેકું બિસારે. ટેક.
રામ ભજનકું તુલસીકી માલા, ઓઢનેકું મૃગ છાલા રે. જપા૦ ૧
રામભજનસે કોટિન તરગયે, તું કયું નહિ ભજત ગમારા રે. જપા૦ ૨
તુલસીદાસ ભજો ભગવાના, ભવસાગર ઉતારો પારા રે. જપા૦ ૩

૩.

માથેસે લગ ગઈ ધુળ, રઘુવર તોરે ચરનનકી. ટેક.
સીતા રામલક્ષ્મન ભરત શત્રુઘન, ખેલત સરજુકે તિર. રઘુ૦ ૧
રામજીકું સોહે કેસરીયા વાઘા, સીયાજીકુ સોહે પટચિર રઘુ૦ ૨
બાંહેકર ધનુષ કરદેહ લછમન, સનમૂખ હનુમાન રણધિર. રઘુ૦ ૩
તુલસીદાસ આસ રઘુવરકી, જીનકે સુરત રઘુબીર. રઘુ૦ ૪

૪.

જીને રામકો નામસિધાર લીયો,
જીને ઓરકો નામ લીયો ન લીયો. ટેક.
જીનકે પરીવાર સિરી ગંગબેહે,
જીને કુપકો નિર પિયો ન પિયો. જીને૦ ૧
જીને કરમ સંજોગ સુપાત્ર મિલો,
જીને ઓરકો દાન ન કીયો કીયો. જીને૦ ૨
જીને સાધુકી સંગત ખુબ કીયો,
જીને ઓરકો સંગ કીયો ન કીયો. જીને૦ ૩
જ્યાં મોતીન માળા અનેક પડી,
જ્યાં કાચકી પોત ભઇ ન ભઇ. જીને૦ ૪
બ્રિજ રાજકે સંગ અનેક સખી,
જ્યાં લલુતા એક ભઇ ન ભઇ. જીને૦ ૫
જ્યાં ચાંદાકી જોત આકાશ જલે,
તાંહા દિપક જોત ભઇ ના ભઈ. જીને૦ ૬
તુલસીદાસ કહે કર જોડી,
જીને કપટી મિત્ર કીયો ન કીયો. જીને૦ ૭

મલાર ૫.

બરખાદે રામ પાણી, જળ બિના દુનિયા ગભરાની. ટેક.
સુકગએ સરોવર—ઉડગએ હંસા;
બનસ્પતી કુમલાની—બરખાદે રામ પાણી. ૧
પ્રેમકી ઘટા—ઉમંગ આએ બદરા;
ચોદીસ ભઈ આબાદની, બરખાદે રામ પાણી. ૨
તુલસીદાસ સંતનકે કારણુ—ઇંદ્ર ભરતહે પાણી;
બરખાદે રામ પાણી જલ બિના દુનિયા ગભરાની. ૩

પદ—કેરબો ૬.

જીન મુખસેં સિયારામ ન સમરે, તિન મુખમેં તેરે ધુળ પડી. ટેક.
ધિક ધિક જનમ જીવલે તેરો ધિક હે, ધિક મનુષ્ય દેહ ધરી રે,
જીવન તાત મુકવા નહીં તેરા, જનુની ભાર મરી રે. જીન મુખ૦ ૧
જીન રસના હરિ નામ ન લીનો, વાકો કરો ટુકડા ટુકડી રે,
જીન લોચના હરિરૂપ ન નિરખ્યા. ઉન લોચનમે લુણ ભરી. જીન૦ ૨
મનુષ્ય દેહ અમોલખ હિરો, મિલત નહિ ફરિ ફરી,
અબ કે દાવ બન્યો હે મુરખ, ભજલેની રામ હરિ રે. જીન૦ ૩
હાથ પસાર સુકરત ન કીનો, તિરથ ડગ ન ભરી રે,
તુલસીદાસ રઘુનાથ ભજનવિન, કેસે કારજ સરી. જીન૦ ૩

૭.

વિન રઘુનાથ કોઇ નહિ અપના.
માતતાત સ્વારથકે સંગી, એ સબ જાનો સપના રે,
ધન દારા સુત નહિ તેરા, કાહેકું કરે તું કલપના રે. ૧

અહંમતા મમતા સબહી જુઠી, જુઠી હે તેરી ઝંપના રે,
જીન હરિ આગે પતિત ઉધારે, વાકા નામ કેમ નહિ જપનાં રે. ૨
રાજા રાણા ઓર પાદશાહ, અંત સકલ દુઃખ પના રે,
તુલસીદાસ રઘુનાથ ભજનવિન, સબહી જુઠ વિલપના રે. ૩

વસંત ૮.

ખેલત બસંત રાજાધિરાજ,
નભ કૌતક દેખે સુર સમાજ. ટેક.
સોહે અનુજ સખા રઘુનાથ, સાથ,
લિને મ્રદંગ પિચકારી હાથ;
બાજત મ્રદંગ ડફ તાલ બિન,
છિરકત સુગંધ મુખ મલત રેનું ખેલત૦ ૧
ઉત જુબત જુસ્ત જાનકી સંગ,
પેહેરે પટભુષણુ શરીર રંગ;
લિયે છડીયાં બેત સોહે બિભાગ,
ચમર ઝુમર ગાવે સરીસ રાગ. ખેલત૦ ૨
કિંગ કીન નેપુર ધુન અતિ બિસાલ,
લલના ગન જબ જેહી ધરે ધાય;
લોચન અનીએ ફગવા મંગાયે,
છાંડે નચાવે હાહા કરાય. ખેલત૦ ૩
ચડે ખર એબી દુખ ખસ હિત સ્વાંગ,
કરે કુટની પટ ગૌલોક લાજ;
નરનાર પરસ્પર ગારી દેત,
સુની હસત રામ ભાઇ ન સમેત. ખેલત૦ ૪

બરખત પ્રસુમન સુરખી બિંધ બિંદ,
જય જય કર કુલ કુલ કુમદચંદ;
પ્રમાદી પ્રસનમે અવધ બાસ,
કલકિરત ગાવત તુલસીદાસ. ખેલત૦ ૫

મિરાંબાઇ.

પદ ૧.

અમને ચાકર રાખોજી, અમને ચાકર રાખોજી;
સામળિયા ગિરધારી લાલ, ચાકર રાખોજી. ટેક
ચાકર રહીસું બાગ બનાઇસુ, નિત ઉઠી દરસન પાઇસું;
વનદરાવનકી કુંજગલનમે, ગોવિંદના ગુણ ગાઇસું અમ૦ ૧
ચાકરીમાં દરસન માગું, સમરણ માગું ખરચી;
ભાવભક્તિ જાગિરિ માગું, તિનો બતાં સરખી, અમ૦ ૨
પ્રેમ પ્રિતસે ધ્યાન લગાયા, રામકૃષ્ણ લો લાવા;
સુરત નુરત જાગીરી પાયા, નિરભે પટા લખાયા, અમ૦ ૩
મિરાં કહે પ્રભુ ગિરધરનાગુણ, ગ્વાલનકું દરસન દીનો;
તર જમુનાકે તિર. અમ૦ ૪

૨.

કમલાપતી ભગવાન મોરે સ્વામી કમલાપતી ભગવાન. ટેક.
મોર મુગટ પિતાંબર સોચે,
કુંડલ ઝલકત કાન. મોરે૦ ૧
સિતારામ લછમન ભરત શત્રુઘન,
સનમુખ ખડે હનુમાન. મોરે૦ ૨

શિવ સનકાદિક આદ બ્રહ્માદિક,
નારદ ધરત હે ધ્યાન. મોરે૦ ૩
બાઈ મિરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ,
તુમારે ચરણ લાગુ ધ્યાન. મોરે૦ ૪

૩.

પ્રેમ કટારી શું મારી રે, રાણાજી અમને જ્ઞાન કટારી મારી. ટેક.
મારે આંગણે રે રામજી તપસીયો તાપે રે,
કાંને કુંડળ જટાધારી રે. રાણાજી૦ ૧
મઠનો સો હાથી રામજી લાલ અમબાડી રે,
અંકુશ દેઇ દેઇ હારી રે. રાણાજી૦ ૨
ખારા સમુદ્રમાં અમૃત ભેલ્યું રે,
એસી હે ભક્તિ અમારી રે. રાણાજી૦ ૩
મિરાંબાઇ કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ,
ચરણ કમલ જાઉ બલિહારી રે, રાણાજી૦ ૪

૪.

રામ ભજો નરનારી રે—સબરી મળી રામજી ભજો રે. ટેક.
રામ ભજન બીના કેસે તરોગી—ભલજલ ભરીઓ છે ભારી રે. ૧
સ્વજન પિતા પ્રલાદે તજી દીનો—ભરતે તજી મહંતારી રે. ૨
રામ ભજન થકી અજમલઉધરો—ગુણકા ઊતારી ભવપારી રે. ૩
મિરાંભાઇ કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ—ચરણકમળ બલિહારી રે. ૪

૫.

રામ રમકડું જડીઉં રે, જડીઉં કારજ મારૂં સરીઊં રે,
રાણાજી મને રામ રમકડું જડીઉં રે. ટેક.

ઝમઝુમ કરતું મારે મંદિરે પધાર્યું રે,
નહિં કોઇને હાથે ઘડિયું રે. રાણાજી૦ ૧
મોટા મુનિજન મથી મથી થાકયા રે,
કોઇ એક વિરાને હાથે ચડિયું રે રાણાજી૦ ૨
સુન સિખરના રે ઘાટની ઉપર,
અગમ ઓગચર નામે ચડીયું રે. રાણાજી૦ ૩
બાઇ મિરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ,
હું તો સામળીયા સાથે પરણું રે. રાણાજી૦ ૪

૬.

જઇને કદમ ચઢી બેઠો રે—હો રાધાજીના ચિર હરીને ટેક.
એ કેહે છે રે મને કોઇએ ન દેખો રે,
જઇને ભમર ગુફામાં પેઠો રે, હો રાધા૦ ૧
સરવે ગોપીઓ ઉભી અરજ કરે છે રે,
આપોને ચિર ઉતરો હેઠા રે. હો રાધા૦ ૨
તુમ તો છોરા નંદબાવાકા રે,
હમ બ્રિખુભાન છૈયાં રે. હો રાધા૦ ૩
બાઇ મિરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ રે,
આપો ચિર આવી હેઠા રે. હો રાધા૦ ૪

ઠુમરી ૭.

ઉઠી મેરી ગુઇયાં કલેજવામે પિડ. ટેક.
ઓસડ મુળ કછુ નહિ લાગે—દરદ સોહાવે કીન. ઉઠી૦ ૧
કસકત હે જીઆ નિકસત નાહિ—શ્યામ ભયે એ પીડ. ઉઠી૦ ૨
વિષકા પ્યાલા રાણાજીને ભેજા—અમરત કર કર પીન. ઉઠી૦ ૩

પાંચ પચીસ વૈદ રાજા ઘર—કાહું નહિ પારખ કીન. ઉઠી૦ ૪
મિરાં કહે પ્રભુ ગીરધરનાં ગુણુ—રાણા બહુત દુઃખ દીન. ઉઠી૦ ૫

સોરઠ ૮.

મેં હરિવીનાના જીવુંગી માઇ—અબના જીવુંગી માઇ. ટેક.
બાવરી બનબન ફિરૂં—બંસી બાજ ઊઠ ધાઇ,
એક બાર મોહે હાર મિલે જો—કુટક વચન મિટ જાઇ. મેં હ૦ ૧
કાષ્ટકો ખુણ ચાખલીનો—લોહ મુખ ખાઇ,
એસે સતગુરૂ બાણ મારો—પાર હો જાઇ. મેં૦ હ૦
પ્રાણ એસી પ્યારી ભઇ હે—બ્રિથા તન છાઇ,
ઔષધ મુળ કચ્છુ નહિ લાગે—વૈદ ફિર જાઇ. મેં૦ હ૦ ૩
મિરાં છુટી જંજાલ છુટે—તન તોપ ખુબ ખાઇ,
દાસ મિરાં લાલ ગિરધર—સંત સુખ પાઇ. મેં૦ હ૦ ૪

કબીરનાં પદો.

પદ ૧.

જોબન ધન પાવના દીનચાર—જુઠા ગર્વ કરે કયું ગમાર. ટેક.
પસુકે ચામકી પનીયા બનત હે—મઢતે નોબત નગાર,
નરદેહી કછું કામ ન આવે—ભુલા ફિરતા ગમાર. જોબન૦ ૧
હાડકા પિંજરા મઢા ચામસે—ભિતર ભરા હે ભંગાર,
ઉપર રંગસો રંગ બનાયો—કારીગર કિરતાર. જોબન૦ ૨
દસો શિષ બીસ ભુજા જીનો કે—પુત્ર પુત્ર પરિવાર,
મરક ગિરદમે મિલ ગયો રે—લંકાકે શિરદાર. જોબન૦ ૩

રામકા નામ જાના નહિ, વાકો માર માર જમખાર,
કહે કબીરા સુનો ભાઇ સાધુ, છોડ ચલે સંસાર. જોબન૦ ૪

૨.

રામ અમલ રસ માતા હો અલમસ્તા જોગી. ટેક.
તનકર કુદીને મનકર સોતા, ધુપદીનકર ઔર દાતા,
ભરમ ભાંગકું છિનલે બાંધે, સોતન પ્રેમરસ માતા હો. રા૦ અ૦ ૧
રટન કટોરા ભર ભર પિવે, પાંચો ઈન્દ્રિ સાંધા,
રોમરોમ રંગ હોઈ રહ્યા હે, કયા ઠંડા કયા તાતા હો. રા૦ અ૦ ૨
જા કારણ ચિતવન નામસુ લાગાયા, સોતમ આતમ જાણ્યા,
સબ સૂરદોરી લાગી પ્રેમસે, જન્મ મરણ ભે ભાંગ્યા હો. રા૦ અ૦ ૩
શિરકે સટે ભકિત કબુલી કયા તનકી ખુશલાતા,
સાહેબ કબીરા મગન હોઇ ગાવે, કયા સજીપર ભાતા હો. રા૦ અ૦ ૪

૩.

નામકી ગુંજગત ન્યારી હો અઝરાયલ જોગી. ટેક.
સુનિવર મુનીજાકો પાર ન પાવે, વેદ રહે વિચારી,
બ્રહ્મા વિષ્ણુ ઔર મહેશ્વર, શેષ સહસ્ત્ર મુખ હારી. હો અઝ૦ ૧
ધુનીરે તપસી કરત મજુરી, ભેખ રહે સબ ભારી,
કુરાન કાજી કવીત પંડીતા. ઊનહુ દિલ વિચારી. હો અઝ૦ ૨
તનકુ રે ખોજો ને મનકુ રે સાંધો, ચિનો ચરાચર સારી;
સાહેબ કબીરા મગન હોઇ ગાવે, કોઇ અદલીને અદલ વિચારી હો૦ ૩

૪.

બજાર ખુબ બન્યો છે રે, જેને લેવું હોય તે લેજો. ટેક.
ખાજો પિજો લેજો દેજો કેહેવું હોય તે કહેજો;
પાંચ પચીસમાંહી રહે ફાંસીઆ, રૂડી રચનાથી રહેજો. બ૦ ૧

મોહનવર માડવડે આવા, સુખ દુઃખ હોય તે કેજો;
દાનતનો નહીં બેસે દોકડો, સત્તધરમમાં રે'જો. બ૦ ૨
સાધુનો સંગ તેને ગુરૂપ્રતાપે, પરા પાઇને પિજો;
સાહેબ કબીરા કહે ગુરૂપ્રતાપે, સત્તધરમમાં રે'જો. બ૦ ૩

૫.

હંસા ચેત રેહેના રે ભાઇ—તારો જનમ મરણ મિટજાઇ,
તારો કામ કરોધ મિટજાઇ રે—હંસા ચડપુરણ ઘર ભાઇ. ટેક.
જ્ઞાન ધ્યાનકી રે મેડી રે બનાઇ—ચેતો સંત સિપાઇ,
સમરણ ઢાલ ધરો ધિરજકી—તો જમસે લેત લડાઇ. ૧
કાળ સરૂપી આણુ ઝુકાઈ—સુરા લેત લડાઇ,
કકડા ટુકડા પડે ધરણીપર—તોએ ન છોડ મત જાઈ. ૨
કાચા રે કોટ પકારે દરવાજા—ચોદેશ ફીરતી હવાઇ,
પાંચો ચોર પકડ બસકીના—તો ફિર ગઈ રામ દુવાઇ. ૩
અંધારે ધુમ નગારે બાજે—બીન દેખે કયાં જાઇ,
કહે કબીર જપો રે અજંપા—તો કાળ કબુ ન ખાઇ. ૪

ગજલ ૬.

ખલકશબ રેનકા સ્વપનાં—સમજ દીલ કોઇ નહિં આપનાં. ટેક.
બેહેત એક લોભકી ધારા—વહી જાય શકલ સંસારા, ખલ૦ ૧
ઘડા જયું નિરકા પુટા—પાત્ર જેઉદારકા ટુટા. ખલ૦ ૨
એસિ મન જાણુ જીંદગાની—અબહુ નહિ ચેત અભિમાની. ખલ૦ ૩
ભુલ મત દેખી તન ગોરા—જગતમાં જીવનહે થોડા. ખલ૦ ૪
તજો મદ લોભ ચતુરાઇ—રહો પ્યારે સંતશરણાઈ. ખલ૦ ૫
કુટુંબ પરિવાર સુત દારા—રહે ઉસ રોજ સબી ન્યારા. ખલ૦ ૬

નિકળ જબ પ્રાણ જાવેગા—કોઇના સંગ તેરે આવેગા. ખલ૦ ૭
સદા મત જોને આ દેહ--લગાવ પ્યારે નામસે નેહ. ખલ૦ ૮
કટે ભ્રમ જાલકા ફેરા--કહે કબીર જન તેરા. ખલ૦ ૯

૭.

મનવા મગન ભયા તબ કયા બોલે. ટેક
તેરા સાહેબ હે તુંજમે--તો બાહેર નેણાં કયા ખોલે. મ૦ ૧
હંસ ન પાયા માન સરોવર--તો તાલ તલઇઆ કયા ડોલે. મ૦ ૨
રામનામકી કોઠડી--તો બીના જવાહીર કયા ખોલે. મ૦ ૩
કહેત કબીરા સુનો ભાઇ સાધુ--સાહેબ પાયા ત્રિણ ખોલે. મ૦ ૪

૮.

તુંમ બોલ મોરી રસના હરિ હરિ, ટેક.
સાંજ સબેરે ગોર દુપેરી—કાહા કરે રામ પરી પરી. ૧
ખટરસ ભોજન અતિપ્રીય લાગે—રામ ભજનકું મરી મરી. ૨
યા સંસાર બાગ માળીકો—માલ ન તોડે કળી કળી. ૩
કહેત કબીરા સુનો ભાઈ સાધુ--સુવા પઠાવત ગુણકાતરી. ૪

૯

ઇસ તન ધનકી કોન બડાઇ--દેખત ને નોમે મટી મિલાઇ. ટેક.
હાડ જલે જયસી લકડેકી મૂલી--બાલ જલે જેસી ઘાસકી પુલી. ૧
અપને ખાતર મેહેલ બનાયા--આપહી જાકર જંગલ સોયા. ૨
કહેત કબીરા સુન મેરે ગુનીયા--આપ મુવે પિછે ડુબગઇ દુનિયા. ૩

૧૦.

નગુણી કાયા તેરા કયા ગુણ ગાઉં, મેહેલ રચ્યો તેમાં રેહેને ના પાઉં.ટેક
દહી દુધે શું પંડેજ પાળ્યો--સો તને જઇ જંગલમાં જાળ્યો. ૧

એસી રે સુંદર કાયા હો તેરી—જલભલ હોયકી ભસ્મકી ઢેરી. ૨
બાંધત પાઘ સમારત વાઘા—તાસીર ચંનચેઇ મારે કાગા. ૩
તેલ ફુલેલ લગાવત અંગા—સોતન જલગ્યા કાષ્ટકી સંગા. ૪
જયાં મુખ ચાવત પાનોકી બીડી—તે મુખમાં તોરે સંગે કીડી. ૫
કહેત કબીરા સમજ મન મેરા—એહી હવાલ હોયગા તેરા. ૬

૧૧.

હે આશક હોના ફિરસોના ક્યા હે-કરનારૂં ફકીરી જબ ડરના ક્યા હે. ટેક.
લુખા સુખા ગમકા તુકડા—તખ ઓર સલુંના ક્યા હે. આ૦ ૧
જીસ નગરીમેં દયા ધરમ નહિ-ઉસ નગરીમેં રેહેના ક્યા હે. આ૦ ૨
ઈસ નેણોમેં નિંદ ઘણેરી—તકીઆ ઓર બીછોના ક્યા હે. આ૦ ૩
જે કોઇ મર ગયા આપને મોતસે—ઉસમે જાક તોના કીયા હે. આ૦ ૪
કહેત કબીરા સુનો ભાઇ સાધુ—શિશ દિયા જબ ડરના ક્યા હે. આ૦ ૫

૧૨.

રામ રટન લાગી રહી—સોઇ સંતસે આવના રે. ટેક.
એ મુખ રસના લાગી રહી—જીભ્યા ન હલાના રે.
શ્રવણુ એહુના સુન કરો—દોઉ નેના છપાના રે. રામ૦ ૧
ઇગલા રે પિંગલા સુખમણા—દોઉ એક મિલાનાં રે,
સાહેબ એકે ઘર લાના રે—ત્રિવેણીકે ઘાટ પર અસનાન કરાના રે. રા૦ ૨
ચંદન ચોતરા પંછમદીસા—ખિડકી ઊઘડાના રે,
અરધ બિચ કોઠડી—વામે ધ્યાન લગાના રે. રામ૦ ૩
જયાં જમીન નહિ અસમાન નહિ—તાહાં દેશ વખાણુા રે,
પાણી પવનકી ગમ નહિ—વાં અમરીત બરસાના રે. રામ૦ ૪

ચાંદા નહિ સુરજ નહિ—તારા દરસાના રે,
કહે કબીર કોઇ સંતજન—વાહી દેશ દેખાના રે. રામ૦ ૫

૧૩.

મેં દીવાના રામકા મુજે કોઇ ના છેડો રે,
હે હર કીસીકું માર બેઠુંગા દુર ખડા રહો રે. ટેક.
હાથી કોણ હિસાબમાં જો બડે વાઘકું મારૂં રે,
સિંહ કુહી ઢુંડતા રે બનબન પોકારૂં રે. મેં૦ ૧
જ્ઞાનકી શમશેર વાકુ ધાર ખાંડેગી,
હે લડના હોયતો લડલીયો મોહે હોસ લડનેકી. મેં૦ ૨
મેં મેરાં ઘર જાન લીયા પિયુ પિયુ પોકારૂં રે,
મેરે મનમાં એસી આવે સબકું મારૂં રે. મેં૦ ૩
મેરી નજર હે લાલમાં બડા કોઇ ન આવે રે,
બિચમાં આવે બોલને સોતો સિરમાં ખાવે રે. મેં૦ ૪
અજર પ્યાલા રામકા માંહે અસર આવે રે.
મસ્ત પડા ગોપાલીયા—તો ગુરૂને પ્યાલા પાયા રે. મેં૦ ૫

૧૪.

જીયા નહિં મારો મુવા મત લાયો, માસ બિના મત આયો રે. ટેક.
ઓહિ પાર એક બેલી બિરછવા—બેલીમે પાત નહિ રે,
પાત રહે મરઘા ચુન ખાયે—મરઘાં કું ચાંચ નહિં રે. જી૦ ૧
ઉરબીન ખુરબીન ચરણ ચાંચબિન—પાંખ બેહુ ના હંસા રે,
સો સાવજ મોહે માર લેઇ આવે—હાડમાંસ નહિ રગતા રે. જી૦ ૨
પાંચ બાન લઇ ચલો હે પારધિ—પાંચ બાન મરઘાકું મારા રે,
મરઘાકું ઘાવ નહિં હે રે—જીયા મત મારો મુઆ મત લાયો. જી૦ ૩

કેહેત કબીરા સુનો ભાઈ સાધુ—એ પદ હે નિરબાના રે,
જો એ પદકા અરથ બતાવે—સોઈ ગુરૂકા ચેલા રે. જી૦ ૪

૧૫.

આજ મોરે સતગુરૂ આયે મિજબાન,
તન મન ધન કરૂં કુરબાન. ટેક.
પ્રેમકા પલંગ જડકર બિછાવું,
ચરણુ ધોઇ ચરણામૃત લેઉ. આજ૦ ૧
ભાવતાં ભોજન કરૂં મનસાર,
તરત કરૂં કછુ લાગે નહિ વાર.
લવેંગ સોપારી ને એલચી મગાવું,
બિડી વાલી સતગુરૂને ખવાડું. આજ૦ ૩
પ્રેમકો પાલનો સુરતકી દોર,
આજ મોરે સતગુરૂં ઝુલત હિંડોલ. આજ૦ ૪
કહેત કબીર સુનો ધરમદાસ,
ભક્તિ કરો કેવલ નામ આધાર. આજ૦ ૫

૧૬.

સાંહી મેં સચા પાયા—જબ અપના મન સમજાયા હો. ટેક.
ના ચૈયે તેરા માલ ખજાના—ના ચૈયે તેરી માયા હો. સાં૦ ૧
દિલબિચ કમલકમલ બિચ કલીયાં—તામે ભરમ લોભાયા હો. સાં૦ ૨
દિલબિચ તકીઆ અજબ બિછાયા-દરિયા બાદલ સમાયા હો. સાં૦ ૩
કહે કબીરા સુનો ભાઈ સાધુ—સાહેબ કયા ફરમાયા હો. સાં૦ ૪

૧૭.

નિરમલ જોગી આયા—સુરતમેં ડંકા બજાયા. ટેક.
તેરી રે માયા તેરી રે છાંયા—દુસરા નજર નહિં આયા. નિરમ૦ ૧
અંગમે ભભૂતી ઓઢે મ્રગછાલા—વાઘંબર તોપ લગાયા. નિરમ૦ ૨
ભાણુભગત સતગુરૂ પરતાપે—નિરમલકા જસ ગાયા. નિરમ૦ ૩

આરતી.

૧.

જય જય શ્રીરામા જય જય શ્રીરામા (૨)
ભવદુઃખ ભંજન રામ (૨)રઘુવર સિતાના સ્વામી. જય૦ ૧
પ્રથમ આરતીનો પ્રણમ શ્રીકૃષ્ણ દયા કરજો, (૨)
હરિ સુંદર શ્યામ સલુણા (૨) રૂદિયામાં ધરજો. જય જય૦ ૨
પંચવટીપર બોધ અંતરના સ્વામી, (૨)
હરિ સીતા સુખ હનુમાન (૨) લંકા પરજાળી. જય જય૦ ૩
ઘટ ઘટ મધ્યે વ્યાપીક રામવસીયા રઘુરાયા,
હરિ સેવક જન સરણાગત (૨) વ્યાપેનીમાયા જય જય૦ ૪

૨.

આનંદ મંગળ કરૂં આરતી—હરિ ગુરૂ સંતની સેવા. ટેક.
પ્રેમ ધરી મંદિર પધરાવું—સુંદર સુખડાં લેવા. આ૦ ૧
સકળ તિરથ સંતનકે ચરણે—ગંગા જમના રેવા.
સંત મળે તો મહાસુખ થાયે—ગુરૂજી મળે તો મેવા. આ૦ ૩

રટન કુંભવત બાહિર ભિતર—આનંદરૂપી એવા. આ૦ ૪
ત્રિભુવન તારણ જગત્ ઉદ્ધારણ—અકળ સ્વરૂપી એવા. આ૦ ૫
કહે પ્રિતમ ઓળખો અનુસારે—હરિના જન હરિ જેવા આ૦ ૬

૩

જય રઘુવર સ્વામિ જય રઘુવર સ્વામિ, (૨)
આરતી ઉતારૂં પ્રભુ અંતરજામી. જય રઘુવર૦ ૧
ભાલ બિસાલ તિલક શિર સોહે ક્રિટ મુકટ ધારી, (૨)
શ્રવણ કુંડલ ઝલકે અદ્ભુત છબી ન્યારી. જય રઘુવર૦ ૨
લોચન લલિત બદન અતિ સુંદર કંઠે બનમાલા, (૨)
ભ્રગુલંછન ઊર બિરાજે દસરથ સુત લાલા. જય રઘુવર૦ ૩
રતન સિંહાસન મધ્ય બિરાજે હરિ રઘુકુળ કેતુ, (૨)
અધમ ઓધારણનાથ ભવસાગર સેતુ. જય રઘુવર૦ ૪
જનક સુતા સિયા જનક નંદની સોહત બાહે અંગ, (૨)
સનમુખ પવનકુમાર લક્ષ્મણ રહે અંગે. જય રઘુવર૦ ૫
પ્રિત વસન કર ધનુષ બિરાજે પ્રભુ બહુ વિવિધ સોહે, (૨)
સુંદર રૂપ નિહાલુ કોટી મદન મોહે. જય રઘુવર૦ ૬
ચરણકમલ કોમલ મન ભાવે છબી વરનન નહિ જાય, (૨)
સુખમ કરત મધુર મુનિજન હે લોભાય. જય રઘુવર૦ ૭
સારદ શેષ બિમલ જસ ગાવે સનકાદિક ધાવે, (૨)
સોહિ ચરણ ઉરલાય શિવ નિસદિન ગાવે. જય રઘુવર૦ ૮
અગમ નિગમ પુરાણ પુકારે અતિ દુર્લભ નરદેહી, (૨)
તુલસી ભજ રઘવીર જનમ સફલ કરી દે. જય રઘુવર૦ ૯

૪.

જય જાનકી નાથા જય શિવ રઘુનાથા (૨)
દોઈ કર જોડીને વિનવું (૨) પ્રભુ મોરી સુણો વાતા. જય૦ ૧
તુમ રઘુનાથ હમારે, પ્રાણ પિતા માતા (૨)
તુમ હો સજન સંગાથે, (૨) ભકિત મુકિત દાતા. જય૦ ૨
ચોરાસી રે પ્રભુ બંધન છોડયાં, મેં રચો જન ત્રાસાં (૨)
નિસદિન પ્રભુ મોહે રાખો, અપને સંગ સાથા. જય૦ ૩
સીતારામ લક્ષ્મણ ભરત સત્રુગણ, સંગ ચારો ભ્રાતા (૨)
ઝગમગ જોત બિરાજે (૨) શોભા અતી રૈયા. જય૦ ૪
હનુમંત નારદ વેણું બજાવત નેપુર કમકૈયા (૨)
સુવર્ણ થાળે આરતી (૨) કરતાં કૌશલ્યા માતા. જય૦ ૫
બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ સારદ સુખ દાતા (૨)
મળી રામ દરશનકું પલ પલ વળી જાતા. જય૦ ૬